

Sénat de Belgique

Session ordinaire 1999-2000

2-19

**Séances plénières
Mercredi 22 décembre 1999**

Séance du matin

Annales

Belgische Senaat

Gewone Zitting 1999-2000

Handelingen

**Plenaire vergaderingen
Woensdag 22 december 1999**

Ochtendvergadering

2-19

Les **Annales** contiennent le texte intégral des discours dans la langue originale. Ce texte a été approuvé par les orateurs. Les traductions - *imprimées en italique* - sont publiées sous la responsabilité du service des Comptes rendus. Pour les interventions longues, la traduction est un résumé.

Le **Compte rendu analytique** est un résumé des débats publié sous la responsabilité du service des Comptes rendus. Les parties traduites apparaissent en italique.

L'**Annexe aux Annales et au Compte rendu analytique** publie les résultats nominatifs des votes, les communications ainsi que l'ordre du jour des prochaines séances.

La pagination mentionne le numéro de la législature depuis la réforme du Sénat en 1995, le numéro de la séance et enfin la pagination proprement dite.

Pour toute commande des Annales, du Compte rendu analytique et des Questions et Réponses du Sénat et de la Chambre des représentants: Service des Publications de la Chambre des représentants, Place de la Nation 2 à 1008 Bruxelles, tél. 02/549.81.95 ou 549.81.58.

Toutes ces publications sont disponibles gratuitement sur les sites Internet du Sénat et de la Chambre:
www.senate.be www.lachambre.be

Abréviations - Afkortingen

AGALEV	Anders Gaan Leven
CVP	Christelijke Volkspartij
ECOLO	Écologistes
PRL-FDF-MCC	Parti Réformateur Libéral – Front Démocratique des Francophones - Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	Parti Socialiste
PSC	Parti Social Chrétien
SP	Socialistische Partij
VL. BLOK	Vlaams Blok
VLD	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU-ID	Volksunie-ID21

De **Handelingen** bevatten de integrale tekst van de redevoeringen in de oorspronkelijke taal. Deze tekst werd goedgekeurd door de sprekers. De vertaling - *cursief gedrukt* - verschijnt onder de verantwoordelijkheid van de dienst Verslaggeving. Van lange uiteenzettingen is de vertaling een samenvatting.

Het **Beknopt Verslag** is een samenvatting van de debatten en verschijnt onder de verantwoordelijkheid van de dienst Verslaggeving. De vertaalde gedeeltes zijn gecursiveerd.

De **Bijlage bij de Handelingen en het Beknopt Verslag** bevat de naamlijsten van de stemmingen, de mededelingen en de agenda van de volgende vergaderingen.

De nummering bestaat uit het volgnummer van de legislatuur sinds de hervorming van de Senaat in 1995, het volgnummer van de vergadering en de paginering.

Voor bestellingen van Handelingen, Beknopt Verslag en Vragen en Antwoorden van Kamer en Senaat: Dienst Publicaties Kamer van volksvertegenwoordigers, Natieplein 2 te 1008 Brussel, tel. 02/549.81.95 of 549.81.58.

Al deze publicaties zijn gratis beschikbaar op de websites van Senaat en Kamer:
www.senate.be www.dekamer.be

Sommaire

Ordre des travaux.....	4
Projet de loi portant des dispositions sociales et diverses (Doc. 2-229) (Procédure d'évocation).....	4
Discussion générale	4
Discussion des articles	15
Projet de loi en vue de la promotion de l'emploi (Doc. 2-226) (Procédure d'évocation).....	20
Discussion générale	20
Discussion des articles	36
Démission d'un sénateur.....	45
Demande d'explications de Mme Martine Taelman au ministre de l'Intérieur sur «la garantie de la permanence et du service de police de base dans les petites zones interpolices et l'incidence qu'aura l'EURO 2000 à cet égard» (n° 2-35).....	45

Inhoudsopgave

Regeling van de werkzaamheden	4
Wetsontwerp houdende sociale en diverse bepalingen (Stuk 2-229) (Evocatieprocedure)	4
Algemene bespreking	4
Artikelsgewijze bespreking	15
Wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid (Stuk 2-226) (Evocatieprocedure)	20
Algemene bespreking	20
Artikelsgewijze bespreking	36
Ontslag van een senator.....	45
Vraag om uitleg van mevrouw Martine Taelman aan de minister van Binnenlandse Zaken over «het waarborgen van de permanentie en de basispolitiezorg binnen kleine interpolitiezones en de implicaties van EURO 2000 hierop» (nr. 2-35).....	45

Présidence de M. Armand De Decker

(La séance est ouverte à 10 h 15.)

Ordre des travaux

M. le président. – Mme van Kessel, rapporteuse du projet de loi en vue de la promotion de l'emploi, n'étant pas encore présente, je propose d'entamer la discussion du deuxième point de notre ordre du jour. *(Assentiment)*

Projet de loi portant des dispositions sociales et diverses (Doc. 2-229) (Procédure d'évocation)

Discussion générale

M. Jan Remans (VLD), rapporteur. – *Je renvoie à mon rapport. Je formulerai toutefois quelques réflexions au nom du groupe VLD.*

Le nouveau gouvernement veut travailler à un système de soins de santé financièrement abordable et accessible à tous. Le manque de courage des gouvernements précédents a fait beaucoup de tort. La politique précédente fut plutôt une politique de crise. Il était difficile de s'y retrouver dans l'imbroglio de prescriptions et de prélèvements divers.

Le ministre Vandebroucke a fait forte impression en annonçant son intention de maintenir les soins de santé dans la norme de 500,7 milliards. Il a repris d'anciennes pistes de réflexion tout en proposant une série de mesures nouvelles. Nous devons bien entendu tendre vers un équilibre financier dans le secteur de l'assurance-maladie.

Le VLD insiste pour que l'on mette fin à l'éparpillement des compétences. Par exemple, onze ministères différents sont compétents en matière d'hôpitaux.

Le ministre prévoit une évaluation permanente de la nomenclature. Les soins de santé dans les hôpitaux apparaissent de plus en plus souvent sous un jour peu favorable. Les suppléments d'honoraires ont fait grand bruit. La révision de la loi sur les hôpitaux ne figure pas dans l'accord gouvernemental, contrairement à certains principes clairs comme le financement sur la base de la pathologie. Le ministre a évoqué en commission la liaison du résumé financier minimum au résumé clinique minimum. Le moment est venu d'éclaircir les choses en matière de financement des hôpitaux.

On assiste à des dépassements importants du budget des médicaments chaque année. Mais le secteur pharmaceutique a fait des progrès qui permettent des réductions substantielles de coûts dans certaines branches. Le progrès technologique peut mener à des économies. Le gouvernement doit s'appuyer sur cet élément pour faire en sorte que les soins de santé restent abordables. Dans cette optique, le ministre doit oser procéder à des glissements budgétaires.

Nous manquons aujourd'hui d'instruments permettant d'évaluer les avantages et inconvénients respectifs des soins ambulatoires et résidentiels, des divers médicaments entre eux ainsi que par rapport à la kinésithérapie ou à la chirurgie et entre les hospitalisations de jour et les hospitalisations

Voorzitter: de heer Armand De Decker

(De vergadering wordt geopend om 10.15 uur.)

Regeling van de werkzaamheden

De voorzitter. – Daar mevrouw van Kessel, die rapporteur is van het wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid, nog niet aanwezig is, stel ik voor de bespreking aan te vatten van het tweede agendapunt. *(Instemming)*

Wetsontwerp houdende sociale en diverse bepalingen (Stuk 2-229) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking

De heer Jan Remans (VLD), rapporteur. – Het uitgebreide verslag van onze werkzaamheden is eenparig aangenomen door de commissie voor de Sociale Aangelegenheden. Er wordt van mij wellicht niet verwacht dat ik deze hele tekst voorlees, maar ik wil de gelegenheid wel te baat nemen om enkele opmerkingen te maken die ik gedeeltelijk ook al in de commissie heb gemaakt.

De nieuwe regering wil werken aan een voor iedereen toegankelijke en betaalbare gezondheidszorg. Bij gebrek aan moed hebben vorige regeringen schade toegebracht aan de gezondheidszorg. Ziek zijn en zeker chronisch ziek zijn is heel duur geworden. Vorige jaren had het beleid inzake de gezondheidssector meer weg van een crisismanagement dan van een echt beleid. Prioritair was het onder controle houden van de uitgaven. Dat gaf aanleiding tot een wirwar van teksten en taksen, van voorheffingen en ristorno's, gegoten in een wetgeving die dermate complex was dat ze vaak onuitvoerbaar bleek te zijn wegens de techniciteit ervan en wegens het administratieve kluwen.

Minister Vandebroucke maakte de jongste maanden indruk op alle actoren van de gezondheidszorg omdat hij een stringent budgettair beleid wil voeren. De groeinorm verhogen van 1,5% naar 2,5% is realistisch, maar deze verhoging biedt weinig extra budgettaire ruimte, want die ruimte is reeds ingenomen door de overschrijdingen van de vorige begroting. Om de strikte budgettaire doelstelling van 500,7 miljard frank te realiseren, volgt de minister nog een paar denksporen uit de oude tijd: de klassieke heffingen, het uitbreiden van de volume-prijscontracten, de herziening van de geneesmiddelenprijzen. Overigens neemt hij maatregelen om de budgetgrens strenger te bewaken, correctiemechanismen in te bouwen en, zoals hij zelf zegt, de hakbijl in kosten buiten de marges te zetten. De VLD begrijpt dat het noodzakelijk is om voor het begrotingsjaar 2000 nog een beroep te doen op de klassieke maatregelen om het financiële evenwicht te bewaren.

Met de nieuwe regering werkt de minister ook aan een beleid dat de gezondheidszorg moet sturen in de richting van een meer rationele organisatie en van een doelmatiger gebruik van de middelen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp verklaart de minister de diverse actoren actief bij de beslissingen te willen betrekken, de samenwerking tussen de actoren te willen stimuleren en de informatie over zorgprocessen adequaat en transparant te zullen gebruiken.

classiques. Dans sa note de politique générale, le ministre propose l'« evidence based medicine » comme solution à ce problème.

La politique menée en la matière doit garantir des soins de santé accessibles à tous. Il n'y a pas de discussion entre opposants et partisans de la sécurité sociale. Mais la question se pose de savoir comment payer le système.

De minister en elk van de actoren zullen hun verantwoordelijkheid op zich nemen. De VLD vraagt uitdrukkelijk om nu een aanvang te maken met structurele veranderingen.

Ten eerste kosten de versnippering van de bevoegdheden en het gebrek aan coördinatie handenvol geld aan de gezondheidszorg. Het beleid inzake ziekenhuizen is verspreid over 11 ministeries. De plethora aan organen is eerder een verarming dan een verrijking. Ik hoop dan ook dat de minister van deze zittingsperiode zal gebruik maken om te komen tot een grondige doorlichting en een verstandige sanering van al deze advies- en beslissingsorganen. We zouden wel graag van de minister vernemen of hij al een handelwijze heeft uitgedacht om deze vereenvoudiging uit te voeren. Zo wordt geld uitgespaard.

Ten tweede moeten de procedures worden vereenvoudigd. Dit is noodzakelijk voor de patiënt. Op het ogenblik is de vereenvoudiging van de procedures met betrekking tot de tenlastelegging van revalidatie en met betrekking tot het Bijzonder Solidariteitsfonds ongetwijfeld de belangrijkste sanering. Het werken met categorieën van specifiek uitzonderlijke aandoeningen en een daaraan gekoppelde aangepaste nomenclatuur zal voor vele patiënten een praktische vereenvoudiging meebrengen.

Ten derde wordt een permanente evaluatie van de nomenclatuur in het vooruitzicht gesteld. De gezondheidszorg in de ziekenhuizen komt de laatste tijd meer en meer in een slecht daglicht te staan. Er is heel wat heisa ontstaan over de honorariasupplementen. Resultaten van een onderzoek van het Onafhankelijk Ziekenfonds tonen aan dat in bepaalde ziekenhuizen op een bijzonder royale wijze met algemene geneesmiddelen wordt omgesprongen. Instellingen die verkeerd of te veel factureren of te veel presteren om te kunnen overleven, zijn nefast voor de maatschappij. De herziening van de ziekenhuiswetgeving staat niet expliciet in het regeerakkoord vermeld, maar een aantal duidelijke principes zoals pathologiefinanciering wel. De minister heeft in de Senaatscommissie voor de Sociale Aangelegenheden gesproken over de mogelijkheden om de minimale financiële gegevens te koppelen aan de minimale klinische gegevens. Het is tijd om in de ziekenhuisfinanciering klare wijn te schenken.

Het budget voor geneesmiddelen wordt elk jaar zwaar overschreden. Hiervoor worden verschillende redenen gegeven. De farmaceutische sector heeft de voorbije jaren echter een grote vooruitgang geboekt en ook in de komende decennia kunnen we nog vooruitgang verwachten, bijvoorbeeld in de biogenetica. Hierdoor zullen de budgetten van andere deelsectoren, zoals de ziekenhuisopnames, drastisch kunnen worden verminderd.

De socio-economische en de demografische factoren, zoals de vergrijzing, verhogen de kosten van de huidige geneeskunde. De technologische vooruitgang is niet noodzakelijk een kostengenererende factor, ze kan ook kostenbesparend werken. De nieuwe regering staat voor de uitdaging om van de medische vooruitgang gebruik te maken teneinde de gezondheidszorg betaalbaar te maken. Dit veronderstelt echter wel dat op een gezondheidseconomische wijze met de middelen wordt omgegaan en dat de minister het aandurft om binnen de begroting voor de gezondheidszorg met budgetten

te schuiven.

Ik verklaar mij nader aan de hand van enkele voorbeelden, zowel op individueel patiëntenvlak als op organisatorisch vlak. Een vrachtwagenchauffeur met een gekende artrose en een goede algemene gezondheid krijgt een acute lumbago. In de eerste week hoeft hij geen radiologie, CT-scan, skeletscintigrafie of laboratoriumtests te ondergaan. Een plafonneerder met schouderpijn moet niet eerst wekenlang thuis blijven vooraleer hij een adequate behandeling krijgt. Bij een tijdige diagnose en lokalisatie van de tendinitis kan een lokale infiltratie met een corticoïde worden toegepast, zodat geen ontstekingsremmers moeten worden gegeven en een maagzweer kan worden vermeden. Hierdoor is een gastroscopie niet nodig.

Ik geef nog een structureel en organisatorisch voorbeeld. Met ambulante diagnoses en behandelingen worden hoge ligdagprijzen in een ziekenhuis vermeden. Wat zal onder dit beleid gebeuren met de 6 000 extramurale artsen-specialisten?

Ze verbeteren fundamenteel de toegankelijkheid en de betaalbaarheid van de geneeskundige verzorging. Of wordt alles gesteld in het kader van het "hospitalocentrisme"? Microchirurgie en lokale anesthesie kunnen gebeuren tijdens een dagopname, waarvan de kostprijs beperkt is. Waarom de vergoeding voor bepaalde prestaties niet afstemmen op de kostprijs van de prestaties bij een dagopname? De ziekenhuizen moeten daar dan zelf de gepaste conclusies uit trekken. Het ontbreekt ons vandaag aan de nodige instrumenten om verschillen in kosten en baten te berekenen tussen ambulante en residentiële verzorging, tussen geneesmiddelen onderling – oude en nieuwe –, tussen het voorschrijven van geneesmiddelen en het toepassen van kinesitherapie of chirurgie, tussen dagopnamen, met follow-up, en ziekenhuisopnamen.

In zijn beleidsbrief inzake sociale zekerheid, die ik met veel interesse gelezen heb, reikt de minister met zijn *evidence-based medicine* een oplossing aan voor het probleem dat ik hier schets. Wellicht biedt deze methode een voldoende wetenschappelijke basis om bij nieuwe medische verstrekkingen of producten de medische meerwaarde en eventuele substitutieverschijnselen te detecteren.

Het beleid kan niet een goede gezondheid garanderen, maar wel goede gezondheidszorg, toegankelijk en betaalbaar voor iedereen. Er is geen discussie tussen voor- en tegenstanders van sociale veiligheid, maar er is wel discussie over de vraag hoe we het systeem zullen betalen.

Mevrouw Ingrid van Kessel (CVP). – De bespreking van de sociale programmawet geeft ons de gelegenheid om ook even in te gaan op het gezondheidsbeleid in het algemeen. Het ontwerp is bijzonder technisch. Gezondheidsbeleid is meer dan een louter budgettair beleid. De patiënt moet centraal staan, hij heeft recht op een kwalitatief hoogstaande verzorging, die toegankelijk en betaalbaar is. Uit de vergelijking van ons gezondheidsbeleid met dat van de ons omringende landen blijkt dat we er goed voorstaan. In Nederland is er zorgschaarste en bestaan er lange wachtlijsten. Daarvan is bij ons geen sprake. Wij hebben een heel toegankelijk gezondheidsbestel. We moeten er wel voor zorgen dat het betaalbaar blijft. In vergelijking met Nederland scoren wij op dat gebied heel goed. In Engeland staat de

Mme Ingrid van Kessel (CVP). – *La discussion de cette loi-programme aurait pu être l'occasion d'entamer un débat sur la politique de santé en général, mais celui-ci n'a pas eu lieu.*

La politique de santé ne peut être envisagée sur le seul plan budgétaire ; le patient doit y occuper une place centrale.

Par rapport aux pays voisins, la Belgique n'enregistre pas un mauvais score sur le plan des soins de santé. Les Pays-Bas, par exemple, connaissent des carences en la matière et la situation est encore plus mauvaise au Royaume-Uni. Nous devons veiller à ce qu'à l'avenir des soins de santé accessibles et financièrement abordables puissent être garantis aux patients.

Le maintien d'une norme de croissance de 1,5% était

impossible. C'est pourquoi elle a été relevée. Nous regrettons cependant qu'aucun débat n'ait eu lieu à ce sujet.

Nous ne trouvons, dans la loi-programme, aucune disposition relative à la tâche à remplir par les pouvoirs publics afin de diffuser une information objective sur les médicaments. Face aux informations détaillées fournies par les firmes pharmaceutiques, les pouvoirs publics doivent fournir une information objective.

En matière de politique de santé, des choix de société sont à opérer. Ceux-ci doivent constituer les lignes de force d'un débat.

Cette loi-programme augmente la possibilité de recours à des mécanismes de correction automatique, même en cas de risque de dépassements du budget. Nous devons veiller à ce que cela ne se produise pas au détriment du patient. Nous avons déposé un amendement pour apporter des garanties en ce sens.

En ce qui concerne la problématique des médicaments, la loi-programme prévoit un prélèvement de 4 % en cas de dépassement du budget réservé aux médicaments. Cette mesure doit être suivie, mais c'est un aveu d'impuissance.

Il faut mettre sur pied le système Pharmanet, lequel rend les médecins conscients de leur comportement en matière de prescriptions.

Une simplification des structures est prévue. Nous applaudissons à la simplification de la procédure relative au Fonds spécial de Solidarité. Le contrôle a posteriori représente également un point positif.

Nous regrettons toutefois que la loi-programme ne prévoit guère de mesures en vue d'une première simplification des structures de l'INAMI. Ce dernier compte 150 organismes, ce qui permet difficilement aux pouvoirs publics de marquer la politique de santé de leur empreinte.

La mission du Conseil scientifique est élargie, ce qui doit aller de pair avec un accroissement du budget.

Une concertation a eu lieu avec l'INAMI. Nous espérons qu'il en résultera une meilleure rémunération des prestations intellectuelles.

Nous avons déposé un amendement relatif à un suivi adéquat du rapport Jadot. Nous préférierions que cette mission soit confiée au Conseil général de l'INAMI.

Nous avons également déposé un amendement concernant l'instauration d'une clé de répartition ainsi que l'introduction correcte des arriérés de l'ONSS.

Nos trois amendements n'ont pas été retenus en commission. Nous les déposerons à nouveau en séance plénière.

Enfin, nous avons demandé quel était le point de vue du ministre en ce qui concerne le financement des soins de santé. Il est trop simpliste de passer soudain d'un financement par prestation à un financement forfaitaire. Le Sénat constitue le forum idéal pour réfléchir au type de soins de santé que nous voulons.

overheid nog voor een veel grotere uitdaging: de wachtlijsten daar zijn voor ons onvoorstelbaar. De uitdaging voor de toekomst is dus dat we de patiënt een kwalitatief aanbod blijven garanderen dat toegankelijk en betaalbaar is voor iedereen.

In de programmawet wordt de groeinorm voor de uitgaven opgetrokken van 1,5 naar 2,5 % . In de vorige regeerperiode bleek trouwens al dat de 1,5%-norm onhoudbaar was. We betreuren echter dat we naar aanleiding van het optrekken van die groeinorm geen grondiger debat hebben kunnen voeren over het gezondheidsbeleid dat toch een geïntegreerd beleid moet zijn. Als we toegankelijkheid en betaalbaarheid willen blijven garanderen, moeten maatschappelijke keuzes worden gemaakt.

Het gezondheidsbeleid vereist het maken van maatschappelijke keuzes. Er moet een antwoord komen op de vraag welk gezondheidsbeleid we willen en welke financiële middelen we hiervoor moeten inzetten. Het optrekken van de groeinorm vormt volgens mij een unieke gelegenheid om dit debat te voeren in Kamer en Senaat.

Een geïntegreerd gezondheidsbeleid moet gestoeld zijn op een samenhangende visie op langere termijn. Daarbij moet de patiënt centraal staan, wat betekent dat de gezondheidszorg meer vraag- dan aanbodsggericht moet zijn. De Senaat lijkt mij het geschikte forum om over die visie te discussiëren.

Met deze programmawet worden de automatische correctiemechanismen functioneel gemaakt. Dat is een goede zaak. In het verleden kon bij partiële begrotingsoverschrijdingen ook een correctiemechanisme worden toegepast. Maar nu kunnen bij het risico op een begrotingsoverschrijding de automatische correctiemechanismen gehanteerd worden. Zoals ik al zei, mag dat niet ten koste van de patiënt gebeuren. In de commissie heb ik terzake naar garanties gevraagd. De toepassing van het correctiemechanisme mag voor de arts geen argument zijn om het tarievenakkoord op te zeggen. De patiënt moet immers weten welk honorarium een arts hem zal aanrekenen. We hebben in de commissie dan ook een amendement ingediend waardoor de toepassing van de correctiemechanismen niet ten koste van de patiënt kan gaan.

Dan wil ik nog iets zeggen over de geneesmiddelenproblematiek. Bij overschrijding van het budget past ook deze regering een heffing van 4% toe. Dat is een uiting van onmacht, zoals ik al in de commissie zei. Omdat we er niet in slagen het geneesmiddelenbudget onder controle te houden, wordt er een stukje afgehakt, bij gebrek aan alternatief. Dankzij het Farmanet-systeem, dat eindelijk in een eerste versnelling is geraakt - en hopelijk volgt de tweede nu snel -, worden artsen bewust gemaakt van hun voorschrijfgedrag dat ze nu bovendien ook kunnen toetsen in de lokale kwaliteitsgroepen van artsen.

Wat ik in deze programmawet niet terugvind is een regeling voor de geneesmiddeleninformatie. De overheid zou daar werk moeten van maken. De wachtkamers van vele dokters hangen vol blitse advertenties en de *Artsenkrant* staat er ook bol van. In de wachtkamers hangt vaak het bericht dat de vertegenwoordigers van de farmaceutische firma's het doktersbezoek niet mogen storen en bepaalde uurroosters moeten respecteren. Het loopt soms de spuigaten uit met de

bezoeken van die vertegenwoordigers. Volgens mij heeft de overheid de opdracht om de artsen, los van de farmaceutische sector, over de bestaande geneesmiddelen te informeren.

De minister heeft in de commissie verwezen naar het Pharmaca-project in Gent. Dat kan niet snel genoeg naar een ruimer project worden uitgebreid, want er is grote nood aan objectieve geneesmiddeleninformatie.

Inzake de vereenvoudiging van de structuren juich ik onder andere twee zaken toe. Er is ten eerste de vereenvoudiging van de procedure bij het Bijzonder Solidariteitsfonds. In het verleden moesten patiënten met uitzonderlijke ziektebeelden een veel te lange procedure doorlopen. Ten tweede is er de toetsing a posteriori voor de bijzondere geneesmiddelen. Vroeger moesten de patiënten voorafgaandelijk bij de adviserend geneesheer gaan, nu gebeurt de evaluatie na gebruik.

De regering heeft met deze programmawet wel de kans gemist om een eerste stap te doen naar de vereenvoudiging van de RIZIV-structuren. Het RIZIV is haast een parlement op zich. Het telt 150 organen, wat het voor de overheid moeilijk maakt om op dat gezondheidsbeleid een stempel te drukken. Er moet daar ernstig gegroepeerd en vereenvoudigd worden, zodat de samenwerking met de overheid en ook de besluitvorming gemakkelijker worden.

De Wetenschappelijke Raad, een orgaan van het RIZIV, krijgt door deze programmawet een ruimere opdracht. In de commissie hebben we gevraagd of er daaraan ook een ruimer budget wordt gekoppeld zodat die raad effectief in staat is om zijn opdrachten met betrekking tot de evaluatie van de nomenclatuur uit te voeren. Ik hoop dat die evaluatie van de nomenclatuur zal leiden tot een verschuiving in de honoreringen, met meer aandacht voor de intellectuele prestaties. In de vorige zittingsperiode, ik was toen volksvertegenwoordiger, is er uitvoerig gedebatteerd over de alternatieve geneeskunde. Wat mij daarbij vooral opviel, was dat de personen die tot de alternatieve geneeskunde hun toevlucht nemen, vooral aangesproken worden door de tijd die de beoefenaars van die geneeswijzen voor de gesprekken met hun patiënten uittrekken. Ik hoop dat de Wetenschappelijke Raad met dat aspect rekening houdt in zijn conclusies en dus een betere verloning voor de intellectuele prestaties zal aanbevelen.

Wij hebben in de commissie drie amendementen ingediend met de bedoeling de sociale wetgeving in België overal op dezelfde manier te doen toepassen. De amendementen werden verworpen, maar we zullen ze in plenaire vergadering opnieuw indienen. Zonder me te veel veel illusies te maken, zal ik die amendementen nog even toelichten.

Een amendement ging over de adequate opvolging van het vierde rapport-Jadot, dat binnenkort klaar is. De minister heeft de politieke wil uitgesproken om met de conclusies ervan rekening te houden. De politieke wil is één zaak, maar we hadden er de voorkeur aan gegeven dat de algemene raad van het RIZIV met deze sociale programmawet de opdracht zou krijgen om zelf voorstellen te formuleren. Het rapport-Jadot mag geen vrijblijvende oefening zijn. Er moeten gevolgen aan gegeven worden.

Ons tweede amendement strekte ertoe een verdeelsleutel in te voeren voor het Fonds voor collectieve uitrusting en diensten

om zo de sociale wetgeving overal op gelijke wijze toe te passen. In het verleden hebben we al gezien dat de middelen van het FCUD onevenwichtig verdeeld waren tussen Wallonië en Vlaanderen. Destijds werd dat bijgestuurd door vanuit Vlaanderen meer projecten in te dienen, maar we denken dat het goed zou zijn voor het FCUD vooraf een verdeelsleutel vast te leggen om te komen tot een gelijke verdeling van de middelen voor buitenschoolse kinderopvang.

Ons laatste amendement betrof de correcte afhandeling van de RSZ-achterstallen, waarvan we in het jaarverslag van de RSZ kennis hebben genomen. We stelden voor deze achterstallen aan te zuiveren met een afhouding die ambtshalve gebeurt op de middelen die vanuit de Schatkist aan publiekrechtelijke overheden worden gestort.

Jammer genoeg werden onze drie amendementen in de commissie niet aangenomen.

Tot slot nog een opmerking. In de commissie hebben we een paar keer gevraagd naar de visie van de minister op de financiering van de gezondheidszorg in de toekomst. Zo vroegen wij wat hij vond van een evolutie naar een meer forfaitaire financiering? Uiteraard kunnen we niet eenvoudigweg overstappen van de huidige prestatiefinanciering met haar hele nomenclatuursysteem naar een louter forfaitaire financiering. Dat is overigens ook niet iets wat we in het kader van een sociale programmawet kunnen afhandelen. Toch denk ik dat we dit debat niet uit de weg mogen gaan en dat de Senaat hiervoor het ideale forum is. We moeten ons eens grondig bezinnen over de vraag welke gezondheidszorg en welke financiering we willen. Willen we een systeem dat gedeeltelijk met prestatiefinanciering en gedeeltelijk forfaitair werkt? Willen we een pathologiefinanciering? Ook over de relatie met de gemeenschappen moet er een debat komen. Zoals de heer Remans al aanhaalde, zijn de gemeenschappen in het gezondheidsbestel absoluut betrokken partij. De heer Moreels heeft dit thema in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden aangekaart en voorgesteld dit debat in de Senaat te houden, maar op die vraag is nog geen definitief antwoord gekomen. Ik vind de Senaat in elk geval een uitstekend forum hiervoor, maar veronderstel dat de heer Moreels hierop zelf ook wel zal ingaan.

M. Jacques Santkin (PS). – Ce dossier contient une série de dispositions très techniques. Je serai donc plus bref que lors de mon intervention relative au projet de loi en vue de la promotion de l'emploi. L'objectif poursuivi par le gouvernement consiste à rendre l'organisation de la politique des soins de santé davantage rationnelle et solidaire, tout en augmentant l'efficacité des moyens mis en œuvre.

Le groupe socialiste estimait essentiel que l'exécution des décisions prises lors du conclave budgétaire vise une meilleure intervention et la responsabilisation de tous les acteurs concernés dans l'intérêt des patients. La norme de croissance réelle des dépenses est portée de 1,5 % à 2,5 % par an. Il s'agit d'un élément positif car elle est ainsi fixée à un «niveau réaliste», selon l'expression utilisée par M. Remans. Sous la législature précédente, nous sommes revenus régulièrement sur cette préoccupation, désormais rencontrée par le gouvernement. Nous notons aussi avec satisfaction l'instauration d'un mécanisme de correction automatique applicable en cas de dépassement de l'objectif budgétaire

De heer Jacques Santkin (PS). – *Dit ontwerp is een duidelijke uiting van de wil van de regering om het beleid inzake gezondheidszorg rationeler en meer solidair te maken, en om de doeltreffendheid van de gebruikte middelen te optimaliseren.*

Voor mijn fractie is het essentieel dat bij de uitvoering van de begrotingsbepalingen en van de beslissingen genomen tijdens het conclaaf, in het belang van de patiënt, een betere terugbetaling evenals de responsabilisering van de betrokken actoren wordt nagestreefd.

Wij vinden het zeer positief dat de aanpassing van de norm inzake de reële groei van de uitgaven 2,5% per jaar wordt. Wij zijn ook blij met de invoering van een automatisch correctiemechanisme in geval van overschrijding van de begrotingsdoelstelling. Wij zijn het eens met de verlenging van de omzetbelasting voor de farmaceutische industrie, maar zijn van mening dat de regering meer structurele maatregelen moet nemen.

partiel, et cela après que les commissions compétentes de l'INAMI auront eu la possibilité d'effectuer elles-mêmes les ajustements nécessaires

Nous saluons le maintien de la taxe sur le chiffre d'affaires de l'industrie pharmaceutique et sa prorogation éventuelle dans l'hypothèse où l'objectif budgétaire serait mis en péril. Toutefois, nous considérons qu'il serait judicieux d'envisager par ailleurs des mesures structurelles. Le gouvernement attend à ce propos les propositions concrètes du secteur. En ce qui nous concerne, nous serons attentifs à l'évolution de ce dossier.

L'enveloppe spécifique, assortie d'un mécanisme de récupération et de correction en cas de dépassement, prévue pour certains groupes de spécialités pharmaceutiques, emporte également notre entière adhésion. La possibilité de financer les structures d'accréditation, le renforcement des compétences sur le terrain, l'utilisation rationnelle des médicaments, la *peer review* et l'évaluation de la qualité sont autant de progrès significatifs pour lesquels nous plaidions depuis de nombreuses années. Le chapitre II du projet accorde une grande attention à l'assouplissement des procédures, notamment en ce qui concerne le fonds spécial de solidarité. Cette réforme permettra de traiter cas par cas les dossiers des patients atteints de maladies graves qui, à ce jour, ne figurent pas dans la nomenclature.

Nous constatons également avec satisfaction que le conseil scientifique de l'INAMI sera bientôt opérationnel et qu'un examen approfondi de la nomenclature des prestations de santé pourra enfin avoir lieu.

Les efforts de simplification au profit des personnes fragilisées ont également retenu notre attention. Ainsi, il sera désormais possible d'adapter les règles en matière d'octroi d'allocations d'incapacité de travail en cas de déclaration tardive. En outre, les règles relatives à l'intervention majorée de l'assurance au bénéfice de chômeurs de longue durée sont précisées, notamment en cas d'incapacité de travail temporaire.

Je n'ai certainement pas l'intention d'énumérer toutes les dispositions contenues dans ce projet. Je tiens cependant à insister sur le chapitre consacré à l'intégration sociale et plus particulièrement sur les mesures relatives aux minimexés, très positives à mes yeux. En effet, désormais, les bénéficiaires du minimex pourront travailler à temps partiel, en vue d'acquérir une expérience professionnelle; par ailleurs, le secteur de l'économie sociale leur sera ouvert. C'est là une préoccupation ancienne partagée par de nombreux sénateurs.

Le ministre a également précisé qu'il souhaitait porter à dix mille le nombre de bénéficiaires du minimex exerçant un emploi. L'objectif nous paraît intéressant. Nous verrons s'il peut être atteint dans un avenir relativement proche.

Le groupe socialiste soutient la mesure visant l'introduction d'une base légale pour le financement des groupes locaux d'évaluation médicale, les organes organisant l'accréditation ainsi que la possibilité de déterminer la manière dont une partie de l'intervention forfaitaire accordée aux médecins pourra être utilisée.

Enfin, et je terminerai sur ce point, je tiens à préciser que la mise en place d'une procédure stricte permettant d'appliquer

Wij zijn het ook eens met de maatregel die voorziet in een specifiek bedrag met een recuperatie- en correctiemechanisme in geval van overschrijding voor sommige farmaceutische specialiteiten en met de mogelijkheid om de accrediteringsstructuren te financieren.

In hoofdstuk II wordt aangedrongen op de versoepeling van de procedures, vooral voor het Bijzonder Solidariteitsfonds. Deze hervorming zal een individuele benadering mogelijk maken voor patiënten met ernstige ziekten.

De Wetenschappelijke Raad van het RIZIV zal operationeel worden en daar verheugen wij ons om. De nomenclatuur van de geneeskundige verzorging zal eindelijk grondig kunnen worden onderzocht.

Wij hebben ook aandacht besteed aan de inspanningen tot vereenvoudiging ten voordele van de kansarmen.

Ik wil de klemtoon leggen op het hoofdstuk over de maatschappelijke integratie, met name op de zeer positieve maatregelen ten voordele van de bestaansminimumtrekkers. Zij mogen voortaan deeltijds werken en krijgen toegang tot de sector van de sociale economie. De minister wil het aantal bestaansminimumtrekkers met een baan tot 10.000 optrekken. Dat is een interessante doelstelling.

Mijn fractie is het ermee eens dat voor de financiering van de lokale kwaliteitsgroepen een rechtsgrondslag wordt gecreëerd.

De invoering van een procedure tot verlaging van de erelonen als de begrotingsdoelstelling dreigt te worden overschreden, vloeit voort uit dezelfde logica als die welke ertoe strekt de Wetenschappelijke Raad te activeren.

Dit ontwerp strekt er dus toe de medische overconsumptie terug te dringen en te besparen zonder te rantsoeneren. Hoofdzakelijk om die laatste reden zal mijn fractie deze tekst goedkeuren

la diminution automatique des honoraires, prix ou autres montants en cas de risque de dépassement d'un objectif budgétaire, relève de la même logique que celle consistant à dynamiser le Conseil scientifique ou d'autres organes de l'INAMI.

Bref, et en quelques mots – l'assemblée l'aura compris –, le projet en examen tend notamment à réduire la surconsommation médicale, à réaliser des économies sans rationnement, grâce à l'utilisation optimale des moyens disponibles.

Pour toutes ces raisons, et principalement pour celle évoquée en dernier lieu, le groupe socialiste apportera son soutien aux mesures proposées en votant ce texte.

M. Réginald Moreels (CVP). – *Je me limiterai à ma demande d'organisation l'an prochain d'états généraux de la santé publique. Tous les acteurs – également les patients – devraient y être impliqués. Des problèmes sérieux risquent de se poser durant la période 2010-2015 en matière d'emploi, de vieillissement et de santé publique. Un ministre visionnaire doit oser regarder par delà les législatures. En tant que chambre de réflexion, le Sénat est l'endroit idéal pour organiser de tels états généraux.*

L'évolution vers une médecine forfaitaire plutôt qu'une médecine à l'acte sera un des grands points de discussion à l'avenir. La discussion doit être nuancée car des étapes intermédiaires sont possibles dans l'évolution vers une forfaitarisation de la médecine. Je pense par exemple, comme M. Mahoux l'a proposé, à la diminution du ticket modérateur pour les patients qui respectent l'échelonnement. Il faut briser le tabou sans pour autant en arriver au système anglais qui mène, à son tour, à une dualisation.

J'ai toujours été partisan de l'échelonnement. Dans notre pays, l'échelonnement est quasi inexistant. Le dossier médical en est une première tentative de mise en pratique. Je me demande toutefois où se situent les milliers de spécialistes qui ne sont pas attachés à un hôpital ou à un centre médical. Dans le cadre des soins de santé du premier échelon ou dans les deuxième ou troisième échelon ? Personnellement, j'estime qu'ils se placent après le médecin de famille.

La norme de croissance des dépenses de 2,5% par an peut être dépassée de manière sélective. Les critères appliqués en la matière tiendront-ils suffisamment compte de l'évolution scientifique et technologique ? Le dépassement temporaire du budget en raison de l'utilisation de techniques nouvelles et coûteuses peut, à terme, entraîner des économies considérables dans d'autres secteurs.

Pour ce qui est du contrôle a posteriori des remboursements, je réitère ma question visant à savoir comment la position du patient sera renforcée.

De heer Réginald Moreels (CVP). – Mevrouw van Kessel formuleerde zowel algemene als gedetailleerde opmerkingen. Ik heb zowel de voorzitter van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden als de voorzitter van de Senaat gevraagd volgend jaar een Staten-generaal voor de volksgezondheid bijeen te roepen. De Senaat is als reflectiekamer de ideale instelling daartoe. Ik hoop dat de minister van Sociale Zaken en de minister van Volksgezondheid daarop zullen ingaan. Een Staten-generaal vergt natuurlijk een duidelijk voorbereide agenda en voorafgaand overleg met de kabinetten. Alle actoren, ook de patiënten, moeten daarbij worden betrokken. In nationale of internationale conferenties wordt immers vaak gesproken over degenen die niet aanwezig zijn. Dit was onlangs nog het geval in Seattle, waar de minder ontwikkelde landen niet op het appel waren. Als de nadruk wordt gelegd op een debat over de rechten van de patiënten dan moeten de Vlaamse en Belgische patiëntenverenigingen alleszins vertegenwoordigd zijn.

Minister Vandembroucke is iemand met een visie. Ik wil er zijn aandacht op vestigen dat in dit debat rekening moet worden gehouden met de jaren 2010 tot 2015. De uitvindingen en de technologie evolueren razend snel en volgens de statistieken zullen er in de periode 2010-2015 ernstige problemen rijzen op het vlak van tewerkstelling, vergrijzing van de bevolking en gezondheidszorg. De Kamer kan bij de gesprekken worden betrokken, maar ik meen dat de Senaat de ideale plaats is om zo een Staten-Generaal bijeen te roepen. Laten wij samen, over de verschillende regeerperiodes en over de verkiezingen heen, een "kurierenplan" opstellen voor de toekomst. Uit angst stemmen te verliezen durven politici sommige taboes nooit doorbreken, ontwikkelen nagenoeg geen visie en zijn te veel met strategieën bezig.

Een aantal punten staan nu reeds vast. Forfaitaire geneeskunde en prestatiegerichte geneeskunde moeten niet als tegengesteld worden beschouwd. Bij een "forfaitarisering" van de geneeskunde kunnen intermediaire stappen worden gedaan. Zo zijn er onder meer, zoals de heer Mahoux zei, de herhaalbare en de niet-herhaalbare medische prestaties en de positieve discriminatie van degenen die een vaste huisarts hebben en de echelonnering in de gezondheidszorg respecteren.

De vraag blijft of we in de toekomst zullen evolueren naar individuele prestaties of naar forfaitaire geneeskunde. Ikzelf heb twintig jaar in het vak gestaan en weet dat het taboe moet worden doorbroken zonder over te gaan naar het Engels systeem, dat de minister wel bekend is, waarbij lange

wachlijsten ontstaan. Daar is het probleem dat de artsen zich verschuilen in privé-praktijken zodat er een geneeskunde met twee snelheden ontstaat, wat natuurlijk spijtig is. Het systeem op zich is niet slecht, maar men vindt altijd redenen om zich in een parallel systeem te nestelen.

Ik meen ook dat de echelonnering in de toekomst aan belang zal winnen. In discussies met partnerlanden heb ik het systeem van gezondheidszorg in eerste, tweede en derde lijn verdedigd. In België bestaat de echelonnering in feite niet en kunnen mensen vrijuit specialisten raadplegen zonder eerst naar een huisarts te zijn geweest.

Het medisch dossier vormt nu alvast een eerste aanzet tot 'fidelisering', het stimuleert patiënten, artsen en andere gezondheidswerkers om de echelonnering overal in de gezondheidszorg toe te passen. Ik ben het daar volkomen meer eens. Ik signaleer de minister enkel nog dat er in België ook nog duizenden specialisten werken zonder enige band met een ziekenhuis. Horen die bij de eerstelijnsgezondheidszorg, omdat zij een zelfstandige praktijk uitoefenen en niet in een instituut werken? Of horen ze eerder thuis in een tweede of derde echelon?

Ten slotte hebben we nog vragen bij enkele specifieke punten.

Wat betreft de reële groeinorm van 2,5 procent voor de uitgaven, zegt de minister dat de commissie voor de Begrotingscontrole bij overschrijding of het risico daarop door de evolutie van de vlottende honoraria, de correctiemechanismen van artikel 5 niet lineair, maar selectief zal toepassen. Dat is positief. Het wetsontwerp geeft echter niet aan of ook rekening zal worden gehouden met de evolutie van de technologie en de wetenschap. In de chirurgie bijvoorbeeld kan de uitbouw van de laparoscopische chirurgie een tijdelijke overschrijding van het budget teweegbrengen, maar na twee à drie jaar het aantal *short stay*-hospitalisaties doen toenemen en de dagvergoedingen van de ziekenhuizen doen dalen. Ook in andere sectoren van de gezondheidszorg komt het voor dat de evolutie van de wetenschap pas na zekere tijd een positieve impact heeft op de uitgaven. Is daarmee rekening gehouden in het ontwerp?

Voor mij blijft het ook een grote vraag, zelfs na de toelichting in de commissie van vorige week, hoe de controle a posteriori van het voorschrijfgedrag, de rechten van de patiënt beter kan garanderen. Wordt diens positie niet eerder verzwakt? Mij lijkt dat gevaar alleszins heel reëel wanneer de behandelingstermijn achteraf langer uitvalt dan verwacht.

Ik hoop dat we op al deze punten uitvoerig kunnen ingaan op de Staten-generaal die voor volgend jaar is gepland.

Mevrouw Magdeleine Willame-Boonen (PSC). - *Ik spreek namens de heer Thissen.*

Twee punten lijken mij essentieel. Wat gezondheidszorg betreft, onderschrijf ik de verbintenis van de huidige regering die de verworvenheden wil veiligstellen en tevens in een manoeuvreerruimte wil voorzien waardoor ze op de behoeften kan inspelen. Het is de bedoeling de patiënten betere en betaalbare gezondheidszorg te bieden.

Nochtans blijven er vragen. Het meest concrete element in verband met de verzekering voor geneeskundige verzorging is de verhoging van de groeinorm van 1,5% tot 2,5%. Als deze 2,5% ook de inflatie en exogene factoren omvat, kan men de

Mme Magdeleine Willame-Boonen (PSC). – J'interviens dans ce débat en lieu et place de mon collègue René Thissen retenu en séance du Parlement de la Communauté française. Comme vous le savez, les sénateurs de communauté éprouvent parfois des difficultés à assumer les nombreuses facettes de leurs fonctions.

Je m'attarderai sur deux points qui me semblent essentiels.

D'abord, en matière de soins de santé, je ne peux que souscrire à l'engagement de l'actuel gouvernement visant à la fois à préserver les acquis et à prévoir une marge de manœuvre afin de répondre d'une manière adéquate aux

nouveaux besoins.

Je soutiens en effet pleinement l'objectif avoué du gouvernement actuel d'offrir au patient «des soins de grande qualité accessibles et financièrement abordables à l'endroit qui s'y prête le mieux», pour reprendre les termes utilisés dans la note de politique générale de notre ministre des Affaires sociales et des Pensions. C'est cet objectif d'universalisation de l'accès aux soins de santé qu'a toujours poursuivi le gouvernement sous la précédente législature. On peut toutefois douter de la réelle volonté du gouvernement d'atteindre cet objectif avancé.

L'élément le plus concret en ce qui concerne l'assurance soins de santé que l'on retrouve dans le projet de loi portant des dispositions sociales est la volonté de revoir à la hausse la norme de croissance des 1,5 % actuels à 2,5 %. Toutefois, ce faisant, on est encore bien loin de la réalité. Depuis 1995, on admet une norme de 1,5 %, mais hors inflation et hors facteurs exogènes. Cette norme a eu un réel effet modérateur des dépenses: de 1995 à 1998, les dépenses de soins de santé ont crû en moyenne de 3,2 % en termes réels, ce qui est nettement moins qu'au cours de la période 1985-1989 – 6,2 % – et 1990-1992 – 7,3 %.

Si la norme adoptée de 2,5 % inclut inflation et facteurs exogènes, on peut donc sérieusement douter des intentions du gouvernement, puisqu'une norme de croissance réelle fixée à 2,5 % est encore inférieure à la croissance moyenne des dépenses entre 1990 et 1998 – 3,8 %.

Au budget 2000, les dépenses en soins de santé ne devraient pas dépasser 500,7 milliards. Ce montant est totalement irréaliste. Le Comité de l'assurance de l'INAMI avait proposé un objectif budgétaire de 506,7 milliards, montant auquel devait s'ajouter un milliard de francs pour les maladies chroniques. Réduire ce chiffre à 500,7 milliards impose une économie de 7,5 milliards. Toutes les mutualités pensent que ces 500 milliards ne permettront pas de rencontrer les besoins prévus, et moins encore les besoins nouveaux. En tout cas, cela n'implique pas nécessairement une diminution de la prise en compte de facteurs exogènes, dont la somme est d'ores et déjà estimée à quelque 8 à 9 milliards de francs belges.

C'est par ailleurs surtout d'économies et de mesures de rationalisation dont il est question dans le projet de loi que nous sommes amenés à voter aujourd'hui. La première ambition de nos ministres des Affaires sociales et de la Santé publique réside surtout, semble-t-il, dans la réalisation de l'objectif budgétaire. La plupart de ces mesures d'économie avaient d'ailleurs été initiées sous l'ancien gouvernement. Je pense aux mécanismes de contrôle et de correction en cas de dépassement des objectifs budgétaires partiels, à la création de la Commission de planification de l'offre médicale, au lancement de Pharmanet, aux blocages et réductions de prix de certains médicaments, à l'adaptation de certains tarifs de remboursement, à la promotion des médicaments génériques, au renforcement des contrôles des services de tarification, au prélèvement de 4 % sur le chiffre d'affaires des industries pharmaceutiques.

Quant aux mesures positives, je ne peux que me réjouir de dispositions telles que l'augmentation des subventions pour les soins palliatifs, le financement des centres de jour pour personnes âgées, l'amélioration de l'encadrement des maisons

regeringsbedoelingen in twijfel trekken, vermits deze norm dan minder bedraagt dan de gemiddelde uitgavengroei van 3,8% tussen 1990 en 1998.

De uitgaven voor gezondheidszorg mogen niet hoger zijn dan 500,7 miljard, wat niet realistisch is. Volgens een raming van de ziekenfondsen kan daarmee niet aan de noden worden voldaan. Blijkbaar is de eerste zorg van onze ministers het halen van de begrotingsdoelstelling.

Anderzijds kan ik mij alleen verheugen over de verhoogde subsidiëring van de palliatieve zorg, over de financiering van dagcentra voor bejaarden, over de verbetering van de begeleiding van rust- en verzorgingstehuizen en de versoepeling van de procedures, met name met betrekking tot het Bijzonder Solidariteitsfonds.

De minister streeft gelijkheid van behandeling voor alle patiënten na, ongeacht de plaats waar ze worden verzorgd. Voor de uitbreiding van het globaal medisch dossier wordt voorzien in bijkomende middelen. De dagcentra, de transmurale verzorging, de thuiszorg en de netwerken worden gestimuleerd en maatregelen worden getroffen ten voordele van de chronische zieken.

Met uitzondering van de beperkte verhoging van de groeinorm lijkt het beleid inzake gezondheidszorg de voortzetting van het beleid dat de voorbije jaren werd gevoerd. Gelukkig spreekt men niet meer van de privatisering van de ziekteverzekering.

Men had eens moeten nadenken over de universalisering van het recht op medische hulpverlening en over een betere harmonisering van de stelsels van loontrekkenden en zelfstandigen, evenals over de individualisering van de rechten om de gelijke kansen voor mannen en vrouwen te bevorderen. Mijn partij stelt de individualisering van het recht op sociale zekerheid voor, met name wat de werkloosheidsverzekering en de pensioenen betreft.

Inzake integratie en sociale economie heeft mijn collega in de commissie vier amendementen ingediend die een betere formulering van artikel 122 beogen. Dit artikel voorziet in sancties ten aanzien van de OCMW's die asielzoekers ertoe aanzetten hun gemeente te verlaten. Dit artikel haalt de OCMW's, hun personeel en de gemeenten door elkaar. Er wordt vooral niet duidelijk in gezegd welke feiten aanleiding kunnen geven tot sancties en het beschermt de OCMW's niet tegen willekeurige sancties vanwege de federale overheid.

In elk geval was de politieke wil er niet om de sociale zekerheid voordeel te laten trekken uit de budgettaire marges als gevolg van de economische heropleving. In het kader van het deel over de maatschappelijke integratie en de sociale economie pleit ik dus voor een maximale samenwerking met de OCMW's en voor respect voor hun werkmethode die gericht zijn op maatschappelijke integratie en persoonlijke autonomie.

de repos et de soins et l'assouplissement des procédures dans le cadre notamment du Fonds spécial de solidarité, ce qui permettra de rencontrer les besoins de patients atteints d'affections exceptionnelles et graves qui n'entrent pas dans la nomenclature.

Le ministre dit vouloir atteindre l'égalité de traitement du patient quel que soit l'endroit où les soins sont dispensés. Il s'agit encore d'un objectif auquel je souscris entièrement. Des moyens supplémentaires sont prévus pour l'extension du dossier médical global. L'hospitalisation de jour et les soins transmuros, de même que les soins à domicile pour les patients chroniques et les réseaux, sont stimulés.

Ici encore, la plupart de ces mesures sont des prolongements d'initiatives prises sous le précédent gouvernement. C'est en effet sous l'ancienne législature que furent réalisées des mesures telles que la réforme et l'assouplissement des règles en matière d'assurabilité, qui a permis d'étendre la couverture des soins à l'ensemble de toute la population ou encore l'extension du régime préférentiel aux bénéficiaires de régimes d'assistance.

Diverses mesures particulières sont citées en faveur des malades chroniques, mesures qui avaient, elles aussi, été entamées sous l'ancien gouvernement, par exemple l'instauration du double forfait de 10.000 francs en faveur des malades chroniques et des incontinents. En ce qui concerne les malades chroniques, il y a lieu également de noter tout le travail réalisé par la commission des Affaires sociales du Sénat sur ce dossier en fin de législature, autour de la proposition de résolution du sénateur D'Hooghe sur l'accessibilité aux soins de santé en faveur des malades chroniques.

Hormis donc l'augmentation limitée de la norme de croissance du budget devenue intenable, la politique du gouvernement en matière de soins de santé semble s'inscrire dans la droite ligne de celle menée dans le courant de ces dernières années. En tout cas, on ne parle plus – et c'est heureux – de la privatisation de l'assurance soins de santé, idée pourtant naguère si chère à notre actuel premier ministre, faut-il le rappeler.

On peut même regretter l'absence de mesure visant à garantir un meilleur accès pour tous aux soins de santé. Ainsi, il aurait été souhaitable, par exemple, d'entamer une réflexion en vue de tendre vers une universalisation du droit aux soins de santé et vers une meilleure harmonisation des régimes salariés et indépendants. Par ailleurs, on ne trouve pas un mot sur l'individualisation des droits à la sécurité sociale. Pour assurer une plus grande égalité de fait entre les femmes et les hommes et pour adapter la sécurité sociale à l'évolution des modèles familiaux, mon parti propose en effet d'entamer un mouvement d'individualisation des droits dans la sécurité sociale, et ce en particulier dans les domaines de l'assurance chômage et des pensions, tout en veillant à prévoir des dispositions transitoires pour ne pas détériorer la situation des femmes bénéficiant de droits dérivés.

En ce qui concerne le volet Intégration sociale et Economie sociale, le PSC a déposé en commission des Affaires sociales quatre amendements visant à améliorer la rédaction de l'article 122 du projet. Cet article prévoit des sanctions pour le CPAS d'une commune qui incite systématiquement des

candidats réfugiés à quitter le territoire de cette commune et à aller s'installer ailleurs, alors que ladite commune a été désignée par le plan de répartition pour les accueillir. Nous persistons à croire que la rédaction imprécise de cet article opère un amalgame entre les CPAS et leurs agents, même si ceux-ci agissent en dehors du cadre de leur mission, et entre les communes et les CPAS, alors même qu'il s'agit d'institutions distinctes, et surtout ne libelle par correctement les faits qui peuvent donner lieu à sanction, laquelle, il n'est pas inutile de le rappeler, implique une réduction à 0% du remboursement de l'aide sociale octroyée par le CPAS concerné. Cet article, tel qu'il est rédigé, ne protège par les CPAS de sanctions arbitraires de la part de l'État fédéral.

En conclusion, je peux affirmer que je défends pleinement les objectifs poursuivis en matière de politique de santé publique par l'actuel gouvernement. Il me semble cependant que le gouvernement ne s'est pas donné les moyens budgétaires pour réussir cette politique de soins de santé de qualité accessibles pour tout un chacun, à tel point que nous en venons à douter de la volonté politique réelle d'atteindre ces objectifs. Il n'y a, en tout cas, pas eu la volonté politique de faire bénéficier un tant soit peu la sécurité sociale et, en particulier les soins de santé, des marges budgétaires dégagées par la reprise économique et la haute conjoncture. Il reste à espérer que les mesures d'économie préconisées ne se répercutent pas en définitive sur le patient et que notre politique de santé publique reste une politique ciblée sur les besoins du patient.

En ce qui concerne les mesures prises dans le cadre du volet Intégration sociale et Economie sociale, nous plaidons pour une collaboration maximale avec les CPAS et pour le respect de leurs méthodes de travail, lesquelles visent l'intégration sociale et l'autonomie de la personne, ce qu'une aide matérielle ne peut assurer. Tout arbitraire doit être évité tant dans la désignation des CPAS, qui doivent organiser des centres, que dans l'application des sanctions à l'égard des CPAS.

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission des Affaires sociales, voir document 2-229/4.)

M. le président. – Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 9 (voir document 2-229/2) ainsi libellé:

Insérer un article *5bis* (nouveau), libellé comme suit :

« Art. *5bis*. - L'article 51, § 3, de la même loi est complété par l'alinéa suivant :

« L'application des mesures de correction visées à l'article 51, §§ 2 et 3, ne peut entraîner d'augmentation de la quote-part personnelle du

bénéficiaire. »

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 10 (voir document 2-229/2) ainsi libellé:

Insérer un article *54bis* (nouveau), libellé comme suit :

« Art. *54bis*. - L'article 16, § 2, de la même loi est remplacé par la disposition suivante :

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Sociale Aangelegenheden, zie stuk 2-229/4.)

De voorzitter. – Mevrouw van Kessel c.s. heeft amendement nr. 9 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt:

Een artikel *5bis* (nieuw) invoegen, luidend als volgt:

« Art. *5bis*. - Artikel 51, § 3, van dezelfde wet wordt aangevuld met het volgende lid :

« Het nemen van correctiemaatregelen, zoals bedoeld in artikel 51, §§ 2 en 3, mag niet leiden tot een verhoging van het persoonlijk aandeel van

de rechthebbende. »

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Mevrouw van Kessel c.s. heeft amendement nr. 10 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt:

Een artikel *54bis* (nieuw) invoegen, luidend als volgt :

« Art. *54bis*. - Artikel 16, § 2, van dezelfde wet, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« § 2. Le Conseil général établit annuellement un rapport circonstancié sur l'application uniforme de la législation dans tout le pays.

Ce rapport comprend une évaluation des éventuelles distorsions injustifiées et des propositions visant à les corriger.

Le rapport est transmis en même temps que l'avis du Comité de l'assurance et de la Commission du contrôle budgétaire au gouvernement et au parlement. »

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 11 (voir document 2-229/2) ainsi libellé:

Insérer un article 54ter(nouveau), libellé comme suit :

« Art. 54ter. - L'article 18 de la même loi est complété par l'alinéa suivant :

« La commission est chargée de donner des avis au Conseil général sur le rapport sur l'application uniforme de la législation dans tout le pays, visé à l'article 16, § 2. »

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 96 est ainsi libellé:

«À l'article 156 de la loi du 29 avril 1996 portant des dispositions sociales sont apportées les modifications suivantes :

1° l'alinéa 1er formera désormais le § 1er de l'article;

2° les alinéas 2 à 5 formeront désormais le § 2 de l'article;

3° les alinéas 6 et 7 formeront désormais le § 3 de l'article;

4° le § 1er est remplacé par la disposition suivante:

« § 1er. La cellule technique a pour tâche de collecter, relier, valider et analyser les données relatives aux hôpitaux, telles que visées au § 2. En outre, la cellule technique met les données à disposition suivant les modalités définies au § 3. »;

5° au § 2, alinéa 2, les mots « , pour chaque exercice, » sont insérés entre les mots « sont transmises » et « par le ministère » ainsi qu'entre les mots « sont transmises » et « par l'Institut »;

6° le § 3 est remplacé par la disposition suivante :

« § 3. La cellule technique veillera à ce que, à partir des informations qui sont mises à disposition, aucune donnée ne puisse être inférée

concernant une personne physique ou morale qui serait ou pourrait être identifiée.

Le ministère et l'Institut ont directement accès aux données collectées par la cellule technique sans que la personne morale soit identifiée. Le Roi fixe les conditions dans lesquelles la cellule technique peut communiquer au ministère ou à l'Institut des données par lesquelles la personne morale est identifiée.

Le Roi détermine par arrêté délibéré en Conseil des ministres les modalités et conditions selon lesquelles les

« § 2. De Algemene Raad stelt jaarlijks een omstandig rapport op over de eenvormige toepassing van de wetgeving in heel het land.

Dit rapport omvat een evaluatie van de eventuele ongerechtvaardigde verschillen en voorstellen tot wegwerking ervan.

Het rapport wordt, samen met het advies van het Verzekeringscomité en van de commissie voor Begrotingscontrole overgemaakt aan de regering en aan het Parlement. »

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Mevrouw van Kessel c.s. heeft amendement nr. 11 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt:

Een artikel 54ter(nieuw) invoegen, luidend als volgt :

« Art. 54ter. - Artikel 18 van dezelfde wet wordt aangevuld met het volgende lid :

« De commissie is ermee belast aan de Algemene Raad haar advies te geven aangaande het rapport over de eenvormige toepassing van de wetgeving in heel het land, zoals bedoeld in artikel 16, § 2. »

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 96 luidt:

«In artikel 156 van de wet van 29 april 1996 houdende sociale bepalingen worden volgende wijzigingen aangebracht :

1° het eerste lid zal voortaan § 1 van het artikel vormen;

2° het tweede tot het vijfde lid zullen voortaan § 2 van het artikel vormen;

3° het zesde en zevende lid zullen voortaan § 3 van het artikel vormen;

4° § 1 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« § 1. De technische cel heeft tot taak gegevens met betrekking tot de ziekenhuizen zoals bedoeld in § 2, te verzamelen, te koppelen, te valideren

en te analyseren. Daarnaast stelt de technische cel de gegevens ter beschikking volgens de modaliteiten beschreven in § 3. »;

5° in § 2, tweede lid, worden tussen de woorden « die haar » en « door het ministerie » en tussen de woorden « die haar » en « door het Instituut » de woorden « voor ieder dienstjaar » ingevoegd;

6° § 3 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« § 3. De technische cel zal erover waken dat uit de informatie die beschikbaar wordt gesteld, geen gegevens kunnen worden afgeleid die betrekking hebben op een natuurlijke of rechtspersoon die is of kan worden geïdentificeerd.

Het ministerie en het Instituut hebben rechtstreeks toegang tot de door de technische cel verzamelde gegevens zonder dat de rechtspersoon is geïdentificeerd. De Koning bepaalt onder welke voorwaarden aan het ministerie of het Instituut gegevens kunnen worden medegedeeld door de technische

mêmes données que celles visées à l'alinéa 2, collectées par la cellule technique, peuvent être mises à la disposition de personnes autres que celles mentionnées à l'alinéa précédent. À cet égard, une distinction peut être effectuée suivant la nature et l'objectif de la demande d'obtention de données. »

À cet article, Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 13 (voir document 2-229/2) ainsi libellé:

« Dans l'article 156, § 3, proposé au 6° de cet article, remplacer les mots « Le ministère et l'Institut » et les mots « au ministère ou à l'Institut » respectivement par les mots « *Le ministère, l'Institut et les communautés* » et les mots « *au ministère, à l'Institut ou aux communautés* ».

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 97 est ainsi libellé:

« L'article 46, § 1er, de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail est complété comme suit :

« 7° contre l'employeur qui ayant méconnu gravement les obligations que lui imposent les dispositions légales et réglementaires relatives à la sécurité et l'hygiène du travail, a exposé des travailleurs au risque d'accident du travail, alors que les fonctionnaires désignés pour surveiller l'application des dites dispositions lui ont signalé par écrit le danger auquel il expose ces travailleurs.

La mise en demeure écrite mentionne les infractions aux prescriptions en matière de sécurité et d'hygiène du travail qui ont été constatées, le risque spécifique d'accident du travail ainsi créé, les mesures concrètes de prévention à prendre ainsi que le délai dans lequel ces mesures doivent être réalisées, sous peine de donner à la victime ou à ses ayants droit la possibilité d'intenter une action en responsabilité civile dans l'éventualité d'un accident.

L'action en responsabilité civile ne peut pas être intentée contre l'employeur qui prouve que l'accident est également dû au non-respect, par le travailleur victime de l'accident, des instructions de sécurité que l'employeur lui a préalablement notifiées par écrit, alors que les moyens de sécurité nécessaires ont été mis à sa disposition. »

À cet article, Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 14 (voir document 2-229/2) ainsi libellé:

« Dans l'article 46, § 1er, 7°, proposé, insérer au début les mots « *dans la mesure où le juge compétent l'autorise à l'issue d'une procédure établie* ».

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 107 est ainsi libellé:

« À l'article 5 de la loi du 8 décembre 1976 réglant la pension de certains mandataires et celle de leurs ayants droit, remplacé par la loi du 22 janvier 1981 et modifié par les lois des 25 janvier 1999 et 4 mai 1999, sont apportées

cel, waarbij de rechtspersoon is geïdentificeerd.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit op welke wijze en onder welke voorwaarden aan andere personen dan deze vermeld in het vorig lid, dezelfde gegevens als bedoeld in het tweede lid, verzameld door de technische cel, worden ter beschikking gesteld, rekening houdende met de aard en de doelstelling van de aanvraag van de gegevens. »

Op dit artikel heeft mevrouw van Kessel c.s. amendement nr. 13 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt:

« In artikel 156, § 3 voorgesteld in het 6° van dit artikel, de woorden « Het ministerie en het instituut » en de woorden « het ministerie of het instituut » respectievelijk vervangen door de woorden « *Het ministerie, het instituut en de gemeenschappen* » en de woorden « *het ministerie, het instituut of de gemeenschappen* ».

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 97 luidt:

« Artikel 46, § 1, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 wordt aangevuld als volgt :

« 7° tegen de werkgever die de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake arbeidsveiligheid en -hygiëne zwaarwichtig heeft overtreden en die de werknemers aan het risico van arbeidsongevallen heeft blootgesteld, terwijl de ambtenaren die zijn aangewezen om toezicht te houden op de naleving van die bepalingen, hem schriftelijk hebben gewezen op het gevaar aan hetwelk hij deze werknemers blootstelt.

De schriftelijke ingebrekestelling vermeldt de overtredingen op de veiligheids- en hygiënevoorschriften die werden vastgesteld, het specifieke risico voor arbeidsongevallen dat hierdoor wordt gecreëerd, de concrete te nemen preventiemaatregelen alsmede de termijn waarbinnen deze moeten worden gerealiseerd, op straffe waarvan de mogelijkheid van een burgerlijke aansprakelijkheidsvordering bij gebeurlijk ongeval openstaat voor de getroffen of diens rechthebbenden.

De burgerlijke aansprakelijkheidsvordering wordt niet toegelaten tegen de werkgever die bewijst dat het ongeval mede is toe te schrijven aan de niet naleving door de getroffen werknemer van de hem voorafgaandelijk door de werkgever schriftelijk ter kennis gebrachte veiligheidsinstructies terwijl de nodige veiligheidsmiddelen hem ter beschikking werden gesteld. »

Op dit artikel heeft mevrouw van Kessel c.s. amendement nr. 14 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt:

« In het voorgestelde artikel 46, § 1, 7°, vooraan de woorden « *voor zover de bevoegde rechter in een vastgestelde procedure dit aanvaardt* » invoegen.

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 107 luidt:

« In artikel 5 van de wet van 8 december 1976 tot regeling van het pensioen van sommige mandatarissen en van dat van hun rechtverkrijgenden, vervangen bij de wet van 22 januari 1981 en gewijzigd bij de wetten van 25 januari 1999

les modifications suivantes :

1° le § 1er, alinéa 2, est complété comme suit :

« Sont également considérés comme des mandats distincts, des mandats exercés respectivement en qualité de bourgmestre et en qualité d'échevin, ainsi que des mandats exercés respectivement avant le 1er janvier 2001 et à partir de cette date »;

2° le § 1er est complété par l'alinéa suivant : « Par dérogation à l'alinéa 1er, pour les pensions afférentes à des mandats exercés antérieurement au 1er janvier 2001, il n'est pas tenu compte des augmentations du traitement annuel de base qui résultent de la loi du 4 mai 1999 visant à améliorer le statut pécuniaire et social des mandataires locaux, ces pensions étant établies sur la base du traitement annuel de base qui était utilisé avant la date précitée »;

3° au § 2, alinéa 4, les mots « , au § 3, alinéa 1er, et aux articles 9, § 4, 10, alinéa 2, et » sont remplacés par les mots « et à l'article »;

4° le § 4, alinéa 2, est remplacé par la disposition suivante : « Par dérogation à l'alinéa 1er, pour les pensions afférentes à des mandats exercés antérieurement au 1er janvier 2001, il n'est pas tenu compte des augmentations du traitement annuel de base qui résultent de la loi du 4 mai 1999 précitée, ces pensions restant rattachées à l'évolution du traitement annuel de base qui était utilisé avant la date précitée. »

À cet article, Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 15 (voir document 2-229/2) ainsi libellé :

« Supprimer cet article. »

Mme Ingrid van Kessel (CVP). – *Mon amendement vise à réadapter la pension des mandataires locaux à la récente augmentation salariale accordée aux mandataires locaux en exercice. Le ministre ne souhaite pas procéder à cette adaptation car il redoute de créer une inégalité entre les mandataires qui bénéficient d'une pension et leurs collègues dont la pension a été reportée. En touchant au principe de la péréquation des pensions, la situation actuelle crée cependant une autre inégalité. Une adaptation des pensions des mandataires locaux constituerait un signe d'appréciation de leur travail.*

en 4 mei 1999, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° § 1, tweede lid, wordt aangevuld als volgt :

« De mandaten die respectievelijk werden uitgeoefend in de hoedanigheid van burgemeester en in de hoedanigheid van schep en worden eveneens als verschillende mandaten beschouwd, evenals de mandaten die respectievelijk werden uitgeoefend vóór 1 januari 2001 en vanaf die datum. »;

2° § 1 wordt aangevuld met het volgende lid :

« In afwijking van het eerste lid wordt, voor de pensioenen die betrekking hebben op mandaten uitgeoefend vóór 1 januari 2001, geen rekening gehouden met de verhogingen van de jaarlijkse basiswedde die voortvloeien uit de wet van 4 mei 1999 tot verbetering van de bezoldigingsregeling en van het sociaal statuut van de lokale verkozenen. Deze pensioenen worden vastgesteld op basis van de jaarlijkse basiswedde waarvan gebruik werd gemaakt vóór voormelde datum. »;

3° in § 2, vierde lid, worden de woorden « , in § 3, eerste lid en in de artikelen 9, § 4, 10, tweede lid en » vervangen door de woorden « en in artikel »;

4° § 4, tweede lid, wordt vervangen door de volgende bepaling : « In afwijking van het eerste lid wordt, voor de pensioenen die betrekking hebben op mandaten uitgeoefend vóór 1 januari 2001, geen rekening gehouden met de verhogingen van de jaarlijkse basiswedde die voortvloeien uit voormelde wet van 4 mei 1999. Deze pensioenen blijven gekoppeld aan de evolutie van de jaarlijkse basiswedde waarvan gebruik werd gemaakt vóór voormelde datum. »

Op dit artikel heeft mevrouw van Kessel c.s. amendement nr. 15 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt :

« Dit artikel doen vervallen. »

Mevrouw Ingrid van Kessel (CVP). – Ik heb bij de vorige amendementen geen toelichting gegeven omdat ze reeds zeer uitvoerig in de commissie zijn besproken.

Amendement nummer 15, waarover ik in mijn algemene toelichting niets heb vermeld, strekt ertoe artikel 107 te doen vervallen. Het artikel betreft het aligner en van de pensioenverhoging voor de lokale mandatarissen op de weddeverhoging die bij wet is vastgelegd. De minister knikt, wij hebben het hierover inderdaad reeds gehad. Ik neem deze gelegenheid te baat om er nogmaals op te wijzen dat door het opheffen van de ene ongelijkheid een nieuwe ongelijkheid wordt gecreëerd. Als argument voor de wijziging van dit artikel 104 voerde de minister aan dat de pensioenen van de lokale mandatarissen worden verhoogd op basis van de weddeverhoging van de zittende mandatarissen. Volgens hem is er een ongelijkheid tussen de huidige pensioenen en de uitgestelde pensioenen. Ik heb in de commissie opgemerkt dat er thans een nieuwe ongelijkheid wordt gecreëerd. Ook de Raad van State heeft hierop gewezen. Indien de pensioenverhoging van de lokale mandatarissen niet wordt toegepast, doen wij afbreuk aan de idee van de péréquation van het ambtenarenpensioen.

Het artikel wordt gewijzigd om een ongelijkheid weg te werken, maar tegelijkertijd creëert men een nieuwe

M. Frank Vandenbroucke, ministre des Affaires sociales et des Pensions. – *Je renvoie au débat que nous avons eu à ce sujet en commission. Les autres éléments évoqués ici ont aussi fait l'objet d'une discussion approfondie en commission.*

La suppression de l'article a pour objectif de traiter les personnes concernées de la manière la plus équitable. La loi relative aux mandataires locaux élaborée récemment, a donné lieu à de sérieuses difficultés d'interprétation et n'était en outre guère équitable.

Je peux comprendre le point de vue de Mme van Kessel. Il n'est certes pas indécent de défendre les intérêts d'un groupe de personnes. Toutefois, afin de défendre l'intérêt général, je tente de trouver la solution la plus correcte.

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 16 (voir document 2-229/2) ainsi libellé:

Insérer un article 129bis (nouveau), libellé comme suit :

« Art. 129bis.- À l'article 1er de l'arrêté royal n° 286 du 31 mars 1984 portant des mesures en vue d'améliorer la perception des cotisations de sécurité sociale et de solidarité dues par des personnes morales de droit public, les alinéas 2 et 3 sont remplacés par les alinéas suivants :

« Ce prélèvement est effectué d'office par le ministère des Finances à la demande de l'Office national de sécurité sociale lorsque l'administration concernée n'a pas, dans un délai de trois mois, donné suite à la lettre recommandée qui la mettait en demeure de payer les cotisations arriérées. Les sommes ainsi prélevées sont transmises par le ministère à l'office national dans un délai de trente jours. »

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – Mme van Kessel et consorts proposent l'amendement n° 17 (voir doc. 2-229/2) ainsi libellé:

Insérer un article 137bis (nouveau), libellé comme suit :

« Art. 137bis.- L'article 107, § 4, des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés est complété par l'alinéa suivant :

« Les fonds attribués en vertu de l'article 38, § 3, quinquies de la loi du 29 juin 1981 établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés, sont répartis, à partir de l'exercice 2001, entre des projets francophones et néerlandophones en proportion du nombre d'enfants de 0 à 12 ans donnant droit aux allocations familiales en vertu

ongelijkheid.

Mijn amendement strekt ertoe het artikel van de wet van 4 mei 1999 te behouden dat bepaalt dat vanaf 2001 de pensioenen van de lokale mandatarissen worden gealigneerd op de weddeverhoging van de zittende lokale mandatarissen.

Op die manier kunnen wij uiting geven aan ons respect voor het werk van de lokale mandatarissen. De CVP-fractie pleit er bijgevolg voor het artikel 107 van de wet die wij momenteel bespreken te doen vervallen.

De heer Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen. – Ik verwijs naar het debat dat we over deze aangelegenheid in de commissie hebben gevoerd. Ook over de andere elementen die hier aan bod zijn gekomen, is in de commissie uitvoerig gediscussieerd.

Het schrappen van het artikel heeft tot doel de betrokkenen op de meest billijke wijze te behandelen. De wet met betrekking tot de lokale mandatarissen, die onlangs tot stand kwam, gaf aanleiding tot ernstige interpretatiemoeilijkheden en was bovendien niet echt billijk.

Ik heb uiteraard begrip voor het standpunt van mevrouw van Kessel. Het is immers niet oneerbaar de belangen van een groep van mensen te verdedigen. Om het algemeen belang te verdedigen probeer ik echter de meest correcte oplossing te vinden.

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Mevrouw van Kessel c.s. heeft amendement nr. 16 ingediend (zie stuk 2-229/2) dat luidt:

Een artikel 129bis (nieuw) invoegen, luidend als volgt :

« Art. 129bis.- In artikel 1 van het koninklijk besluit nr. 286 van 31 maart 1984 houdende maatregelen om een betere inning te verzekeren van de sociale zekerheidsbijdragen en de solidariteitsbijdragen verschuldigd door publiekrechtelijke rechtspersonen, worden het tweede en derde lid vervangen als volgt :

« Deze afhouding wordt ambtshalve verricht door het ministerie van Financiën op verzoek van de Rijksdienst voor sociale zekerheid nadat het betrokken bestuur geen gevolg heeft gegeven binnen een periode van drie maanden aan het aangetekend schrijven waarbij het werd aangemaand om de achterstallige bijdragen te betalen. De betrokken sommen worden binnen een periode van dertig dagen door het ministerie aan de rijksdienst overgemaakt. »

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Mevrouw van Kessel c.s. heeft amendement nr. 17 ingediend (zie stuk 2/229/2) dat luidt:

Een artikel 137bis (nieuw) invoegen, luidend als volgt :

« Art. 137bis.- Artikel 107, § 4, van de samen geordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gecoördineerd op 19 december 1939, wordt aangevuld met het volgende lid :

« De geldmiddelen toegewezen krachtens artikel 38, § 3, quinquies, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, worden vanaf het dienstjaar 2001 verdeeld over de Nederlandstalige, respectievelijk Franstalige

desdites lois et pouvant être considérés comme faisant partie de la communauté française ou flamande.

Les nombres en question sont établis annuellement par l'Institut national et communiqués au comité de gestion. »

- Le vote sur l'amendement est réservé.
- Il sera procédé ultérieurement aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

Projet de loi en vue de la promotion de l'emploi (Doc. 2-226) (Procédure d'évocation)

Discussion générale

Mme Ingrid van Kessel (CVP), rapporteuse, s'en réfère à son rapport. –

M. Jan Remans (VLD). – *Ce projet est une première concrétisation du chapitre de l'accord gouvernemental relatif à l'État-providence actif. Pour nous, le plan pour l'emploi du VLD reste cependant une référence importante.*

La diminution des charges prévues dans le projet n'est pas la même que celle du plan du VLD, mais elle emporte quand même notre adhésion. Comme le dit un jour le premier ministre, le montant de la réduction des charges ne constitue pas un point de rupture, mais cette réduction doit être substantielle. La réduction proposée répond à cette définition. En outre, elle peut être répétée durant la troisième année de la législature et sera bien accueillie dans le secteur social.

Une attribution efficace des moyens supplémentaires revêt une importance cruciale. Le succès des mesures de promotion de l'emploi dépendra également de la formation tant professionnelle que continuée. Le secteur de la construction constitue un bon exemple de secteur confronté à une pénurie de main-d'œuvre qualifiée. La convention collective de travail du secteur de la construction a donc prévu de former et d'embaucher annuellement 250 demandeurs d'emploi entre 18 et 25 ans. Au cours de la formation, les jeunes recevront une indemnité. Les partenaires sociaux ont décidé de compléter cette indemnité par une prime d'encouragement. Le secteur de la construction donne ainsi suite au souhait des gouvernements fédéral et régionaux qui recommandent de faire des efforts pour les jeunes demandeurs d'emploi non qualifiés. Il est regrettable que l'indemnité et la prime soient soumises à des charges patronales, source de coûts supplémentaires pour le secteur. Je demande aux pouvoirs publics de prendre ces charges à leur compte.

Le gouvernement prépare un cadre légal visant au regroupement de la réglementation relative au temps de travail. Il s'agit d'une initiative souhaitable. Pour le VLD, la diminution du temps de travail doit être possible, mais sur une base volontaire. Nous sommes opposés aux mesures linéaires. Ce point n'est toutefois pas à l'ordre du jour.

Nous nous réjouissons également des dispositions visant à étendre au travail intérimaire les mesures 1+2+3. Cela conforte la tendance selon laquelle ce type de travail fonctionne de plus en plus comme une filière de recrutement

projecten in verhouding tot de aantallen krachtens deze wet op kinderbijslag rechtgevend kinderen tussen 0 en 12 jaar die tot de Nederlandstalige, respectievelijk Franstalige Gemeenschap kunnen gerekend worden.

Bedoelde aantallen worden jaarlijks opgemaakt door de Rijksdienst en meegedeeld aan het beheerscomité. »

- De stemming over het amendement wordt aangehouden.
- De aangehouden stemmen en de stemming over het wetsontwerp in zijn geheel hebben later plaats.

Wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid (Stuk 2-226) (Evocatieprocedure)

Algemene bespreking

Mevrouw Ingrid van Kessel (CVP), rapporteur, verwijst naar het verslag. –

De heer Jan Remans (VLD). – *Het wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid is een eerste concrete invulling van het hoofdstuk in het regeerakkoord over de actieve welvaartstaat. Het regeerakkoord is de basis waarop we de merites van dit wetsontwerp moeten beoordelen. Ik bedoel hiermee niet dat het werkgelegenheidsplan van de VLD zonder meer in de vergeethoek mag terechtkomen. Integendeel, het blijft een belangrijk referentiepunt.*

Het bedrag van de lastenverlaging stemt niet overeen met het bedrag dat in het VLD-plan wordt vooropgesteld. Toch draagt de voorgestelde maatregel onze goedkeuring weg.

In de eerste plaats komt de maatregel tegemoet aan de verklaring die de eerste minister in zijn vorige functie als partijvoorzitter heeft afgelegd, namelijk dat het bedrag van de lastenverlaging geen fetisj is, maar dat het om een substantieel bedrag van gemiddeld 32 000 frank per werknemer moet gaan.

Bovendien biedt het regeerakkoord het vooruitzicht op een herhaling van de maatregel in het derde jaar van de regeerperiode indien aan de randvoorwaarden wordt voldaan.

De sociale sector zal de verdere lastenverlaging goed ontvangen. Gezien de groeiende maatschappelijke noden en het arbeidsintensieve karakter van de sector kan een lastenverlaging worden gekoppeld aan jobcreatie. De extra middelen moeten evenwel efficiënt worden besteed, zowel op het niveau van de functies als op het niveau van de subsectoren.

Het wetslagen van maatregelen ter bevordering van de tewerkstelling is deels afhankelijk van de mogelijkheden voor opleiding en permanente vorming. In dit verband kan het stelsel van alternerende opleiding dat in de bouwsector wordt toegepast, als voorbeeld gelden voor sectoren die worden geconfronteerd met een tekort aan gekwalificeerde arbeidskrachten.

Dit stelsel werd ontwikkeld in het kader van de CAO 1999-2000 en heeft tot doel jaarlijks ongeveer 250 werkzoekenden tussen 18 en 25 jaar op te leiden en tewerk te stellen. De duurtijd van de opleidingsovereenkomst hangt af van de voorkennis van de jongere en van de aard van het aan te leren

et de transition professionnelle. Cette mesure empêche peut-être de recourir plus longtemps que nécessaire à la main-d'œuvre intérimaire. Certaines choses ne pourraient-elles pas être assouplies dans ce secteur afin de rendre possible la création d'emplois? Je pense à l'emploi intérimaire dans les secteurs de l'aide aux personnes et de la construction.

Le plan d'insertion professionnelle des jeunes, le plan Rosetta, rencontre un besoin des deux communautés. Prévoir l'extension du groupe cible initial est une bonne chose. En Flandre, nous devons être attentifs à éviter une éviction des chômeurs plus âgés. Rosetta doit aussi avoir des effets qualitatifs. Je suis également heureuse que le plan soit plus qu'une mesure aveugle de placement et donne aussi une chance à la formation. L'obligation d'embauche demeure en effet un point délicat pour les employeurs. Le VLD émettrait aussi des réserves si la mesure se révélait trop contraignante et trop linéaire. Si les entreprises ne soutiennent pas cette mesure, son succès deviendra incertain. C'est pourquoi il serait bon de renforcer les objectifs de départ. La possibilité d'évaluation par le CNT et le CCE peut permettre de détecter les problèmes.

Le manque de connaissances linguistiques constitue une carence sérieuse, y compris en matière de mobilité du travail. Le plan Rosetta devrait prévoir les efforts nécessaires pour améliorer cette situation.

Le chômage se présente sous de multiples formes. Une politique de l'emploi doit dès lors suivre de nombreuses pistes. C'est ce que fait ce projet. Contrairement aux mesures précédentes, il met clairement l'accent sur une diminution des charges de 24 milliards et sur un plan d'insertion professionnelle des jeunes. Nous espérons que le gouvernement continuera à placer des accents clairs et à travailler à la simplification des mesures existantes.

Le VLD votera ce projet.

bouwberoep en bedraagt 6 tot 24 maanden. Tijdens de opleidingsperiode betaalt de onderneming aan de jongere een vergoeding die varieert van 17 800 tot 21 700 frank. Om te ontsnappen aan de werkloosheidsval hebben de sociale partners beslist deze vergoeding aan te vullen met een aanmoedigingspremie van 10 000 frank gedurende de eerste 12 maanden, 15 000 frank gedurende de 6 volgende maanden en 18 000 frank van de 19de tot de 24ste maand.

Met dit initiatief gaat de bouwsector concreet in op de aanbeveling van de federale en de regionale regeringen om specifieke inspanningen te leveren voor de tewerkstelling van ongeschoolde jonge werkzoekenden. Het is echter jammer dat zowel de maandelijks vergoeding als de aanmoedigingspremie, onderhevig zijn aan patronale lasten a rato van 20%. Dit is een belangrijke bijkomende financiële last voor de sector. Ik dring er dan ook op aan dat de overheid een tegemoetkoming overweegt in de patronale lasten die wegen op dit initiatief en op andere vormen van alternerende opleidingen.

De regering bereidt een kaderwet voor die een hergroepering van de bestaande regelingen inzake arbeidstijd bevat. Dit lijkt ons een wenselijk initiatief om de regelgeving eenvoudiger en overzichtelijker te maken. De huidige regelingen zijn vaak op een experimentele leest geschoeid en kennen niet altijd even veel succes. Zo hebben bijvoorbeeld slechts een zeer beperkt aantal ondernemingen ingetekend voor de experimenten inzake arbeidsduurvermindering, nochtans het offensieve gedeelte van het werkgelegenheidsbeleid. Voor de VLD moet arbeidsduurvermindering kunnen, maar dan wel op vrijwillige basis. Tegen lineaire maatregelen maken we voorbehoud. Uit de bespreking is gebleken dat dit nu niet aan de orde is.

We zijn er ook blij mee dat de regering heeft beslist de +1, +2, +3-maatregel uit te breiden tot de categorie van de uitzendkrachten. De maatregel bevestigt de trend dat de uitzendsector van langzaam meer fungeert als wervingskanaal voor werkgevers en als doorstromingskanaal voor werknemers. Misschien kan deze maatregel voorkomen dat er langer dan noodzakelijk gebruik wordt gemaakt van uitzendarbeid en dat werkgevers *mutatis mutandis* sneller geneigd zijn om vast aan te werven.

Zouden er met het oog op het scheppen van nieuwe jobs niet een aantal versoepelingen in de uitzendsector kunnen worden overwogen? Ik denk bijvoorbeeld aan de uitzendkrachten in de sector van de diensten aan personen of aan de opheffing van het verbod van uitzendarbeid in de bouwsector.

Het startbanenplan, beter gekend onder de naam Rosetta, zou ik als Genkenaar en fan van Rocco Granata, liever het Marinaplan noemen. Marina en/of Rosetta komen tegemoet aan de noden in beide gemeenschappen van ons land. Ze hebben immers beide te kampen met jeugdwerkloosheid, al is het probleem relatief belangrijker in Wallonië. Het is positief dat het plan voorziet in de uitbreiding van de initiële doelgroep, zodat Rosetta ook rekening houdt met de specifieke noden op de Vlaamse arbeidsmarkt.

Met het probleem van de werkloosheid bij oudere werknemers in het achterhoofd is het noodzakelijk ervoor te waken dat er zich verdringingseffecten voordoen, zoals dat in het verleden met andere jongerenbanenplannen het geval is geweest. Rosetta mag niet alleen een kwantitatieve

doelstelling hebben, maar ook een kwalitatieve.

Werkervaring is één punt; het opbouwen van kwalificaties die beantwoorden aan de noden van het bedrijfsleven, is een ander belangrijk punt. Het stemt ons dus verheugd dat Rosetta meer is dan een blinde plaatsingsmaatregel, maar ook voorziet in mogelijkheden van opleiding en vorming. De tewerkstellingsverplichting blijft immers een heikel punt voor privé-bedrijven. Ook de VLD maakt voorbehoud bij een te stringente en te lineaire toepassing van deze maatregel.

Indien wordt gekozen voor een maatregel die onvoldoende wordt gedragen door de ondernemingen zelf, dan zal het succes van begin af aan twijfelachtig zijn. De werklozen zijn niet gebaat met een papieren tijger. Daarom vindt de VLD het een goede zaak dat de oorspronkelijke doelstellingen, na overleg met de betrokkenen, zijn bijgestuurd zodat de ondergrens van 50 werknemers en een bijkomende doelstelling van 1% werden vooropgesteld. Ook een evaluatie door de NAR en de CRB kan mogelijkwijze problemen aan het licht brengen. Laten we niet vergeten dat tegenover de eisen van een aantal ondernemingen, financiële tegemoetkomingen werden geplaatst.

Uit bezoeken aan bedrijven, vooral dan bedrijven op de taalgrens, hebben we geleerd dat een gebrekkige talenkennis een ernstig probleem begint te worden. Niet zozeer de kennis van het Engels is zorgwekkend, maar wel de kennis van de tweede landstaal. Dit levert ook problemen op voor de arbeidsmobiliteit. Zowel in Zuid-West-Vlaanderen als in Zuid-Limburg heerst er een chronisch tekort aan arbeidskrachten, terwijl in het aangrenzende Luik en Henegouwen de grootste werkloosheid heerst. Het zou dus geen overbodige luxe zijn, mochten in het kader van Rosetta, de nodige inspanningen worden gedaan voor de verbetering van de kennis van de tweede landstaal, uiteraard in overleg met de regio's.

Het is een publiek geheim dat de werkloosheid een draak is met vele koppen, die men niet met één zwaardslag klein krijgt. Het werkgelegenheidsbeleid dient daarom meerdere sporen te volgen. Dit wetsontwerp volgt verschillende sporen, maar legt wel twee duidelijke accenten: een lastenverlaging van 24,2 miljard frank en een startbanenplan.

We hopen dat de regering in de toekomst duidelijke accenten zal blijven leggen en zal voortwerken aan de vereenvoudiging van de bestaande maatregelen, waarvan zowel de meerderheid als de oppositie de onoverzichtelijkheid en de overlappingsen aanklagen.

De VLD zal het wetsontwerp goedkeuren.

(Voorzitter: de heer Jean-Marie Happart, ondervoorzitter.)

(M. Jean-Marie Happart, vice-président, prend place au fauteuil présidentiel.)

Mme Mia De Schamphelaere (CVP). – Ce projet important a été évoqué dans l'urgence par les groupes de la majorité. Nous pensions dès lors qu'un débat constructif y ferait suite. En commission pourtant, aucune remarque n'a été formulée. Le rapport ne révèle pas davantage un objectif significatif de l'évocation. Nos amendements n'ont pas davantage suscité de réaction.

Tout cela nuit principalement à notre image de marque et m'amène à m'interroger sur le fonctionnement du Sénat. Notre institution ne va pas très bien. En peu de temps, de

Mevrouw Mia De Schamphelaere (CVP). – Het is jammer dat de voorzitter de zaal nu moet verlaten want ik wens een aantal opmerkingen te maken over de werking van onze instelling. Maar de ondervoorzitter zal mijn opmerkingen ongetwijfeld ook ter harte nemen.

Mijn eigenlijk betoog zal zeer kort en bondig zijn omdat ik als politicus niet graag alleen spreek. Ik wens wel een degelijk parlementair debat te voeren, maar dat moet dan wel worden voorbereid en worden gevolgd door alle politieke fracties.

nombreuses compétences nous ont été retirées. En tant que lieu de rencontre entre les communautés, nous avons cédé le développement des idées sur la réforme de l'État à un très vague organe où a lieu un débat non transparent. Dans le cadre de notre rôle de chambre de réflexion, nous pourrions mener un débat sur les projets en matière d'euthanasie. Mais là aussi, il semble que des propositions bétonnées sur le plan politique soient déjà prêtes avant même que la commission n'entame ses travaux. Le présent projet est également liquidé sans la formulation d'un quelconque objectif sur le plan du contenu. Nous nous portons donc préjudice à nous-mêmes en tant que sénateurs.

Le CVP déposera à nouveau ses amendements. Nous maintenons l'amélioration que nous avons proposée pour le secteur non marchand. Ce dernier doit aussi profiter des réductions structurelles de charges. A cet égard, nous restons fidèles à notre point de vue tel qu'il a été développé sous la précédente législature.

En ce qui concerne les premiers emplois, nous proposons également des améliorations permettant de prévenir l'évincement des chômeurs de longue durée et des jeunes en âge scolaire suivant une formation à temps partiel. Le système doit mieux prendre en compte la spécificité du marché flamand de l'emploi où certains secteurs connaissent une pénurie de main-d'œuvre. Nous voulons en outre alléger le système pour les entreprises. Les charges administratives sont en effet très lourdes et peu efficaces. Elles auraient pu être évitées si on les avait inscrites dans les contrats de stage. Nous sommes également effrayés par les importantes compétences conférées au Roi. Cela ressemble à une loi de pouvoirs spéciaux. Nous souhaitons que le contrôle démocratique soit renforcé.

Dit belangrijke wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid werd door de fracties van de meerderheid met spoed geëvoceerd. We dachten dan ook dat er een constructief debat zou volgen waarin het democratische spel kon worden gespeeld van woord en wederwoord over de politieke redenen voor deze evocatie.

Tijdens het debat in de commissie hebben we op een enkele informatieve vraag van één enkele collega na, geen enkele opmerking van de meerderheid gehoord. Ik heb het verslag ter voorbereiding van het parlementair debat pas deze ochtend kunnen raadplegen. Ook hieruit blijkt dat de meerderheid geen enkele inhoudelijke reden heeft voor de evocatie. Er werden geen amendementen voorbereid en geen belangrijke politieke opmerkingen over het regeringsbeleid gemaakt. Op de amendementen die onze fractie in een constructieve sfeer heeft ingediend, volgde een oorverdovende stilte.

Ik wijs hierop omdat ik een aantal bedenkingen heb bij de huidige werking van onze instelling. Een evocatie zonder inhoudelijk doel schaadt het imago van de Senaat meer dan dat het dit ten goede komt. Dit is trouwens niet het enige ongelukkige voorval in de voorbije korte regeerperiode. Het gaat niet goed met onze instelling. Op zeer korte tijd heeft de Senaat veel bevoegdheden moeten afstaan. Grondwettelijk is hij niet langer een tweede kamer, maar vooral een ontmoetingsplaats voor de gemeenschappen en de gewesten. De opdracht om verdere ideeën over de staatshervorming uit te werken, hebben we afgestaan aan een bijzonder vaag orgaan, een interparlementaire en intergouvernementele conferentie. Daar wordt een weinig doorzichtig, maar bij wijlen zeer mediagevoelig gesprek gevoerd. Democratische transparantie voor de bevolking is ver te zoeken.

Naast de opdracht als ontmoetingsplaats van gemeenschappen en gewesten, wordt de Senaat ook geacht een reflectiekamer te zijn. We zouden bijvoorbeeld in de commissie voor de Justitie en in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden zeer degelijk denkwerk kunnen verrichten over de zes voorstellen die werden ingediend met betrekking tot de beëindiging van het leven. We zouden in een dialectisch debat met woord en wederwoord een gezamenlijke oplossing kunnen uitwerken. Vanochtend werd aangekondigd dat vandaag zal blijken dat ook in dit verband een politiek vastgelegd voorstel op tafel ligt, vóór het debat in commissie van start gaat. Ik herhaal dat de feiten die ik hier aanklaag, de Senaat in een slecht daglicht plaatsen.

Ik kom nu tot het ontwerp dat thans aan de orde is. De CVP-fractie zal de amendementen die ze in de commissie heeft verdedigd, opnieuw indienen omdat ze meent een aantal constructieve voorstellen te hebben gedaan ter verbetering van het voorliggend wetsontwerp. Uiteraard blijven we bij ons voorstel voor een aanzienlijke verbetering voor de non-profitsector. We blijven hierbij trouw aan de visie die we tijdens de vorige regeerperiode hebben ontwikkeld en wensen dat deze sector mee kan genieten van de structurele lastenverlaging.

Non-profitorganisaties moeten een zelfde lastenvermindering kunnen genieten als bedrijven. Natuurlijk moet de voorwaarde blijven gelden dat de lastenvermindering in bijkomende tewerkstelling wordt omgezet.

We stellen ook heel wat verbeteringen voor aan het systeem

M. Jan Remans (VLD). – *Autrefois, les pouvoirs spéciaux ne vous ont jamais dérangée!*

M. André Geens (VLD). – *Je souhaite réagir aux propos de Mme De Schamphelaere.*

Je dirai au nom de mon groupe que je suis également favorable à un débat sur le rôle du Sénat. Ce serait utile tant pour les sénateurs que pour les institutions.

L'utilisation de certaines techniques est cependant liée aux mauvais accords conclus dans le passé. Il faut jouer correctement le jeu politique. On peut éviter ce type de situation en se traitant mutuellement comme des hommes politiques adultes. L'opposition ne doit pas évoquer inutilement afin de freiner le travail du gouvernement.

Il est injuste de dire qu'une proposition en matière d'euthanasie, convenue d'avance, va être mise à l'ordre du jour. Je suis favorable à un débat ouvert, correct et approfondi sur cette question.

Le fait que six partis aient signé une proposition en matière d'euthanasie ne signifie pas nécessairement que tous les membres de ces partis sont d'accord à titre individuel avec cette proposition. Notre groupe a, en cette matière, laissé leur liberté individuelle à ses membres.

van de startbanen. We wensen te vermijden dat langdurig werklozen en deeltijds leerplichtige jongeren worden uitgesloten. Ook moet bij de uitwerking van het systeem meer rekening worden gehouden met de specifieke situatie op de Vlaamse arbeidsmarkt. De schaarste aan arbeidskrachten in sommige sectoren moet mede bepalend zijn in het tewerkstellingsbeleid. Bovendien willen we een veel bedrijfsvriendelijker systeem. Er komen administratieve lasten bij, alhoewel in het regeerakkoord staat dat ze zullen worden verminderd. Deze lasten zijn voor de bedrijven zeer zwaar, zeer talrijk en bovenal weinig efficiënt. De regering had dit kunnen vermijden door de intellectuele eerlijkheid op te brengen om met dit alles rekening te houden in de stagecontracten. (*Applaus bij de VU-ID.*)

Ook zijn we geschrokken van de verregaande bevoegdheden die aan de Koning worden gegeven. (*Applaus bij de VU-ID en de CVP.*) Op bepaalde punten lijkt het wel een echte volmachtenwet. Ook dat willen onze amendementen verhelpen. Wij willen een grotere democratische controle.

De heer Jan Remans (VLD). – Van volmachten hebt u vroeger inderdaad nooit last gehad!

De heer André Geens (VLD). – Ik wens te reageren op de toespraak van mevrouw De Schamphelaere. Beleefdheidshalve heb ik haar niet onderbroken. In de Kamer zouden de leden in een dergelijk geval de boel afbreken.

Ten eerste vind ik dat ze heel zinnige dingen heeft verteld. De VLD-fractie is te allen tijde bereid een debat te houden over de rol, het nut, de zin en de onzin van de Senaat. Een dergelijk debat is nuttig en noodzakelijk, in de eerste plaats voor de senatoren zelf en in de tweede plaats voor de instellingen. Een instelling mag zich inderdaad niet belachelijk maken. Mevrouw De Schamphelaere moet wel rekening houden met wat in het verleden is gebeurd met deze instelling. De technieken die worden gebruikt, hebben alleen te maken met slechte afspraken. Als we op een politiek volwassen wijze met elkaar zouden omgaan, dan zou het perfect mogelijk zijn om dergelijke situaties te vermijden.

Ten tweede heeft mevrouw De Schamphelaere natuurlijk gelijk wanneer ze zegt: wie niets te vertellen heeft, moet ook niet evoceren. De oppositie moet dan echter wel zo eerlijk zijn om niet te evoceren. De meerderheid wil immers vermijden dat de regering vertraging oploopt.

Ten derde wil ik onderstrepen dat, als het van mij afhangt, er geen "gebetonneerd" voorstel met betrekking tot euthanasie zal worden ingediend. Mocht dat toch gebeuren, dan moet niet op mijn steun worden gerekend. Ik wens dat over een dergelijk thema open, correct en intens kan worden gediscussieerd. Iedereen moet een inbreng kunnen hebben. Als dat niet kan, schiet de Senaat zijn doel voorbij. Het feit dat er een voorstel voorligt dat door zes partijen zal worden ondertekend, betekent niet dat alle leden van die partijen met het voorstel instemmen. In onze fractie bestaat er een consensus over de vrije mening over dit thema. Voor ons blijft de discussie dus open, wat niet betekent dat er geen gemeenschappelijk voorstel kan worden ingediend.

Als mevrouw De Schamphelaere een voorstel indient voor de hervorming van de Senaat, zal ik de eerste zijn om het te steunen.

M. le président. – Nous n'allons pas entamer un tel débat. Vous êtes évidemment de jeunes sénateurs. Je vous informe que, sous l'ancienne législature, une commission d'évaluation des nouvelles structures de l'État a été créée. Il y a 900 pages à votre disposition. Je vous suggère de les lire. Si vous avez ensuite des questions à poser, vous les poserez par rapport au travail qui a été effectué sous l'ancienne législature. Nous n'allons pas réinventer l'eau chaude. Je voudrais que l'on revienne à l'ordre du jour.

M. Jacques Santkin (PS). – Le projet soumis à examen contient plusieurs volets, dont le premier concerne la diminution structurelle des charges. Nous pouvons marquer notre accord sur ces mesures car elles tendent à renforcer le système actuellement en vigueur, sans pour autant en instaurer un nouveau. Il est important de souligner que l'apport des partenaires sociaux est mis en évidence dans le projet à l'étude ; ceux-ci établiront chaque année une évaluation du développement des salaires, des efforts de formation et de l'évolution de l'emploi. Ainsi, la diminution des charges pourrait être revue à la baisse pour les entreprises et/ou les secteurs ayant fourni des efforts insuffisants.

Il sera également tenu compte des modalités d'application que les partenaires sociaux ont fixées dans l'accord bisannuel interprofessionnel pour éventuellement adapter le régime de la diminution des charges. Il est bien évident que nous soutenons l'idée qui consiste à impliquer directement les partenaires sociaux dans le processus d'évaluation des mesures mises en place.

Nous pouvons également marquer notre satisfaction pour ce qui concerne les mesures relatives au Maribel social. Le gouvernement a en effet décidé de l'augmenter de 1,5 milliard à partir du second semestre 2000. Les réductions des cotisations patronales à la sécurité sociale seront ainsi portées à plus ou moins 12 000 francs par travailleur et par trimestre, soit 48 000 francs par an.

Le rendement de ce dispositif est incontestable ; il contribue de manière efficace à la diminution du chômage dans notre pays. De plus, il ne faut pas perdre de vue qu'il a également permis de renforcer la qualité des services rendus aux usagers par les entreprises du secteur non marchand. Pour ces raisons, nous approuvons que le gouvernement envisage d'alléger les procédures administratives, lourdes et contraignantes, permettant l'application du Maribel social. Les délais permettant le recrutement effectif des travailleurs supplémentaires ont également été raccourcis, de manière à autoriser ce recrutement dès le premier jour qui suit l'accord donné à l'employeur. A cet égard, le projet soumis à examen représente une étape intéressante dans le programme de simplification administrative qu'il convient de mener au niveau du Maribel social.

Nous soutenons de la même manière les dispositions relatives à la réduction du temps de travail. La simplification et la coordination des législations existantes en la matière sont nécessaires pour engendrer des effets positifs pour la réduction du chômage.

Soulignons encore que l'importance de la recherche scientifique est rappelée par le projet de loi à l'étude. En effet, il donne la possibilité de conclure de nouvelles conventions

De voorzitter. – We gaan dat debat nu niet voeren. Mevrouw De Schamphelaere, u bent natuurlijk nog nieuw als senator. Ik wijs er u op dat tijdens de vorige zittingsperiode een commissie voor de evaluatie van de nieuwe staatsstructuren werd opgericht. Er liggen 900 pagina's te uwer beschikking. Ik stel voor dat u die leest. Als u daarna vragen hebt, kunt u ze stellen met verwijzing naar de werkzaamheden tijdens de vorige zittingsperiode. We gaan het warm water niet opnieuw uitvinden. We moeten ons overigens nu aan de agenda houden.

De heer Jacques Santkin (PS). – *We staan achter de maatregelen tot structurele verlaging van de lasten. Ze versterken het huidige systeem. De sociale partners zullen elk jaar een evaluatie maken van de loonevolutie, van de gegeven opleidingen en van de toestand op de arbeidsmarkt. De verlaging van de lasten zou aldus kunnen worden herzien voor ondernemingen en sectoren die onvoldoende inspanningen geleverd hebben. Er zal ook rekening gehouden worden met de afspraken die tussen de sociale partners gemaakt worden in het tweejaarlijks interprofessioneel akkoord voor de aanpassing van het stelsel van de lastenverlaging.*

Ook met de maatregelen in verband met de sociale Maribel zijn we tevreden. Dit plan wordt met 1,5 miljard verhoogd vanaf de tweede helft van 2000. De kortingen op de werkgeversbijdragen zullen opgetrokken worden tot 48.000 frank per jaar, wat zal bijdragen tot de terugdringing van de werkloosheid. We zijn het ook eens met de vereenvoudiging van de administratieve procedures. De termijnen voor de effectieve indienstneming van bijkomende werknemers werden verkort, zodat dit mogelijk wordt vanaf de eerste dag nadat aan de werkgever toestemming is gegeven.

Evenzeer steunen we de bepalingen met betrekking tot de werktijdverkorting en de mogelijkheid om nieuwe overeenkomsten te sluiten om bijkomend wetenschappelijk personeel in dienst te nemen met vrijstelling van werkgeversbijdragen.

Het plan tot inschakeling van jongeren op de arbeidsmarkt is het meest substantiële gedeelte van het ontwerp van wet. Ofschoon de toestand op dit gebied gunstig evolueert, blijft waakzaamheid geboden.

Het begeleidingsplan voor jonge werklozen is het sleutelement van het meerjarenbeleid voor de bestrijding van de werkloosheid. Er zijn striktere specifieke maatregelen genomen om de toegang tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken en de wetgeving met betrekking tot de jongerenstage is vereenvoudigd.

Het ontwerp van mevrouw Onkelinx komt tegemoet aan de wensen van de regering. Die beloofde de jongeren vóór hun zesde maand werkloosheid een baan of opleiding. Het invoeren van een cascaderегeling voor de categorieën begunstigen beantwoordt aan de verwachtingen van de sociale partners. De subregionale tewerkstellings- en opleidingscomités zijn goed geplaatst om de evolutie op de arbeidsmarkt te volgen en eventueel wijzigingen in de categorieën van begunstigen aan te brengen.

Onze fractie is verheugd dat rekening wordt gehouden met de opleiding van de werknemers. De werkgever betaalt immers maar 90% van het loon als hij 10% besteedt voor de

pour recruter du personnel scientifique supplémentaire, avec exemption de cotisations patronales jusqu'au 31 décembre 2001. Bien évidemment, cette mesure rencontre également notre totale approbation.

Le plan d'insertion professionnelle des jeunes constitue la partie la plus substantielle du projet de loi soumis à examen ; il comprend quelque 35 articles.

Le récent rapport d'évaluation du ministère de l'Emploi et du Travail nous apprend que, dans le domaine du chômage des jeunes, la situation évolue favorablement en Belgique ; ainsi, le chômage des jeunes calculé par rapport au groupe total de la population entre 15 et 24 ans reste bien en deçà de la moyenne européenne. La vigilance reste toutefois de rigueur car de nombreux jeunes n'ont toujours pas trouvé de travail cinq mois après leur inscription comme demandeur d'emploi.

Le plan d'accompagnement des jeunes chômeurs constitue incontestablement l'élément clé de la politique pluriannuelle de lutte contre le chômage des jeunes.

En plus de ce plan d'accompagnement, un certain nombre de mesures spécifiques ont été renforcées afin d'accroître la chance d'insertion de ce groupe cible. C'est ainsi notamment que la législation relative au système du stage des jeunes a été simplifiée.

Pour sa part, le projet de Mme Onkelinx exécute très rapidement l'accord gouvernemental et la première ligne directrice européenne demandant de donner un emploi ou une formation à tous les jeunes avant qu'ils ne soient chômeurs depuis plus de six mois. Il résulte en outre de la concertation que le gouvernement a eue avec les partenaires sociaux ; leurs préoccupations et les nôtres ont été rencontrées par l'instauration du système de cascade de catégories de bénéficiaires et par le rôle que le Roi pourrait confier aux comités subrégionaux de l'emploi et de la formation pour constater l'état éventuel de pénurie et le passage à une autre catégorie de bénéficiaires.

Mme la ministre a précisé en commission, et nous partageons ce point de vue, que ces instances paritaires étaient bien placées dans chaque sous-région pour déterminer si l'évolution constante du marché de l'emploi impliquait le passage à une autre catégorie de bénéficiaires en cas de pénurie de la précédente.

Nous nous réjouissons également que les efforts de formation consentis par les employeurs soient pris en compte par le projet à l'étude. En effet, s'il prévoit l'obligation pour les employeurs de payer une rémunération normale aux jeunes travailleurs, il permet également que l'employeur ne paie que 90% de la rémunération s'il consacre 10% de celle-ci à la formation du nouveau travailleur ; le jeune ne devra cependant pas percevoir moins que le revenu moyen mensuel garanti.

Un an après l'entrée en vigueur de la loi, le Conseil national du travail et le Conseil central de l'économie procéderont à une évaluation du respect des normes imposées aux employeurs. Celles-ci pourront être modifiées en cas d'évaluation négative et, dans ce cas, les réductions de cotisations patronales de sécurité sociale pourront également être revues. J'aimerais insister auprès de Mme la ministre pour que le Parlement soit tenu informé des travaux du CNT

opleiding van de nieuwe werknemer.

Een jaar na de inwerkingtreding van de wet moeten de Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het bedrijfsleven evalueren of de aan de werkgevers opgelegde normen worden nageleefd. Die kunnen eventueel worden herzien. Ik steun ook het toekennen van voordelen aan de werkgevers die laaggeschoolde werknemers in dienst nemen en de invoering van een overgang tussen de jongerenstage en de startbaanovereenkomst.

Onze fractie is verheugd dat het ontwerp voorziet in maatregelen voor jongeren na hun eerste baan en dat ook de overheid hierbij betrokken is. De verschillende bevoegdheidsniveaus moeten hiervoor nauw samenwerken. Ik hoop dat de minister de Senaat inlicht over de gesloten samenwerkingsakkoorden en de jaarlijkse evaluatie ervan.

Onze fractie zal dit ontwerp goedkeuren. Het geeft vorm aan het concept van de actieve welvaartsstaat door te verhinderen dat jongeren in langdurige werkloosheid wegzinken.

et du CCE en la matière. Je crois qu'il s'agit là d'une information fondamentale pour éclairer notre assemblée.

Nous pouvons également marquer notre satisfaction par rapport à la mesure qui prévoit d'accorder des avantages plus importants aux employeurs qui engagent des jeunes particulièrement exposés à l'enlèvement dans le chômage parce qu'ils sont les moins qualifiés. C'était également, et on peut aisément le comprendre, une préoccupation des partenaires sociaux.

Il était également important d'assurer une transition entre le stage des jeunes et la convention de premier emploi. Le projet de loi répond à notre attente puisqu'il prévoit, dans ses dispositions transitoires, que les dispenses, les exemptions accordées dans le cadre du stage des jeunes et les stages en cours continueront à produire leurs effets jusqu'à leur échéance.

Pour le groupe socialiste, il était essentiel que le dispositif mis en place s'intègre dans un ensemble cohérent et plus large. Pas question donc de fermer les yeux sur ce qu'il adviendra du jeune après son premier emploi. Le projet de loi rencontre concrètement cette exigence puisqu'à l'issue de leur occupation dans une convention de premier emploi, ils auront la possibilité de bénéficier des autres mesures en faveur de l'emploi. A cette fin, la période d'occupation dans une convention de premier emploi est assimilée à la période de chômage complet indemnisé ou d'inscription comme demandeur d'emploi.

Nous constatons aussi avec satisfaction que les employeurs publics sont également concernés par ce projet et ce, qu'ils appartiennent à la fonction publique fédérale, communautaire ou régionale. Je crois qu'on a suffisamment insisté sur ce point lors des débats préparatoires, l'objectif étant que le secteur public se mouille également à travers des mesures tout à fait spécifiques. Pour ce faire, une collaboration étroite devra être mise en œuvre entre les différents niveaux de pouvoir et des accords de coopération seront nécessaires. Pour ma part, j'ai souvent insisté, et je continue à le faire dans le cadre d'autres débats au sein de cette assemblée, sur le fait qu'en matière de politique en faveur de l'emploi, une étroite collaboration entre le fédéral, les régions et les communautés était absolument indispensable. Je crois que ce message, souvent relayé par M. Jadot, dont on a cité le rapport tout à l'heure, me semble avoir été reçu cinq sur cinq par les différents niveaux de pouvoir. A cet égard, nous sommes persuadés que Mme la ministre sera disposée à tenir le Sénat informé des accords de coopération qui seront conclus et de leur évaluation annuelle.

Je n'en dirai pas plus au sujet de ce projet. Je me limiterai à dire en guise de conclusion qu'incontestablement, le groupe socialiste votera ce projet de loi qui concrétise le concept d'État social actif en mettant en place une véritable stratégie contre l'enlèvement de nos jeunes dans le chômage de longue durée.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Ce projet est la première concrétisation de la politique du nouveau gouvernement arc-en-ciel. Nous estimons que les fondements de l'accord de gouvernement sont plus positifs que la politique menée par le gouvernement précédent. Mais cela vaut uniquement pour les propositions et les projets*

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Het wetsontwerp ter bevordering van de werkgelegenheid is een eerste echte concretisering van het beleid dat de nieuwe paars-groene regering bij de start van het nieuwe millennium wil voeren.

De VU-ID-fractie heeft van in het begin een positieve en

novateurs, car nous estimons certaines initiatives carrément mauvaises.

La diminution des charges avait déjà été amorcée par le gouvernement précédent. L'actuel gouvernement diminue encore davantage les charges, mais il oublie que les pays voisins le font également, ce qui rendra négligeable les effets sur notre compétitivité.

Les conventions de premier emploi constituent à tout point de vue une rupture de tendance. Je fais partie d'une génération qui a complètement rejeté l'économie planifiée. Et voilà que la ministre présente une ancienne recette obligeant les employeurs à embaucher certaines catégories de travailleurs. Une économie ne se développe pas au moyen d'obligations et de règlements mais grâce à des entrepreneurs créatifs qui veulent innover. Les plans de la ministre Onkelinx nous ramènent 25 ans en arrière. Même la FGTB ne s'est pas montrée heureuse de cette intervention dirigiste. C'est pour cela que le plan Rosetta a été transformé en mini-Rosetta, mais l'essentiel demeure. La ministre pense-t-elle que les employeurs engageront des personnes parce qu'ils y sont obligés?

La participation des jeunes au monde du travail est moins bonne que dans les autres pays européens. Mais qu'en est-il des travailleurs plus âgés? Devons-nous nous attendre d'ici peu à l'embauche obligatoire de personnes de plus de cinquante ans? Pourquoi la ministre a-t-elle si peu confiance dans les chefs d'entreprise de ce pays?

Le ministre a-t-il déjà pensé à l'effet d'évincement des plus âgés? La réponse est simple: dans une Wallonie toujours sous la coupe du PS, il y a pénurie d'emplois. C'est donc uniquement en Wallonie qu'il faut mener l'expérience de mise au travail obligatoire, non en Flandre.

Le remède est simple: diminuer les charges et faire des jeunes des entrepreneurs et non des travailleurs au statut précaire.

La situation en Flandre diffère à ce point de la situation wallonne qu'une solution commune ne servirait à rien. Le chômage des jeunes existe en Flandre également. Les offres d'emplois y sont pourtant nombreuses. Ce n'est donc pas la mise au travail obligatoire, mais bien la formation qui constitue la solution.

Seule une politique régionale de l'emploi peut être bénéfique tant à la Flandre qu'à la Wallonie. C'est cependant au sein de la CIIRI qu'il faut exposer ce genre de vision à long terme. Comment dès lors nous soustraire à ce plan catastrophique?

Le ministre flamand de l'Emploi a contredit à plusieurs reprises le ministre fédéral. Je me demande comment, dans de telles circonstances, un accord de collaboration verra le jour.

Des accords sectoriels apporteraient davantage de solutions que le plan fédéral pour l'emploi des jeunes. Ce n'est que par secteur que la règle des 3% peut être correctement évaluée.

Il serait également préférable de remplacer le système en cascade par une série de mesures pour les demandeurs d'emploi de 16 à 30 ans.

Le groupe des travailleurs à temps partiel ou des étudiants à temps partiel âgés de 16 à 18 ans ne tombe pas sous le champ d'application du plan pour l'emploi des jeunes. Selon mes

constructieve houding aangenomen ten aanzien van deze nieuwe regering. We schatten de uitgangspunten van de regeringsverklaring positiever in dan de deelbelangenpolitiek die ons jaar na jaar in de maag is gesplitst. Dat blijft zo, maar dan wel voor voorstellen en ontwerpen die effectief vernieuwend zijn. Dit verklaart onder meer onze positieve onthouding bij de stemming over het wetsontwerp met betrekking tot de regularisatie van vreemdelingen.

Ons positieve houding ten opzichte van goede initiatieven is echter recht evenredig met onze negatieve houding tegenover slechte – en zeker tegenover ronduit slechte – voorstellen. Voorliggend ontwerp slaat voor mij hoofdzakelijk op de startbanenovereenkomsten, wat precies de hoofdmoot is van het nieuwe beleid, zoals de heer Santkin zo-even bevestigde. De nieuwe lastenverlaging is een doorgedreven voortzetting van de maatregelen die door de vorige regering al waren genomen. De regering vergeet dat onze buurlanden ook nieuwe lastenverlagingen toepassen, zodat er nauwelijks wat verandert aan onze concurrentiepositie. Ik refereer onder meer aan het nieuwe belastingplan van de Nederlandse regering.

De startbaanovereenkomst, het zogenaamde Rosetta-plan, betekent een trendbreuk, met de nadruk op dit woord. Wanneer ik voor het eerst over dat plan hoorde, waande ik mij in een of ander ex-Oost-Europees land. Ik behoor tot een generatie die het tijdperk van de planeconomie en dito economen volledig heeft afgezworen. Het komt mij dan ook bevreemdend over dat de minister, onder de hoede van de baarljke neoliberale duivel - uw premier Mijnheer Vandebroucke - een oud en aftands recept uitprobeert van verplichte tewerkstelling in hoofde van de individuele werkgever. Even bleef ik wachten op andere ministeriële plannen om x aantal ouderen, x aantal gehandicapten, x aantal migranten, x aantal vrouwen, x aantal mannen, x aantal priesters enzovoort te werk te stellen. Ik gebruik hier opzettelijk een karikatuur om mijn uitgangspunt te beklemtonen. Een economie groeit namelijk niet bij gratie van het aantal verplichtingen of het aantal regeltjes of de te dragen lasten. Een economie groeit in de eerste plaats dankzij creatieve mensen die risico willen nemen, die willen innoveren, die de consumenten goede diensten en producten willen aanbieden. Precies dat moet worden gestimuleerd. In die zin zien we een "trendbreuk". Inderdaad met de plannen van de minister wordt de klok 25 jaar teruggedraaid, *back to the seventies* en de grote planwetten. Zelfs het ABVV, toch niet de meest ondernemersvriendelijke vakvereniging, was ongelukkig met het banenplan. Zo werd Rosetta een mini-Rosetta, maar de essentie bleef. Individuele werkgevers worden verplicht om ten minste 3% laaggeschoolde jongeren in dienst te hebben, of ze die nu nodig hebben of niet. Denkt de minister echt dat werkgevers personeel aanwerven omdat de overheid hen daartoe verplicht? Denkt de minister dat een werkgever, vooraleer uit te maken welke dienst of product hij of zij op de markt wil brengen, eerst beslist dat er werknemers moeten worden aangeworven?

Een bedenking ten gronde. Ik geef toe dat de arbeidsparticipatie van de jongeren bij ons slechter is dan in andere Europese landen. Wat vindt de minister echter van de cijfers met betrekking tot de oudere werknemers? Komt er binnenkort een "Mauriceplan" voor de 50-plussers dat de bedrijven verplicht om minstens 5% van deze categorie in dienst te hebben? Dat is niet echt nodig, want er zijn nog

informations, le ministre ne veut pas que les autorités fédérales interviennent dans la formation qui, normalement, relève de la compétence des régions. Dans ce cas-ci également, la ministre fédérale et son collaborateur se contredisent.

Désormais, les comités subrégionaux pour l'emploi relèvent exclusivement des ministres régionaux.

Bientôt, la Conférence interministérielle fixera les nouvelles clés de répartition entre les régions. Cela signifie que le ministre fédéral ne s'en tient plus à l'accord prévoyant que la Flandre fournit 65% des fonds mais n'obtient en retour que 45% pour le plan d'emploi pour les jeunes. La Flandre refuse toute nouvelle diminution des fonds qui lui reviennent dans le cadre de la politique de l'emploi.

Nous pouvons marquer notre accord sur les amendements du PSC et du CVP en matière de réduction des charges. Les dispositions relatives à la diminution du temps de travail n'apportent pas grand-chose de neuf. Nous nous réjouissons de la réduction des charges dans la marine marchande.

Mme Onkelinx me fait penser à l'un des grands timoniers de la Chine communiste. La différence réside cependant dans le fait qu'en Chine, nous avons un pays et deux systèmes tandis qu'ici, nous avons deux pays et un seul système, celui des Wallons.

andere oplossingen. Ik denk aan een verhoogde ontslagpremie, zodat niemand voor zijn 65ste kan worden ontslagen, of vaste benoemingen in de privé-sector, zodat iedereen zeker is van zijn job.

Waarom heeft de minister zo weinig vertrouwen in de ondernemers? Denkt de minister werkelijk dat zij de werkgevers, zelfs de jongere werkgevers die toch de doelgroep zijn, met dit plan echt gelukkig maakt?

Het plan creëert gewoon nieuwe nepstatuten waar wij ons in Vlaanderen nu net proberen van te ontdoen. Werd er rekening gehouden met de effecten die het plan kan hebben? Is er gedacht aan het verdringingseffect ten aanzien van ouderen die het minst participeren?

Het antwoord op die vragen is echt niet moeilijk. In Wallonië zwaait, ondanks alles, de PS nog steeds de scepter. Die partij gelooft nog steeds in plannen, plichten en penitentie, in de 3 P's van de Parti Socialiste, niet die van de marketingmix. Er is in Wallonië inderdaad een tekort aan jobs, maar de vraag is dan hoe dat kan worden verholpen. Ik wil de minister wel de kans geven om haar gevaarlijk experiment uit te voeren – met boetes en stokslagen als sanctie – maar *not in my backyard!*

Ik wil mij niet moeien met de Waalse keuken, maar er is iets wat ik graag zou weten. Wat heeft Wallonië gedaan met de tientallen miljarden Europese fondsen voor Henegouwen en andere zwarte vlekken? Heeft dat iets veranderd?

Er bestaat maar één remedie, namelijk verlaagde lasten. Verander jongeren in jonge ondernemers in plaats van in nepwerknemers, geef de creativiteit alle kansen. Ik keer terug tot de kern van het probleem anders gaat de Senaat nog denken dat ik schoonmoeder wil spelen over het Waalse Gewest, wat eerlijk gezegd mijn ambitie niet is.

De situatie in Vlaanderen is dermate verschillend van die in Wallonië dat een gemeenschappelijke oplossing niets uithaalt. Wat de minister denkt goed te zijn voor het ene gewest, is slecht voor het andere. De minister vraagt zich ongetwijfeld af, of er dan in Vlaanderen geen jongerenwerkloosheid is en of de jongeren daar niet aan de slag moeten? Zeer zeker. Ik vraag mij echter af of de Franstalige collega's soms wel eens de Vlaamse kranten en hun lijvige bijlagen met jobaanbiedingen lezen. In Vlaanderen zijn er jobs genoeg te begeven. Men schreeuwt er overal om werkkrachten. Elk technisch beroep wordt in Vlaanderen een knelpuntvacature. De overheid meent nu dat de verplichte aanwerving de ideale oplossing is. Denkt ze nu echt dat onze werkgevers zo dom zijn dat ze zelf niet aan deze oplossing hadden gedacht? Tewerkstelling is geen bezigheidstherapie. Mensen worden niet aangeworven omdat het moet. Waarom is er dan toch die paradox op de arbeidsmarkt? Ik geef een hint. Misschien heeft die iets te maken met een tekort aan scholing en opleiding? Ik weet het niet zeker, maar ik vermoed dat ik er niet ver naast zit. Een enquête bij jongere werklozen zal deze stelling zeker bevestigen.

Er is maar één oplossing die goed is voor Vlamingen en Walen en dat is een regionaal tewerkstellingsbeleid, dat met de verschillen rekening houdt. Dat is geen droom. De conclusies die we kunnen trekken uit de splitsing van het onderwijs, de cultuurpolitiek, het welzijnsbeleid, de stedelijke ontwikkeling, het milieubeleid, bewijzen dat.

Voor die termijnvisie moeten we echter in de Costa zijn. Sta mij toe dat ik een route schets om te ontsnappen aan dit onheilsplan en zijn nefaste gevolgen. Ik schets eerst de grote lijnen en geef straks meer details aan de hand van de amendementen die ik heb ingediend. Sommige zullen zich afvragen waarom ik met die amendementen terugkom aangezien ze in de commissie zijn verworpen. Ik heb nieuwe informatie verzameld die wel degelijk relevant is. Ik heb die informatie naast het verslag gelegd, dat we vrij laat ontvangen hebben en heb vastgesteld dat de minister met betrekking tot dit plan erg tegenstrijdige dingen heeft gezegd. Ik kom daar straks nog op terug.

Ik wijs er de collega's van de VLD op dat ik genoteerd heb dat het om een preventieve evocatie ging en dat de heer De Grauwe gezegd heeft over de kwaliteit van de wetgeving te zullen waken. Blijkbaar was de kwaliteit van het ontwerp zodanig goed dat er geen enkel amendement moest worden ingediend. Er is zelfs geen fundamentele discussie op gang gebracht, op de interessante uiteenzetting van de heer Remans na!

De punten voor mijn kritiek op het algemeen plan vind ik niet bij onze collega's van de VLD, zoals minister Vandenbroucke wil insinueren. Ik vind eerder inspiratie in de plannen van minister Landuyt, zijn collega-minister van Werkgelegenheid in de Vlaamse regering en – voor zover ik weet – nog steeds socialist. In zijn persconferentie van 18 november laatstleden zei minister Landuyt het volgende: “Zowel in het federale als in het Vlaamse regeerakkoord werd de uitdrukkelijke intentie opgenomen om elke schoolverlater een eerste baan aan te bieden. De invulling van federaal minister Laurette Onkelinx heeft het nodige stof doen opwaaien en het concept startbanen in een te rigide kader gedrongen... De actie startbaan wordt tot op vandaag vooral door de invulling van minister Laurette Onkelinx overheerst. Hierdoor is het concept in een verkeerd kader geplaatst. De discussie ging niet over een visie en over de taak van overheid en ondernemingen om aan elke jongere een toekomstperspectief te bieden, maar over een absolute verplichting aan bedrijven om jongeren aan te werven. We geloven dat dit niet de goede manier is om het recht van jongeren op een echte start waar te maken.” Tenslotte nog een laatste citaat: “De verplichting die federaal opgelegd wordt aan het bedrijfsleven (de 3%) doorkruist de Vlaamse opstelling.”

Minister Onkelinx moest gisteren, als ik het goed voorheb, een samenwerkingsakkoord sluiten met minister Landuyt. Gelet op diens uitspraken en de interne problemen bij het federale en Vlaamse departement van Werkgelegenheid, ben ik daar niet zo optimistisch over als de heer Santkin.

Minister Onkelinx kent de fundamentele bezwaren van onze fractie. Ten eerste, rekening houdend met de Vlaamse arbeidsmarkt vinden we dat ze beter sectorprotocollen zou voorstaan. Zo kan een link worden gelegd tussen startbanen voor de starters en landingsbanen voor de oudere werknemers en de knelpuntvacatures in de diverse sectoren. Onze fractie zal er blijven voor pleiten dat de drie-procentverplichting enkel per sector zou gelden. Ten tweede zou men beter het gans cascadesysteem waarvan sprake is in artikel 23 van het wetsontwerp laten vallen en de maatregelen toepassen op alle werkzoekende jongeren van 16 tot 30 jaar. Ik sluit mij volmondig aan bij de opmerking van collega Remans terzake.

Het is inderdaad onze bedoeling die ganse groep onmiddellijk aan te spreken. Hij krijgt dan ook de kans om mijn amendement terzake goed te keuren.

Ten derde moet de groep van jongeren tussen 16 en 18 jaar eveneens deel uitmaken van het plan. Drie à vierduizend jongeren in Vlaanderen komen in aanmerking voor deeltijds werken, zonder dat er iets concreets gebeurt. De minister heeft in de twee vergaderingen van de commissie fundamenteel tegenstrijdige signalen uitgezonden. In de commissievergadering van 14 december verklaarde ze : "De maatregel zal niet gelden voor jongeren in een stelsel van deeltijds werken-deeltijds leren tussen 16 en 18 jaar. Zij wil namelijk vermijden dat de federale overheid onrechtstreeks (financieel) gaat tussenkomen in de onderwijsbevoegdheden van de deelstaten." In de vergadering van 16 december zegt haar medewerker dat "de minister de redenering van de senator beaamt ... de redenering die hierin bestaat dat er een lek in de wet zit aangezien jongeren tussen 16 en 18 jaar niet kunnen ressorteren onder categorie 1 maar wel onder categorieën 2 of 3 indien ze zich inschrijven bij de RVA ... bijgevolg dat het stelsel wel van toepassing is op de deeltijds werkenden-deeltijds lerenden." Misschien wordt het tijd dat de minister verduidelijkt of het systeem nu al dan niet van toepassing is op de deeltijds werkenden-deeltijds lerenden. Kabinetsmedewerkers van minister Landuyt zeggen dat Vlaanderen hiervoor vragende partij is en dat het de noodzakelijke voorwaarde is om te kunnen komen tot een samenwerkingsakkoord.

Ten vierde zouden volgens de minister de subregionale tewerkstellingscomités de sleutel in handen moeten krijgen om de cascade in werking te laten treden. Onze fractie is er niet tegen dat rekening wordt gehouden met subregionale verschillen. Er is echter een "maar". De sub-regionale tewerkstellingscomités vallen onder de exclusieve bevoegdheid van de gewestministers en dus niet onder de bevoegdheid van de federale minister. Het plan van de minister doet mij denken aan het invoeren van een sluipend provinciaal federalisme om de verschillende snelheden en de essentiële en fundamentele verschillen tussen de gewesten toe te dekken. Dat is onaanvaardbaar.

Een laatste punt van kritiek betreft een mogelijk gevolg van het nieuwe plan. In haar antwoord op een van mijn mondelinge vragen zei de minister dat de interministeriële conferentie beraadslaagt over een nieuwe sleutel voor de verdeling van de middelen van het federaal begeleidingsplan voor werklozen. Dat impliceert dat niet meer wordt vastgehouden aan het bestaande akkoord waarbij Vlaanderen 45% van de middelen ontvangt, maar een bijdrage levert van 65%. Uit betrouwbare bron blijkt dat de minister opteert voor de verdeling op basis van de cascade van doelgroepen, zodat Vlaanderen uiteindelijk nog minder zal ontvangen. De geruchtenmolen draait volop, maar ik heb nog altijd geen concreet antwoord ontvangen. Ik waarschuw de minister dat de Vlamingen een nog nadeliger verdeelsleutel niet zullen aanvaarden.

Ziedaar onze belangrijkste kritiek op het startbanenplan van minister Onkelinx en van de regering. Straks zal ik nog enkele verduidelijkingen geven bij onze amendementen.

Over de andere hoofdstukken van het wetsontwerp zal ik kort zijn. Wat de sociale Maribel betreft, steunt onze fractie de

M. Frank Vandenbroucke, ministre des Affaires sociales et des Pensions. – Il est bon d'avoir encore un dialogue avec un libéral convaincu de la vieille garde. Le projet traduit parfaitement l'accord de gouvernement.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Vous siégez pourtant au gouvernement avec ces libéraux.

M. Frank Vandenbroucke, ministre des Affaires sociales et des Pensions. – Les libéraux du gouvernement sont différents. Ils ont la fibre plus sociale.

La suppression des stages n'est pas raisonnable. Un contrat social est instauré. Le projet tend à donner une nouvelle orientation aux primes. Au lieu d'inciter les employeurs à faire d'abord pointer les nouveaux travailleurs durant un certain temps, les demandeurs d'emploi reçoivent maintenant d'emblée une prime.

Les entreprises peuvent faire un usage maximal de la

amendementen van CVP en PSC om de lastenverlaging integraal toe te passen zoals in de profitsector. In het hoofdstuk arbeidsduurvermindering lees ik alleen dat “de wasserette” van minister Van de Lanotte –het enige bedrijf dat het plan-Van de Lanotte voor de vierdagenweek toepast-voort kan blijven wassen.

Tenslotte trekt deze regering de noodzakelijke lastenverlaging ook door tot de koopvaardij-, de bagger- en de sleepvaartsector. In dit wetsontwerp betreft het de parafiscale lastenverlaging, in het wetsontwerp dat vanmiddag wordt besproken is het de fiscale lastenverlaging. Dat is positief, maar het moest al veel eerder gebeurd zijn.

Wat het aspect arbeidsduurvermindering betreft, verheugt het mij dat collega Remans in zijn betoog zegt dat de VLD zich verzet tegen een lineaire arbeidsduurvermindering. Ik vraag de minister dan ook wat er aan is van de verklaringen van vice-eerste minister Van de Lanotte deze week in de pers. Hij voorspelt immers dat de vierdagenweek binnen een jaar een feit is. Wordt dit een tweede stunt van Onkelinx, zoals die van Martine Aubry in Frankrijk, of niet.

Eigenlijk doet mevrouw Onkelinx mij denken aan Jian Zeming, de grote communistische roerganger die even sterk gelooft in de planeconomie. Alleen spreekt men in China van één land, twee systemen. Hier luidt het : twee landen, één Waals systeem.

De heer Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen. – Het doet me goed in de persoon van de laatste spreker nog eens geconfronteerd te worden met een echte, oude, harde neoliberal, die een ideologisch discours komt houden, maar eigenlijk niet goed op de hoogte is van de realiteit van het ontwerp. De heer Van Quickenborne moet allereerst het ontwerp eens vergelijken met het regeerakkoord, waarvan het de perfecte uitwerking is. Over dat regeerakkoord was hij trouwens destijds tamelijk enthousiast. Op het punt van de jongeren is het regeerakkoord nogal duidelijk. Ik geef nog even de verschillende elementen.

In ons land bestaat er een stagesysteem en de heer Van Quickenborne zegt eigenlijk dat we dat helemaal moeten afschaffen.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Absoluut!

De heer Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen. – Wel, het doet me, zoals gezegd, genoeg nog eens een oude, radicale, consequente neoliberal te horen. Ze worden zeldzaam. Sinds de jaren tachtig zijn ze beginnen uitsterven.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – U zit echter met die liberalen in de regering.

De heer Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen. – De mensen met wie we in de regering zitten, staan voor een modern liberalisme. Ze moeten dat natuurlijk zelf verdedigen, maar ik denk dat hun liberalisme intelligenter is dan het uwe, mijnheer Van Quickenborne.

Het is niet verstandig de stages af te schaffen. Mag ik opmerken dat er naast de stageverplichting geen nieuwe administratieve verplichting wordt ingevoerd, wel een maatschappelijk contract. We willen de bestaande incentives versterken en heroriënteren, zodat ze efficiënter worden. De

réglementation. Elles peuvent même prendre davantage d'initiatives. Le système sera évalué ultérieurement.

Le plan pour l'emploi des jeunes permet d'effectuer un travail sur mesure au niveau sous-régional. Je m'étonne que M. Van Quickenborne émette des critiques sur ce point. Le plan emploi pour les jeunes favorisera un accompagnement individualisé. Il n'y aura pas d'approche bureaucratique. Les jeunes seront rapidement intégrés. Nous voulons investir dans les jeunes. Un contrat social se trouve à la base du plan emploi pour les jeunes. Le plan constitue d'ailleurs l'application de la directive européenne relative à l'emploi.

Si le système en cascade fonctionne, les jeunes entre 16 et 18 ans deviendront rapidement le deuxième groupe cible. Ce groupe cible relève de la compétence des régions.

Je voudrais dire à M. Santkin qu'en effet, il est important d'associer le Parlement à l'évaluation de ce projet, de cette initiative très importante. La Chambre ayant amendé le projet, l'article 48 prévoit le transfert des évaluations au Parlement.

Le projet règle aussi la problématique de la formation en alternance. Les entreprises peuvent être dispensées de l'obligation d'engager des stagiaires pour autant qu'elles concluent des conventions visant à la formation de jeunes. En ce qui concerne les cotisations, je renvoie au cabinet du ministre fédéral. Cette matière est en effet trop complexe pour être traitée ici.

huidige incentives voor tewerkstelling van jongeren hebben eigenlijk het perverse effect dat werkgevers beloond worden als ze jonge mensen een tijdlang werkloos laten zijn. Een werkgever krijgt immers alleen een premie als de jongere die hij aanwerft, al een tijd werkloos was. We passen het incentive aan zodat werkgevers niet worden aangemoedigd jongeren in de werkloosheid te laten verkommeren, maar jonge mensen meteen een premie krijgen. Dit maakt het incentive echt effectief. Bovendien worden de financiële incentives veel krachtiger en selectief gericht naar jonge mensen met een lage scholing. Dit is dus helemaal geen 'Oost-Europees' verhaal, maar wel een heel modern. Dit is het verhaal van het heroriënteren, krachtiger en efficiënter maken van incentives.

Daarnaast is er een algemeen maatschappelijk contract waarmee we de ondernemingen oproepen maximaal gebruik te maken van het systeem. Onze algemene doelstelling is dat de bedrijven meer zouden moeten doen dan wat vandaag in het stagesysteem gepland is. We zullen dat samen met de sociale partners en de verantwoordelijken op het terrein evalueren en op basis van de evaluatie verdere plannen maken. Ik begrijp niet wat de heer Van Quickenborne daartegen kan hebben. Ik ervaar dat niet als Oost-Europees.

Een heel belangrijke eigenschap van het jongerenbanenplan is bovendien precies de mogelijkheid subregionaal 'maatwerk' te leveren. We maken dus geen confectiepak waarbij de arbeidsmarkt als een uniek en uniform Belgisch gegeven wordt beschouwd. Dat klopt immers niet met de werkelijkheid. Ook de Vlaamse arbeidsmarkt is overigens niet uniform. Vergelijk maar eens Oostende met Tielt, of het oosten van mijn arrondissement met het westen ervan. Zelfs binnen een arrondissement is er geen uniforme arbeidsmarkt. We maken daarom subregionaal maatwerk mogelijk. Dat is zeer modern en staat zeer ver af van een grootschalige bureaucratische aanpak waarin geen onderscheid kan worden gemaakt. Ik begrijp dan ook niet goed hoe de heer Van Quickenborne kan staan roepen om meer bevoegdheden voor de regio's en zich tegelijk kan opwinden over de mogelijkheid die de subregionale tewerkstellingscomités krijgen om een cascade te organiseren waarbij de doelgroep omschreven kan worden op basis van de lokale realiteit. Het is tegenstrijdig dit een afwijking, een onding te noemen en in één adem te pleiten voor het overdragen van bevoegdheden naar de regio's.

Ik heb evenmin het gevoel dat er een groot meningsverschil bestaat met de heer Landuyt. We vergaderen hierover vaak samen en hij vindt deze versie van het jongerenbanenplan goed. Dat mag u hem gerust vragen. Er zal daarover ook een samenwerkingsakkoord worden gesloten, uiteraard niet alleen met de heer Landuyt, maar ook met de andere verantwoordelijken van de regio's. Als ik me niet vergis, komt dat er in januari en dat is heel belangrijk.

Het jongerenbanenplan heeft nog een aantal andere, zeer moderne kenmerken. Zo hechten we bijvoorbeeld belang aan een goede, haast geïndividualiseerde begeleiding van jonge mensen, waarbij we ook weer kiezen voor maatwerk in de plaats van voor een grootschalige, bureaucratische aanpak. Bovendien werken we hierbij veel meer pro-actief doordat de inschakelingstrajecten snel van start gaan. We wachten dus niet tot jongeren in de werkloosheid verkommeren, maar

spelen voortaan snel op de bal door na drie maanden tot begeleiding over te gaan. Overigens is het bijzonder belangrijk dat de klemtoon wordt gelegd op vorming en inschakelingstrajecten – hierover moet er trouwens een samenwerkingsakkoord met de regio's worden gesloten –, want we willen inderdaad investeren in menselijk kapitaal. Dat is de opdracht van een moderne welvaartsstaat zoals we die in de toekomst willen hebben.

Ik vind het jongerenbanenplan dus de perfecte uitwerking van het regeerakkoord en spreek hier niet alleen namens mevrouw Onkelinx, maar ook namens mijzelf. Dit is een modern plan, gebaseerd op incentives, met een algemeen maatschappelijk contract en een sterke nadruk op investeren in menselijk kapitaal. Bovendien is het een perfecte uitwerking en versterking van de Europese richtsnoeren. Ik heb dan ook de indruk dat de heer Van Quickenborne, misschien door toedoen van een of ander nieuwsbericht op de wekkerradio, op een ochtend humeurig is wakker geworden.

Laten we het nu over het ontwerp zelf hebben. De heer Van Quickenborne heeft een relevante opmerking gemaakt over de 16- tot 18-jarigen. In de logica van het ontwerp kan deze groep, die eigenlijk nog schoolplichtig is, geen deel uitmaken van de eerste doelgroep. Indien echter het cascadesysteem werkt – wat heel soepel moet kunnen op basis van de subregionale tewerkstellingscomités –, dan komen deze jongeren wel meteen in de tweede doelgroep terecht. Dat is ongetwijfeld een belangrijk punt voor de deelregeringen die hen moeten begeleiden.

Aan de heer Santkin wil ik zeggen dat het inderdaad belangrijk is om het parlement te betrekken bij de evaluatie van dit zeer belangrijke ontwerp. Na de amendering door de Kamer bepaalt artikel 48 dat de evaluatie naar het Parlement wordt overgeheveld.

De heer Remans heeft een opmerking gemaakt over de problematiek van het alternerend leren en werken. Ik verwijs hier naar artikel 42 van het ontwerp, waar weliswaar heel in het algemeen duidelijk wordt gemaakt dat bedrijven van de nieuw geformuleerde stageverplichting ontlast kunnen worden indien ze zelf bepaalde overeenkomsten hebben, bijvoorbeeld voor het tewerkstellen en scholen van jonge mensen. We willen daarmee terdege rekening houden. Ik weet niet of dit een voldoende antwoord is op de vraag van de heer Remans. Hij heeft een vrij technisch probleem opgeworpen in verband met de bijdragen die moeten worden betaald. Ik suggereer hem dat eens verder uit te zoeken met de kabinetsmedewerkers van mevrouw Onkelinx, want op dat terrein waag ik me niet.

Mijns inziens heb ik daarmee op de belangrijkste opmerkingen geantwoord.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Je regrette que le ministre formule à nouveau implicitement le reproche classique du néolibéralisme. La critique émane cependant du ministre Landuyt. Il semble qu'au SP, on ait deux visions différentes de l'emploi.

L'obligation pour une entreprise individuelle n'est pas assez souple. Les incitants devraient être prévus au niveau sectoriel.

Il y a le problème de la formation. En Flandre, il n'y a pas de

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Ik betreurt het dat de minister zijn klassieke truc opnieuw uit de doos haalt: het verwijt van neoliberalisme. Dat verwijt heeft hij in het verleden wel meer gemaakt. Gezien de samenstelling van de regering heeft hij het nu echter volledig ingeslikt. De kritiek die ik heb geciteerd, kwam echter van niemand minder dan minister Landuyt. Ik denk dus dat minister Vandembroucke een probleem heeft in zijn eigen partij omdat daar blijkbaar twee verschillende visies op werkgelegenheid bestaan.

grave pénurie d'emplois. Nous devons par contre former les personnes. Ce n'est pas parce que l'on oblige des entreprises à procéder à des engagements qu'elles le feront. Les partenaires sociaux ont d'ailleurs émis des critiques à l'égard de ce plan.

Je suis enthousiaste au sujet de l'accord de gouvernement. Mais j'ai toujours dit qu'un nombre insuffisant de choix avaient été faits en matière de sécurité sociale et d'emploi.

Le plan de stages n'a pas fonctionné. Ce n'est pas parce que l'on se montre plus sévère que les entreprises procéderont subitement à des engagements. Il s'agit en premier lieu de la formation.

Des incitants, oui, mais le contrôle et les sanctions sont très lourds. Je donne l'exemple de La Poste. Sous peu, celle-ci va procéder à une réduction de son personnel mais, en raison de cette loi, elle tombe sous la mesure de 3% d'embauche. La Poste ne peut pas s'y conformer. Elle sera donc confrontée à de graves problèmes.

Les comités subrégionaux pour l'emploi constituent de bons instruments, mais qui prend la décision finale? Sous l'autorité de qui sont-ils placés : celle des ministres régionaux ou celle des ministres fédéraux? Il revient à la Flandre de voir comment cette matière est traitée.

Au sujet de la formation en alternance, le ministre a donné le 14 décembre des informations erronées. Elles furent corrigées le 16 décembre. Cela se fait-il en coulisses?

M. Frank Vandenbroucke, ministre des Affaires sociales et

Individuele bedrijven verplichten mensen in dienst te nemen werkt niet soepel genoeg. Ik wil de minister graag geloven als hij zegt dat het om incentives gaat, maar dan moet hij kiezen voor een aanpak op sectoraal niveau. Is dat de kritiek van een neoliberal? Dat weet ik niet. In elk geval is het de kritiek van Renaat Landuyt.

De aandacht voor vorming en opleiding was een ander punt van mijn kritiek. De minister kent toch de problemen in Vlaanderen. Er is niet onmiddellijk een tekort aan jobs, integendeel. We moeten vooral mensen vormen en opleiden. Als we werkgevers verplichten mensen aan te werven, dan zullen ze dat niet noodzakelijk doen. Als er gedreigd wordt met boetes van 3 000 frank per persoon en per dag, dan zijn ze natuurlijk wel verplicht bijkomend aan te werven. Ik denk echter niet dat dit de goede aanpak is. Die kritiek op het plan kwam trouwens niet van mij alleen. Ook de sociale partners hebben heftig, maar verstandig gereageerd. Verschillende vertegenwoordigers van de SP vroegen zich zelfs af waar minister Onkelinx mee bezig was.

De minister had het over mijn enthousiasme voor het regeerakkoord. Hij moet lezen wat ik gezegd heb. Ik ben inderdaad enthousiast, maar heb bij de discussie over het regeerakkoord reeds gezegd dat er inzake sociale zekerheid en werkgelegenheid onvoldoende keuzes worden gemaakt en dat het akkoord op dit punt helemaal niet duidelijk is. Onze fractie is positief waar het kan, en negatief waar het moet.

Ik ben inderdaad voorstander van het afschaffen van het stageplan. Het stageplan werkte trouwens niet. Ik vertelde mevrouw Onkelinx dat ik op een bepaald ogenblik bijna als universitair bij de Kredietbank werd aangeworven. Men vroeg me echter eerst stagiair te worden, zodat ze hun verplichtingen konden naleven. Meent de minister nu werkelijk dat, door streng op te treden, de werkgevers plotseling jonge mensen zullen aanwerven? Het probleem is veel fundamenteeler, het gaat over vorming en opleiding van mensen.

De minister spreekt van incentives en ik geef hem terzake volkomen gelijk, maar de sancties kunnen zwaar uitvallen. Ik geef een voorbeeld. De Post ressorteert onder dit ontwerp. Dit overheidsbedrijf, dat binnenkort ernstig zal worden afgeslankt, wordt wettelijk verplicht de 3%-tewerkstelling na te leven. Ik heb minister Daems daarover ondervraagd. De Post leeft deze verplichting niet na. Dat kan dus tot serieuze problemen leiden.

De subregionale tewerkstellingscomités zijn een goed instrument, maar wie neemt uiteindelijk de beslissing, de federale of de regionale ministers? De comités ressorteren onder de regionale ministers. Vlaanderen bepaalt dus hoe de zaken worden aangepakt en op welke manier de spreading gebeurt.

De minister verwijt me een en ander, maar ik wil de discussie over de grond van de zaak voeren. Wat het alternerend leren en werken betreft, kan ik alleen maar vaststellen dat minister Onkelinx op 14 december verkeerde informatie heeft gegeven. Op 16 december gaf ze andere informatie. Ofwel kent ze haar plan niet, ofwel wordt het door andere kabinetten achter de schermen bijgestuurd. Dit zou op zijn minst mogen gebeuren in het aanschijn van de parlementsleden.

De heer Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken

des Pensions. – Je n'ai pas fait de reproches. Je constate simplement que M. Van Quickenborne argumente sur la base de communiqués de presse. Je discute sur la base d'un projet de loi.

L'objectif de M. Van Quickenborne est la suppression des stages. Je veux déplacer les incitants au sein du système. Pour recruter un universitaire, ce système n'est pas nécessaire. Un incitant est bel et bien nécessaire pour embaucher un diplômé de l'enseignement secondaire. Je trouve que celui qui veut supprimer le système de stage est un ultralibéral des années quatre-vingt.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Je constate que les avis des ministres Vandembroucke et Landuyt divergent. Je suis le plan Landuyt. S'il s'agit de néolibéralisme, alors il y a un problème au sein du SP.*

M. Frank Vandembroucke, ministre des Affaires sociales et des Pensions. – *Le ministre Landuyt a réagi à des propositions. Entre-temps, ces propositions ont été discutées. Aujourd'hui, M. Landuyt partage sûrement mon point de vue.*

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID) – *La position de M. Landuyt date du 18 novembre et à ce moment-là, le plan avait été affiné.*

– **La discussion générale est close.**

Discussion des articles

(Pour le texte adopté par la commission des Affaires sociales, voir document 2-226/4.)

M. le président. – L'article 23 est ainsi libellé:

«§ 1er. Pour l'application du présent chapitre, on entend par jeune :

1° toute personne qui, la veille de son engagement :

- a) n'est plus soumise à l'obligation scolaire;
- b) est âgée de moins de vingt-cinq ans;
- c) depuis moins de six mois, soit a cessé de suivre des cours de l'enseignement de plein exercice ou de l'enseignement à horaire réduit, soit a cessé de bénéficier d'un parcours d'insertion;

2° en cas de pénurie de jeunes, définis au 1°, toute personne qui, la veille de son engagement :

- a) est demandeuse d'emploi;
- b) est âgée de moins de vingt-cinq ans;
- 3° en cas de pénurie de jeunes définis au 1° et 2°, toute personne qui, la veille de son engagement :

en Pensioenen. – Ik heb geen verwijten gemaakt. Ik beweer alleen dat de heer Van Quickenborne discussieert op basis van persmededelingen, communiqués en radioberichten. Ik discussieer op basis van een wetsontwerp. Hij gaat ervan uit dat de stages moeten worden afgeschaft. Dat is de essentie van zijn kritiek. Ik meen dat de incentives in het systeem moeten worden geheroriënteerd. Hij geeft terecht het voorbeeld van wat hij zelf meemaakte. Er moeten in de stageplaatsen inderdaad geen universitaires worden aangeworven. Die hebben dat niet nodig. De incentives moeten dienen om personen aan te werven die bijvoorbeeld alleen middelbaar onderwijs hebben gevolgd. Er zal een incentive van 20 000 frank en eventueel zelfs 45 000 frank per kwartaal gegeven worden; Dat is soms meer dan de sociale lasten. We geven dus een incentive in het kader van het stagesysteem. Zij die nu op de tribune komen pleiten voor de afschaffing van het stagesysteem, doen me denken aan de ultraliberalen van de jaren tachtig. Het doet me wel goed zo'n exemplaar nog eens bezig te horen.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Ik stel alleen vast dat er een meningsverschil is tussen minister Vandembroucke en minister Landuyt. Ik sta volkomen achter het plan van minister Landuyt. Als minister Vandembroucke dat neoliberalisme noemt, dan heeft hij een probleem in zijn partij.

De heer Frank Vandembroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen. – De heer Landuyt heeft gereageerd op voorstellen. Hij heeft trouwens dat recht. Intussen is over die voorstellen gediscussieerd. Dat is eigen aan een coalitie. De heer Landuyt is het vandaag ongetwijfeld met mij eens.

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – De stelling van de heer Landuyt dateert van 18 november en op dat ogenblik was het plan bijgeschaafd.

– **De algemene bespreking is gesloten.**

Artikelsgewijze bespreking

(Voor de tekst aangenomen door de commissie voor de Sociale Aangelegenheden, zie stuk 2-226/4.)

De voorzitter. – Artikel 23 luidt:

«§ 1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk verstaat men onder jongere :

1° elkeen die, net vóór zijn aanwerving :

- a) niet meer onderworpen is aan de leerplicht;
- b) minder dan vijftientig jaar oud is;
- c) sedert minder dan zes maanden, hetzij geen lessen meer volgt in het voltijds of deeltijds onderwijs, hetzij niet meer deelneemt aan een inschakelingsparcours;

2° bij een tekort aan jongeren bepaald in 1°, elkeen die, net vóór zijn aanwerving :

- a) werkzoekende is;
- b) minder dan vijftientig jaar oud is;
- 3° bij een tekort aan jongeren als bepaald in 1° en 2°, elkeen die, net vóór zijn aanwerving :

a) werkzoekende is;

- a) est demandeuse d'emploi;
b) est âgée de moins de trente ans.

§ 2. En cas de pénurie de jeunes, définis au § 1er, le Roi peut définir les jeunes qui peuvent être engagés dans les liens d'une convention de premier emploi.

§ 3. Le Roi définit ce qu'on entend par pénurie, détermine qui constate l'état éventuel de pénurie et fixe la procédure».

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 33 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

« A. Au § 1er de cet article, supprimer les mots «en cas de pénurie de jeunes, définis au 1° et les mots «en cas de pénurie de jeunes définis aux 1° et 2° ».

« B. Supprimer les §§ 2 et 3 de cet article. »

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Par cet amendement, je propose de renoncer au système, trop compliqué, de la cascade et de rendre la convention de premier emploi accessible à tous les jeunes entre 16 et 30 ans.*

M. le président. – M. Van Quickenborne propose également l'amendement n° 34 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«Remplacer le § 3 par ce qui suit :

«§ 3. Le Roi définit ce qu'on entend par pénurie et fixe la procédure.

Les comités subrégionaux pour l'emploi ou, en ce qui concerne la Région de Bruxelles-Capitale, le comité de gestion de l'Office régional bruxellois de l'emploi, constatant l'état éventuel de pénurie et informent le ministre de l'Emploi.

En l'absence de décision contraire du ministre de l'Emploi dans les huit jours de la réception de cette information, la constatation de l'état de pénurie entraîne les conséquences prévues au §1er et 2.

Le rôle ainsi dévolu aux comités subrégionaux pour l'emploi ainsi qu'à l'Office régional bruxellois de l'emploi fait l'objet d'un accord de coopération entre l'État et les entités fédérées»

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Nous proposons de maintenir le texte original du projet de loi de la ministre Onkelinx.*

Elle a déclaré en commission qu'elle rencontre les critiques formulées par le Conseil d'État et qu'elle n'a pas à se prononcer sur un accord de coopération ou sur les comités subrégionaux pour l'emploi. Cependant, à l'article 43 du projet de loi actuel, rien ne change ; on y parle bel et bien d'accords de coopération. Pour être certain qu'il y ait un accord de coopération, je souhaite le maintien de l'article 23, paragraphe 3 .

– **Le vote sur les amendements est réservé.**

M. le président. – L'article 26 est ainsi libellé:

- b) minder dan dertig jaar oud is.

§ 2. Bij een tekort aan jongeren als bepaald in § 1, kan de Koning bepalen welke jongeren kunnen worden aangeworven in het kader van een startbaanovereenkomst.

§ 3. De Koning bepaalt wat men onder tekort verstaat, wie de eventuele toestand van tekort vaststelt en legt de procedure vast».

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 33 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

« A. In § 1 van dit artikel de woorden « bij een tekort aan jongeren zoals bepaald in 1° » en de woorden « bij een tekort aan jongeren zoals bepaald in 1° en 2° » doen vervallen. »

« B. In dit artikel, de paragrafen 2 en 3 doen vervallen. »

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Met dit amendement stel ik voor dat we zouden afstappen van het ingewikkelde cascadesysteem en dat alle jongeren tussen 16 en 30 jaar in aanmerking zouden komen voor de startbaanovereenkomst.

De voorzitter. – Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne eveneens amendement nr. 34 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«Paragraaf 3 vervangen als volgt:

«§ 3. De Koning bepaalt wat men verstaat onder tekort en legt de procedure vast.

De subregionale tewerkstellingscomités of, wat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreft, het beheerscomité van de Brusselse gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling stellen de eventuele toestand van tekort vast en informeren de minister van Werkgelegenheid.

Bij gebrek aan andersluidende beslissing van de minister van Werkgelegenheid binnen de 8 dagen na ontvangst van deze informatie leidt de vaststelling van de toestand van tekort tot de gevolgen voorzien in de paragrafen 1 en 2.

De rol die aldus wordt toebedeeld aan de subregionale tewerkstellingscomités evenals aan de Brusselse gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling maakt het voorwerp uit van een samenwerkingsakkoord tussen de Staat en de deelstaten».

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – We stellen voor de oorspronkelijke tekst van het wetsontwerp van minister Onkelinx te behouden.

Ze zei in de commissie dat ze tegemoetkomt aan de kritiek van de Raad van State dat ze zich niet heeft uit te spreken over een samenwerkingsakkoord of over subregionale tewerkstellingscomités. In artikel 43 van het huidige wetsontwerp verandert er evenwel niets, er wordt wél gesproken van samenwerkingsakkoorden. Om er zeker van te zijn dat er een samenwerkingsakkoord komt, wens ik artikel 23, paragraaf 3 te behouden.

– **De stemming over de amendementen wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 26 luidt:

«Pour l'application du présent chapitre, on entend par :

1° employeur public, toute personne morale de droit public à l'exception :

- a) des associations intercommunales dont l'activité est commerciale ou industrielle;
- b) des institutions publiques de crédit;
- c) des entreprises publiques autonomes;

2° employeur privé, toute personne physique ou morale de droit privé ainsi que les associations intercommunales dont l'activité est industrielle ou commerciale, les institutions publiques de crédit et les entreprises publiques autonomes.

Par dérogation à l'alinéa 1er, l'employeur privé appartenant au secteur non marchand est considéré comme employeur public pour l'application du présent chapitre, à l'exception de l'article 43».

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 35 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«A. Au premier alinéa, compléter le 1° par le texte suivant:

«d) des sociétés anonymes de droit public;

e) des associations professionnelles et des organisations d'employeurs.»

B. Au premier alinéa, compléter le 2° par les mots «les sociétés anonymes de droit public, ainsi que les associations professionnelles et les organisations d'employeurs».

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *L'article 26 distingue les employeurs publics et privés mais ne souffle mot des sociétés anonymes de droit public. De quel statut celles-ci relèvent-elles ? Les sociétés de droit public sont d'une part des employeurs publics. Mais d'autre part, en tant que sociétés anonymes, elles sont également des personnes juridiques de droit privé. Cet élément n'est pas sans importance quand on sait que La Poste adoptera prochainement ce statut. Eu égard au caractère de plus en plus privé de cette entreprise, nous estimons qu'elle doit ressortir au statut de droit privé. Le ministre pourra peut-être me donner des explications à ce sujet. Si elles sont claires, je pourrai retirer mon amendement.*

M. Frank Vandenbroucke, ministre des Affaires sociales et des Pensions. – L'article 26 stipule que les entreprises publiques sont assimilées aux entreprises privées. Le texte du projet de loi précise qu'est considéré comme employeur public toute personne morale de droit public, à l'exception entre autres des entreprises publiques autonomes notamment, qui sont considérées comme des employeurs privés.

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Il existe, me semble-t-il, quand même encore une différence entre une entreprise publique autonome et une société anonyme de droit public.*

Si je comprends bien le ministre, il dit quand même qu'étant donné le fait qu'une entreprise publique autonome est soumise à l'application de la loi de la même manière qu'un employeur privé, ceci doit également valoir pour une SA de

«Voor de toepassing van dit hoofdstuk verstaat men onder :

1° openbare werkgever, alle publiekrechtelijke rechtspersonen met uitzondering van :

- a) intercommunales met commerciële of industriële activiteiten;
- b) openbare kredietinstellingen;
- c) autonome overheidsbedrijven;

2° werkgever uit de private sector, alle natuurlijke personen of privaatrechtelijke rechtspersonen alsook de intercommunales met industriële of commerciële activiteiten, de openbare kredietinstellingen en de autonome overheidsbedrijven.

In afwijking van het eerste lid wordt de werkgever uit de private sector die behoort tot de non-profitsector beschouwd als openbare werkgever voor de toepassing van dit hoofdstuk, met uitzondering van artikel 43».

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 35 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«A. In het eerste lid, het 1° aanvullen als volgt: «d) naamloze vennootschappen van publiek recht;

e) vakverenigingen en werkgeversorganisaties»

B. In het eerste lid, het 2° aanvullen als volgt:

«en naamloze vennootschappen van publiek recht en vakverenigingen en werkgeversorganisaties»

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – In artikel 26 wordt een onderscheid gemaakt tussen een werkgever uit de openbare sector en een werkgever uit de particuliere sector. Er wordt niets gezegd over een naamloze vennootschap van publiek recht. Onder welk statuut vallen deze vennootschappen? Vennootschappen van publiek recht zijn enerzijds openbare werkgevers, maar anderzijds zijn ze als naamloze vennootschappen ook privaatrechtelijke rechtspersonen. Dit gegeven is niet onbelangrijk omdat De Post binnenkort dat statuut zal aannemen. Gelet op het vermarkten van dit bedrijf opteren we voor het ressorteren onder het privaatrechtelijk statuut. Misschien kan de minister hier een toelichting geven, als die duidelijk is kan ik mijn amendement intrekken.

De heer Frank Vandenbroucke, minister van Sociale Zaken en Pensioenen. – *Artikel 26 stipuleert dat de openbare bedrijven worden gelijkgesteld met de privé-bedrijven. De tekst van het ontwerp preciseert dat als openbare werkgever worden beschouwd alle publiekrechtelijke rechtspersonen met uitzondering van onder andere de autonome overheidsbedrijven, die als privé-werkgevers worden beschouwd.*

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Er bestaat, me dunkt, toch nog enig verschil tussen een autonoom overheidsbedrijf en een NV van publiek recht.

Als ik de minister goed begrijp, zegt hij toch dat, gezien een autonoom overheidsbedrijf op dezelfde manier als een privé-werkgever onder de toepassing van de wet valt, dit ook moet gelden voor een NV van publiek recht. Ik neem daarvan akte

droit public. J'en prends acte et je retire cet amendement.

– **L'amendement est retiré.**

M. le président. – L'article 27 est ainsi libellé:

« Pour l'application du présent chapitre, on entend par convention de premier emploi :

1° un contrat de travail à mi-temps au moins conclu entre un jeune et un employeur public ou privé durant les douze premiers mois à dater du jour où le jeune commence l'exécution de son contrat;

2° un contrat de travail à temps partiel d'au moins un mi-temps, conclu entre un jeune et un employeur public ou privé durant une période de douze à vingt-quatre mois à dater du jour où le jeune commence l'exécution de son contrat pour autant que, durant cette période, le jeune suive également une formation reconnue par l'arrêté royal du 20 octobre 1992 portant reconnaissance des formations visées à l'article 1er, a), de l'arrêté royal n° 495 du 31 décembre 1986 instaurant un système associant le travail et la formation pour les jeunes de 18 à 25 ans et portant réduction temporaire des cotisations patronales de sécurité sociale dues dans le chef de ces jeunes, une formation organisée, subventionnée ou agréée par l'organisme régional et/ou communautaire compétent en matière de formation ou une formation organisée, subventionnée ou agréée par la communauté ou la région compétente dans le cadre de la formation permanente des classes moyennes;

3° un contrat d'apprentissage de professions exercées par des travailleurs salariés, un contrat d'apprentissage des classes moyennes, un contrat de stage organisé pour la formation des classes moyennes, une convention d'insertion professionnelle ou toute autre forme d'apprentissage ou d'insertion que le Roi détermine, durant une période de douze à vingt-quatre mois à dater du jour où le jeune commence l'exécution de son contrat ou de sa convention.

Toutefois la convention de premier emploi ne peut consister en un contrat de travail conclu entre un jeune et un employeur public ou privé lorsque ce contrat est conclu dans le cadre d'un programme de remise au travail visé à l'article 6, § 1er, IX, de la loi spéciale du 8 août de réformes institutionnelles ou du programme de transition professionnelle.

La période visée à l'alinéa 1er, 2° et 3°, peut être étendue à 36 mois, pour autant qu'il s'agisse d'une seule formation couverte par une convention de premier emploi d'une durée équivalente.

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 36 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

« Au premier alinéa, 3°, de cet article, remplacer les mots « de douze à vingt-quatre mois » par les mots « équivalent à la durée d'une année scolaire au moins et de vingt-quatre mois au plus ».

en trek bij deze dit amendement in.

– **Het amendement wordt ingetrokken.**

De voorzitter. – Artikel 27 luidt:

« Voor de toepassing van dit hoofdstuk, verstaat men onder startbaanovereenkomst :

1° een minstens halftijdse arbeidsovereenkomst die wordt gesloten tussen een jongere en een openbare werkgever of een werkgever uit de private sector gedurende de eerste twaalf maanden met ingang van de dag waarop de jongere begint met de uitvoering van zijn overeenkomst;

2° een deeltijdse arbeidsovereenkomst, minstens halftijds, die wordt gesloten tussen een jongere en een openbare werkgever of een werkgever uit de private sector gedurende een periode van twaalf tot vierentwintig maanden met ingang van de dag waarop de jongere begint met de uitvoering van zijn overeenkomst, voorzover de jongere gedurende deze periode eveneens een opleiding volgt die erkend is door het koninklijk besluit van 20 oktober 1992 houdende erkenning van de opleidingen als bedoeld in artikel 1, a), van het koninklijk besluit nr. 495 van 31 december 1986 tot invoering van een stelsel van alternerende tewerkstelling en opleiding voor de jongeren tussen 18 en 25 jaar tot tijdelijke vermindering van de sociale zekerheidsbijdragen van de werkgever, verschuldigd in hoofde van deze jongeren, een opleiding die wordt georganiseerd, gesubsidieerd of erkend door het bevoegde gewestelijke en/of gemeenschapsdiensten inzake opleiding of een opleiding georganiseerd, gesubsidieerd of erkend door de bevoegde gemeenschap of het bevoegde gewest in het kader van de permanente vorming van de middenstand;

3° een leerovereenkomst voor beroepen uitgeoefend door werknemers in loondienst, een leerovereenkomst voor de middenstand, een stage-overeenkomst georganiseerd voor de middenstandsopleiding, een overeenkomst voor de inschakeling in het arbeidsproces of elke andere vorm van leerlingwezen of inschakeling die de Koning bepaalt, gedurende een periode van twaalf tot vierentwintig maanden met ingang van de dag waarop de jongere begint met de uitvoering van zijn contract of overeenkomst.

De startbaanovereenkomst kan echter niet bestaan uit een arbeidsovereenkomst gesloten tussen een jongere en een openbare werkgever of een werkgever uit de private sector wanneer deze arbeidsovereenkomst is gesloten binnen een wedertewerkstellingsprogramma als bedoeld in artikel 6, § 1, IX, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen of binnen het doorstromingscontract.

De periode bedoeld in het eerste lid, 2° en 3°, kan worden verlengd tot 36 maanden voorzover het een opleiding betreft die het voorwerp uitmaakt van een startbaanovereenkomst die in een dergelijke duur voorziet.

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 36 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

« In het eerste lid, 3°, het woord « twaalf » vervangen door de woorden « minstens de duur van een schooljaar ».

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Je me réjouis que le ministre Vandenbroucke nous annonce aujourd'hui que les jeunes qui travaillent et étudient en alternance peuvent rentrer dans les deuxième et troisième catégories. Je veux, avec cet amendement, attirer l'attention sur le fait que l'article 27, point 3, prévoit qu'une convention de stage et une convention d'insertion professionnelle peuvent être considérées comme un contrat de premier emploi. Si un jeune entre seize et dix-huit ans peut tomber sous le champ d'application de cette loi, c'est vraisemblablement grâce aux dispositions du point 3 de l'article 27.*

La période pour laquelle le contrat doit être conclu est cependant de 12 à 24 mois. C'est avec les meilleures intentions que je propose de remplacer ce délai par « au moins la durée d'une année scolaire ». Un jeune qui suit une formation en alternance n'obtiendra en effet de contrat que pour la période pendant laquelle il fréquente l'école, c'est-à-dire neuf mois. De cette manière, il tomberait à nouveau hors du champ d'application de la loi. Je n'exclus pas que ce problème puisse être résolu par un arrêté d'application. Ce qui compte, c'est qu'il le soit.

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 34 est ainsi libellé:

«Dans les conditions fixées par le Roi, le nouveau travailleur peut s'absenter, avec maintien de sa rémunération, de son indemnité ou de son allocation, pour répondre à des offres d'emploi.»

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 37 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«Supprimer cet article.»

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 35 est ainsi libellé:

«§ 1er. Par dérogation aux articles 40, 59 et 82 de la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail, le nouveau travailleur peut mettre fin au contrat de travail visé à l'article 27, 1° et 2°, moyennant un préavis de sept jours prenant cours le jour suivant la notification, s'il a trouvé un autre emploi.

§ 2. Par dérogation aux articles 35 à 38 et 40 de la loi du 19 juillet 1983 sur l'apprentissage de professions exercées par des travailleurs salariés, le nouveau travailleur peut mettre fin au contrat d'apprentissage de professions exercées par des travailleurs salariés visé à l'article 27, 3°, moyennant un préavis de sept jours prenant cours le jour suivant la notification, s'il a trouvé un emploi.

§ 3. La convention de premier emploi prend fin automatiquement lorsque le contrat de travail visé à l'article 27, 1° et 2°, ainsi que les contrats et les conventions visés à l'article 27, 3°, prennent fin.»

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 38 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«Supprimer cet article.»

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Het verheugt me dat minister Vandenbroucke ons vandaag meedeelt dat de deeltijds lerenden/deeltijds werkenden bij de tweede en de derde categorie kunnen worden ondergebracht. Met dit amendement vestig ik er enkel de aandacht op dat artikel 27, punt 3 bepaalt dat een stageovereenkomst en een overeenkomst ter inschakeling in het arbeidsproces kunnen worden gekwalificeerd als een startbaanovereenkomst. Als een jongere tussen zestien en achttien onder het toepassingsgebied van deze wet kan vallen, dan is dat waarschijnlijk door de bepalingen van het derde punt van artikel 27.

De periode waarvoor het contract moet worden gesloten, bedraagt echter '12 tot 24 maanden'. Het is met de beste bedoeling dat ik voorstel deze termijn te vervangen door 'minstens de duur van een schooljaar'. Een deeltijds werkende/deeltijds lerende zal immers maar een contract krijgen voor de duur dat hij school loopt, dat wil zeggen, voor negen maanden. Op die manier zou hij opnieuw buiten het toepassingsgebied van de wet vallen. Ik sluit niet uit dat dit probleem ook in een uitvoeringsbesluit wordt weggewerkt. Wat telt is dat het gebeurt.

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 34 luidt:

«Onder de voorwaarden die door de Koning worden vastgelegd, kan de nieuwe werknemer met behoud van zijn loon, zijn vergoeding of zijn uitkering, afwezig zijn om in te gaan op werkaanbiedingen.»

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 37 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«Dit artikel doen vervallen.»

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 35 luidt:

«§ 1. In afwijking van de artikelen 40, 59 en 82 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, kan de nieuwe werknemer de in artikel 27, 1° en 2°, bedoelde arbeidsovereenkomst beëindigen mits een opzegtermijn van zeven dagen die aanvangt op de dag volgend op de betekening, indien hij een andere baan heeft gevonden.

§ 2. In afwijking van de artikelen 35 tot 38 en 40 van de wet van 19 juli 1983 op het leerlingwezen voor beroepen uitgeoefend door werknemers in loondienst, kan de nieuwe werknemer de leerovereenkomst voor beroepen uitgeoefend door werknemers in loondienst, bedoeld in artikel 27, 3°, beëindigen mits een opzegtermijn van zeven dagen die aanvangt op de dag volgend op de betekening, indien hij een andere baan heeft gevonden.

§ 3. De startbaanovereenkomst wordt automatisch beëindigd wanneer de in artikel 27, 1° en 2°, bedoelde arbeidsovereenkomst, alsook de contracten en overeenkomsten bedoeld in artikel 27, 3°, eindigen.»

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 38 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«Dit artikel doen vervallen.»

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

M. le président. – L'article 36 est ainsi libellé:

«Lorsque la convention de premier emploi prend fin avant l'échéance des périodes visées à l'article 27, le nouveau travailleur est tenu d'en informer le fonctionnaire désigné par le Roi, selon les modalités déterminées par Lui.»

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 39 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«À cet article, remplacer les mots «le nouveau travailleur» par les mots «l'employeur».

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *À l'article 36, je propose de remplacer les termes « nouveau travailleur » par « employeur ». Il s'agit en l'occurrence de l'obligation de notification dans le chef d'une personne à l'égard d'un fonctionnaire désigné par le Roi, et ce à la fin de la convention. En commission des Affaires sociales, nous avons déjà indiqué au ministre qu'il n'est pas normal que cette obligation soit imposée aux travailleurs. Il s'agit généralement de personnes peu scolarisées pour lesquelles ce n'est pas du tout évident. Une raison supplémentaire de modifier le texte est que la non-notification conduit à la non-application de l'article 45 de la loi. Un employeur de mauvaise volonté – et ils sont nombreux, je le concède aisément – peut de cette manière engager toute une série de personnes dont c'est le premier emploi et vider la loi de sa substance.*

Mon amendement vise à imposer l'obligation de notification à l'employeur.

Comme vous voyez, monsieur le président, tous ces amendements ont été mûrement réfléchis.

M. le président. – Je n'en doute pas.

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 42 est ainsi libellé:

«§ 1er. Le ministre de l'Emploi peut, sur la proposition du comité de gestion de l'Office national de l'Emploi, exempter entièrement ou partiellement les employeurs privés qui appartiennent à un même secteur et qui ont consenti un effort raisonnable en faveur de l'emploi, de l'application des dispositions du présent chapitre, pour autant que :

1° ces employeurs privés soient liés par une convention collective de travail visée à l'article 106 de la loi du 26 mars 1999 relative au plan d'action belge pour l'emploi 1998 et portant des dispositions diverses, qui prévoit un effort d'au moins 0,15% pour la période du 1er janvier 1999 au 31 décembre 2000;

2° et qu'ils fournissent la preuve que :

a) soit ils se sont engagés par conventions collectives de travail conclues conformément aux dispositions de la loi du 5 décembre 1968 sur les conventions collectives de travail et les commissions paritaires, à employer des jeunes auxquels s'applique un parcours d'insertion;

b) soit ils ont conclu une convention avec l'un des services régionaux et/ou communautaires de placement et/ou de formation professionnelle en vue de la formation ou de l'emploi de jeunes qui bénéficient d'un parcours d'insertion;

De voorzitter. – Artikel 36 luidt:

«Wanneer de startbaanovereenkomst een einde neemt vóór de in artikel 27 bedoelde periodes verstrijken, is de nieuwe werknemer ertoe gehouden de door de Koning aangewezen ambtenaar daarvan in kennis te stellen, op de wijze die Hij bepaalt.»

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 39 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«De woorden «nieuwe werknemer» vervangen door het woord «werkgever».

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Ik stel voor de woorden 'nieuwe werknemer' in artikel 36 te vervangen door 'werkgever'. Het betreft hier de notificatieplicht die een persoon heeft tegenover een door de Koning aangewezen ambtenaar bij het einde van de overeenkomst. Wij hebben in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden de minister er reeds op gewezen dat het niet normaal is dat die verplichting aan de werknemers wordt opgelegd valt. Dit zijn hier meestal laaggeschoolden, voor wie dit helemaal niet evident is. Reden te meer om de tekst te veranderen is dat niet-notificatie leidt tot de niet-toepassing van artikel 45 van de wet. Een werkgever die van slechte wil is – en er bestaan er, Minister Vandebroucke, dat geef ik grif toe – kan op die manier een opeenvolging van startbanen ingang laten vinden en de wet uithollen.

Met mijn amendement wil de notificatieplicht bij de werkgever leggen.

Zoals u ziet, mijnheer de voorzitter, zijn al deze amendementen grondig overwogen.

De voorzitter. – Ik twijfel er niet aan.

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 42 luidt:

«§ 1. De minister van Werkgelegenheid kan, op voorstel van het beheerscomité van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, de werkgevers uit de private sector die tot eenzelfde sector behoren en die een redelijke inspanning hebben geleverd ten gunste van de werkgelegenheid, geheel of gedeeltelijk vrijstellen van de toepassing van dit hoofdstuk, voorzover :

1° deze werkgevers uit de private sector gebonden zijn door een collectieve arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 106 van de wet van 26 maart 1999 betreffende het Belgisch actieplan voor de werkgelegenheid 1998 en houdende diverse bepalingen, die een inspanning voorziet van ten minste 0,15% voor de periode tussen 1 januari 1999 en 31 december 2000;

2° en zij het bewijs leveren :

a) hetzij dat zij zich door collectieve arbeidsovereenkomsten verbonden hebben, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, jongeren tewerkstellen waarop een inschakelingsparcours van toepassing is;

b) hetzij zij een overeenkomst hebben aangegaan met een

3° cette exemption n'ait pas de conséquences négatives sur l'emploi.

§ 2. Le Roi peut modifier les conditions et les modalités de cette exemption après l'avis du Conseil national du Travail. Il détermine également ce qu'il convient d'entendre par conséquences négatives sur l'emploi. S'il s'agit d'une exemption en faveur de l'ensemble des employeurs privés appartenant à un même secteur, le Roi fixe également le mode de calcul du nombre de jeunes que ces employeurs privés doivent engager.»

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 31 (voir document 2-226/2) ainsi libellé:

«Remplacer cet article par le texte suivant :

« Le ministre de l'Emploi peut, sur la proposition d'un gouvernement de région, exempter entièrement ou partiellement les employeurs

qui appartiennent à un même secteur si ce secteur a conclu avec le gouvernement de région une convention relative à l'emploi et/ou à la formation des jeunes.»

Au même article, M. Van Quickenborne propose l'amendement subsidiaire n° 40 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«Au § 1er, 1°, remplacer le nombre «0,15%» par le nombre «0,10%».

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *J'ai déposé deux amendements à l'article 42. L'amendement en ordre principal a déjà fait l'objet d'une discussion en commission des Affaires sociales et a pour objet la simplification, tant du point de vue de la forme que du contenu, de la procédure complexe de l'article 42 en la limitant à ce qui suit :*

« Le ministre de l'Emploi peut, sur la proposition d'un gouvernement de région, exempter entièrement ou partiellement les employeurs qui appartiennent à un même secteur si ce secteur a conclu avec le gouvernement de région une convention relative à l'emploi et/ou à la formation des jeunes.»

Le texte actuel impose trop de conditions à l'entreprise ou au secteur.

Mon deuxième amendement porte sur les chiffres de 0,10 et 0,15%. En commission des Affaires sociales, nous ne sommes pas parvenus à savoir pourquoi le chiffre de 0,15% figure maintenant à l'article 42, point 1. Le ministre a fait allusion à la loi du 26 mars 1999 et à l'accord interprofessionnel conclu récemment. On a dit que le chiffre de 0,15% en était extrait. J'ai constaté que c'était 0,10 et non 0,15 qui figurait dans l'accord interprofessionnel.

Il ne s'agit pas d'un détail: le chiffre de 0,10% porte sur l'obligation pour tous les employeurs, de tous les secteurs, d'investir dans des groupes à risque tandis que le chiffre de 0,15% ne porte que sur le secteur de la construction. Ou bien nous avons affaire à un lobby actif qui tente de cette façon de

van de gewestelijke en/of gemeenschapsdiensten voor arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding met het oog op de opleiding of de tewerkstelling van jongeren die een inschakelingsparcours genieten;

3° deze uitzondering geen negatieve gevolgen voor de werkgelegenheid met zich brengt.

§ 2. De Koning kan de voorwaarden en de nadere regels van deze vrijstelling wijzigen na het advies van de Nationale Arbeidsraad. Hij bepaalt eveneens wat dient te worden verstaan onder negatieve gevolgen voor de werkgelegenheid. Indien het gaat om een vrijstelling ten gunste van het geheel van de werkgevers uit de private sector die behoren tot eenzelfde sector, bepaalt de Koning eveneens de berekeningswijze van het aantal jongeren dat deze bedrijven moet aanwerven.»

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 31 ingediend (zie stuk 2-226/2) dat luidt:

«Dit artikel vervangen als volgt :

« De minister van Werkgelegenheid kan, op voorstel van een gewestregering, de werkgevers die tot een zelfde sector behoren geheel of gedeeltelijk vrijstellen voor zover die sector met deze gewestregering een overeenkomst is aangegaan met het oog op de tewerkstelling en/of opleiding van jongeren.»

Op hetzelfde artikel heeft de heer Van Quickenborne een subsidiair amendement nr. 40 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«In § 1, 1°, het cijfer «0,15%» vervangen door het cijfer «0,10%».

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – Bij artikel 42 heb ik twee amendementen ingediend. Het amendement in hoofdorde is reeds besproken in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden en strekt ertoe de ingewikkelde procedure van artikel 42 naar vorm en inhoud sterk te vereenvoudigen en te beperken tot: «*De minister van Werkgelegenheid kan, op voorstel van een gewestregering, de werkgevers die tot een zelfde sector behoren geheel of gedeeltelijk vrijstellen voor zover die sector met deze gewestregering een overeenkomst is aangegaan met het oog op de tewerkstelling en/of opleiding van jongeren.*»

De huidige tekst legt het bedrijf of de sector in kwestie te veel voorwaarden op.

Mijn tweede amendement betreft de discussie over de cijfers 0,10 en 0,15% en wordt in subsidiaire orde ingediend. In de commissie voor de Sociale Aangelegenheden konden we niet aan de weet komen waarom er nu in artikel 42, punt 1 het cijfer 0,15% staat. De minister verwees toen naar de wet van 26 maart 1999 en naar het onlangs afgesloten interprofessioneel akkoord. De 0,15 is daaruit gewoon overgenomen, zo zei men. IJverig als ik ben, vond ik in het interprofessioneel akkoord van november 1998 dat er geen 0,15 staat maar wel 0,10%.

Het gaat hier niet om een detail: de 0,10% slaat op de verplichting voor alle werkgevers uit alle sectoren om te investeren in risicogroepen, de 0,15% slaat alleen op de bouwsector. Ofwel hebben we hier te maken met een alerte

faire intégrer le chiffre de 0,15% dans la loi ou bien il s'agit d'un simple oubli ou d'une erreur de la part du ministre ou de son cabinet. Quoi qu'il en soit, je plaide pour 0,10% de manière à faciliter l'assouplissement.

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 47 est ainsi libellé:

«§ 1er. L'employeur privé qui n'occupe pas des nouveaux travailleurs à concurrence d'au moins 3% de l'effectif de son personnel au 30 juin de l'année précédente est tenu de payer une indemnité compensatoire de 3 000 francs belges.

Si un an après l'entrée en vigueur du présent chapitre, il est constaté que l'obligation visée à l'article 39, § 1er, n'a pas été respectée, l'employeur public est tenu de payer une indemnité compensatoire de 3 000 francs belges.

Si un an après l'entrée en vigueur du présent chapitre, le Roi a, conformément à l'article 48, alinéa 1er, modifié les pourcentages visés à l'article 39, §§ 2 et 3, l'employeur privé qui ne respecte pas son obligation est tenu de payer une indemnité compensatoire de 3 000 francs belges.

Cette indemnité est multipliée par :

1° le nombre de jours calendriers durant lesquels le nombre obligatoire de jeunes n'a pas été occupé et/ou durant lesquels le recrutement de jeunes a été compensé par du licenciement de personnel;

2° le nombre de jeunes qui n'ont pas été occupés et/ou le nombre de travailleurs qui ont été licenciés pour compenser le recrutement de jeunes.

Le Roi détermine la part de l'indemnité compensatoire dont chaque employeur public est redevable individuellement.

§ 2. Le Roi peut adapter, chaque année, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, le montant prévu au § 1er.

§ 3. À défaut ou en cas d'insuffisance de versement, un intérêt de retard est dû au taux de 1% par mois, y compris le mois au cours duquel le paiement a lieu.

§ 4. La constatation du non-respect visé au § 1er, est faite au moyen d'un procès-verbal dressé par un fonctionnaire visé à l'article 46, qui fait foi jusqu'à preuve du contraire pour autant qu'une copie en soit communiquée à l'employeur dans un délai de quatorze jours qui prend cours le lendemain du jour de la constatation de l'infraction. Un exemplaire du procès-verbal constatant l'infraction est transmis au fonctionnaire désigné par le Roi.

Le fonctionnaire désigné par le Roi décide, après avoir mis l'employeur en mesure de présenter ses moyens de défense, s'il y a lieu d'infliger une indemnité compensatoire du chef du non-engagement de jeunes travailleurs ou du licenciement de personnel en compensation de l'engagement de jeunes travailleurs.

Cette indemnité compensatoire est infligée aux mêmes conditions et pour autant que les mêmes règles que celles visées aux articles 1er, 2, 3, 8, 9 et 13 de la loi du 30 juin 1971 relative aux amendes administratives applicables en cas d'infraction à certaines lois sociales, soient respectées.

lobby die de 0,15% op deze manier in de wet wil laten opnemen, ofwel betreft het een loutere vergetelheid of een vergissing vanwege de minister of zijn kabinet. Wat het ook zij, ik pleit voor de 0,10% zodat de versoepeling gemakkelijker kan worden verleend.

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 47 luidt:

«§ 1. De werkgever uit de private sector die geen nieuwe werknemers tewerkstelt ten belope van minstens 3% van zijn personeelsbestand op 30 juni van het voorgaande jaar, is verplicht een compenserende vergoeding van 3 000 frank te betalen.

Indien een jaar na de inwerkingtreding van dit hoofdstuk wordt vastgesteld dat de verplichting zoals bedoeld in artikel 39, § 1, niet werd nageleefd, is de openbare werkgever verplicht een compenserende vergoeding van 3 000 frank te betalen.

Indien een jaar na inwerkingtreding van dit hoofdstuk, de Koning, overeenkomstig artikel 48, eerste lid, het percentage bedoeld in artikel 39, §§ 2 en 3 heeft gewijzigd, is de private werkgever die zich niet houdt aan zijn verplichting gehouden de compenserende vergoeding van 3 000 Belgische frank te betalen.

Deze vergoeding wordt vermenigvuldigd met :

1° het aantal kalenderdagen dat het verplichte aantal jongeren niet werd tewerkgesteld en/of het aantal kalenderdagen dat de aanwerving van jongeren door het ontslag van personeel werd gecompenseerd;

2° het aantal jongeren dat niet werd tewerkgesteld en/of het aantal werknemers dat werd ontslagen om de aanwerving van jongeren te compenseren.

De Koning bepaalt het aandeel van de compenserende vergoeding dat elke openbare werkgever individueel is verschuldigd.

§ 2. De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, het bedrag bepaald in § 1 jaarlijks aanpassen.

§ 3. Bij gebrek aan of bij ontoereikende storting is een verwijlinterest verschuldigd ten belope van 1% per maand, met inbegrip van de maand waarbinnen de betaling plaatsvindt.

§ 4. De vaststelling van de niet-naleving bedoeld in § 1 geschiedt middels een proces-verbaal dat door een ambtenaar zoals bedoeld in artikel 46 wordt opgesteld en dat bewijswaarde heeft tot het bewijs van het tegendeel, op voorwaarde dat een afschrift ervan naar de werkgever wordt gestuurd binnen een termijn van veertien werkdagen die ingaat op de dag volgend op de vaststelling van de inbreuk. Een exemplaar van het proces-verbaal waarin de inbreuk wordt vastgesteld, wordt naar de door de Koning aangewezen ambtenaar gestuurd.

De door de Koning aangewezen ambtenaar beslist, nadat de werkgever de mogelijkheid werd geboden zijn verweermiddelen naar voren te brengen, of wegens de niet-aanwerving van jonge werknemers of het ontslag van personeel in compensatie van de aanwerving van jonge werknemers, een compenserende vergoeding moet worden

Le Roi détermine le délai et les modalités de paiement de l'indemnité compensatoire infligée par le fonctionnaire visé à l'alinéa 1er. § 5. L'indemnité compensatoire est versée sur un compte spécial du Fonds pour l'emploi créé au sein du ministère de l'Emploi et du Travail en exécution de l'article 4 de l'arrêté royal n° 181 du 30 décembre 1982 portant création d'un Fonds en vue de l'utilisation de la modération salariale supplémentaire pour l'emploi.

Le produit de cette indemnité compensatoire est destiné à la création d'emplois pour les jeunes, selon les modalités définies par le Roi par arrêté délibéré en Conseil des ministres».

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 41 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

«Remplacer le § 1er, par ce qui suit :

«Si un an après l'entrée en vigueur du présent chapitre, il est constaté que l'obligation visée à l'article 39, § 1er, n'a pas été respectée, l'employeur privé est tenu de payer une indemnité compensatoire de 3.000 francs belges».

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Lors de la discussion générale du projet, nous avons entendu que les sanctions prévues pour le secteur privé diffèrent de celles prévues pour le secteur public. Ce dernier dispose d'un an de répit après l'entrée en vigueur de la loi, alors que le secteur privé devra satisfaire aux dispositions de cette loi dès le 1er avril 2000. Le ministre nuance cette distinction en expliquant que le secteur privé bénéficiera aussi de mesures de transition : on acceptera également les plans de stage en cours et autres. C'est une bonne chose. Reste néanmoins la question de savoir pourquoi on fait une distinction entre secteur privé et public. L'État impose aux employeurs privés des efforts que lui-même ne devra fournir que dans un an. C'est pourquoi je propose de prévoir pour le secteur privé la même souplesse que pour le secteur public.*

– **Le vote sur l'amendement est réservé.**

M. le président. – L'article 56 est ainsi libellé:

« Le Roi peut modifier les dispositions des lois existantes afin de les adapter aux dispositions du présent chapitre. »

À cet article, M. Van Quickenborne propose l'amendement n° 42 (voir document 2-226/5) ainsi libellé:

« Compléter cet article par le membre de phrase suivant: « si l'adaptation a été confirmée par la loi dans les trois mois de l'adaptation. »

M. Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Mme De*

opgelegd.

Die compenserende vergoeding wordt opgelegd volgens dezelfde voorwaarden en in zoverre dezelfde regels zoals die bedoeld in de artikelen 1ter, 2, 3, 8, 9 en 13 van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, worden nageleefd.

De Koning bepaalt de termijn en de nadere regels voor de betaling van de compenserende vergoeding die door de ambtenaar bedoeld in het eerste lid wordt opgelegd.

§ 5. De compenserende vergoeding wordt gestort op een speciale rekening van het Tewerkstellingsfonds dat binnen het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid werd opgericht in uitvoering van artikel 4 van het koninklijk besluit nr. 181 van 30 december 1982 tot oprichting van een Fonds ter aanwending van de bijkomende loonmatiging voor de tewerkstelling.

De opbrengst van die compenserende vergoeding is bestemd voor de creatie van banen voor jongeren, volgens de nadere regels bepaald door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit».

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 41 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

«Paragraaf 1, eerste lid, vervangen als volgt :

«Indien een jaar na de inwerkingtreding van dit hoofdstuk wordt vastgesteld dat de verplichting zoals bedoeld in artikel 39, §1, niet werd nageleefd, is de werkgever uit de private sector verplicht een compenserende vergoeding van 3.000 Belgische frank te betalen».

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – In de algemene bespreking bij het ontwerp hoorden we dat er een verschillend sanctiesysteem wordt gehanteerd voor de privé-sector en de overheidssector. De tweede krijgt een jaar respijt na de inwerkingtreding van de wet, terwijl de eerste reeds vanaf 1 april 2000 aan de bepalingen van deze wet moet voldoen. De minister nuanceert dit wel door te zeggen dat er voor de privé-sector ook uitdovingsmaatregelen zijn: de lopende stageplannen en dergelijke worden eveneens aanvaard. Dat is een goede zaak. Toch blijft de vraag waarom hier onderscheid wordt gemaakt tussen privé- en publieke sector. De overheid verplicht de privé-werkgevers tot inspanningen waarvoor ze zichzelf nog een jaar uitstel gunt. Ik stel voor de privé-sector dezelfde soepele overgang te gunnen als de publieke sector.

– **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**

De voorzitter. – Artikel 56 luidt:

« De Koning kan de bepalingen van de bestaande wetten wijzigen om ze aan te passen aan de bepalingen van dit hoofdstuk. »

Op dit artikel heeft de heer Van Quickenborne amendement nr. 42 ingediend (zie stuk 2-226/5) dat luidt:

« Dit artikel aanvullen als volgt: « indien de aanpassing bekrachtigd wordt bij wet binnen een termijn van drie maanden na de aanpassing. »

De heer Vincent Van Quickenborne (VU-ID). – *Mevrouw*

Schamphelaere a déjà fait remarquer que l'article 56 octroie au Roi le pouvoir, très important, d'adapter les lois existantes aux dispositions de la présente loi.

Je comprends très bien que parfois – surtout lorsqu'une loi doit entrer immédiatement en vigueur – il faille aller tellement vite qu'une procédure parlementaire complète est exclue.

Je souhaite toutefois compléter cet article au moyen d'une disposition déjà utilisée lors de la transposition de la directive européenne relative aux services postaux. À l'époque, celle-ci fut également réglée d'abord par arrêté royal, en pleine campagne électorale, pour n'être confirmée par la loi que par la suite. Par analogie avec cette procédure, mon amendement ajoute au présent article la disposition suivant laquelle le Roi peut adapter les lois existantes à la présente loi pour autant que l'adaptation soit confirmée par la loi dans un délai de trois mois suivant l'adaptation de la loi. Cet amendement se situe quelque part entre la bonne proposition du groupe CVP et le texte actuel.

- **Le vote sur l'amendement est réservé.**
- **Il sera procédé ultérieurement aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.**

Démission d'un sénateur

M. le président. – Par lettre du 17 décembre 1999, M. Philippe Maystadt, sénateur élu par le collège électoral français, m'a fait savoir qu'il renonce à son mandat de sénateur à dater du 1er janvier 2000.

- **Pris pour notification.**

Demande d'explications de Mme Martine Taelman au ministre de l'Intérieur sur «la garantie de la permanence et du service de police de base dans les petites zones interpolices et l'incidence qu'aura l'EURO 2000 à cet égard» (n° 2-35)

Mme Martine Taelman (VLD). – *Dans les régions rurales, il existe déjà des zones interpolices qui fonctionnent avec un nombre limité de policiers et de gendarmes.*

Les accords actuels relatifs à la répartition des tâches et les accords Octopus confèrent à la police locale un grand nombre de tâches policières de base. En outre, les brigades locales de gendarmerie doivent fournir du personnel pour des missions de nature fédérale, telles que service d'ordre et recherches. On prévoit que ces services d'ordre devront fournir un sérieux effort en juin 2000 dans le cadre de l'Euro 2000.

Le 5 octobre 1999, le ministre a annoncé en commission de l'Intérieur que les services de police locaux continueraient en outre à traiter 80% des dossiers judiciaires.

Dans les petites ZIP, il arrive que plus aucun poste de police ou de gendarmerie ne soit ouvert après les heures de bureau. Par ailleurs, il n'y a souvent qu'une seule équipe disponible pour les interventions. Si un deuxième appel survient dans la

De Schamphelaere heeft er ook al op gewezen dat artikel 56 de Koning een wel zeer grote bevoegdheid toekent om de bestaande wetten aan te passen aan de bepalingen van deze wet.

Ik besef heel goed dat soms – zeker wanneer een wet onmiddellijk in werking moet treden – een zodanig snel optreden vereist is dat een volledige parlementaire procedure uitgesloten is.

Toch wil ik dit artikel aanvullen met een bepaling die ook al werd gebruikt bij de omzetting van de Europese richtlijn tot vrijmaking van de postdiensten. Die werd toen, in volle verkiezingstijd, eerst ook bij koninklijk besluit geregeld en moet pas later bij wet bekrachtigd worden. Naar analogie daarvan voegt mijn amendement aan het huidige artikel de bepaling toe dat de Koning de bestaande wetten kan aanpassen aan deze wet, indien de aanpassing bij wet bekrachtigd wordt binnen een termijn van drie maanden na de aanpassing van de wet. Dit ligt ergens tussen het goede voorstel van de CVP-fractie en de huidige tekst.

- **De stemming over het amendement wordt aangehouden.**
- **De aangehouden stemmings en de stemming over het wetsontwerp in zijn geheel hebben later plaats.**

Ontslag van een senator

De voorzitter. – Bij brief van 17 december 1999, heeft de heer Philippe Maystadt, senator verkozen door het Franse kiescollege, mij laten weten dat hij afstand doet van zijn mandaat als senator, vanaf 1 januari 2000.

- **Voor kennisgeving aangenomen.**

Vraag om uitleg van mevrouw Martine Taelman aan de minister van Binnenlandse Zaken over «het waarborgen van de permanentie en de basispolitiezorg binnen kleine interpolitiezones en de implicaties van EURO 2000 hierop» (nr. 2-35)

Mevrouw Martine Taelman (VLD). – Sinds ik mijn verzoek heb ingediend om een vraag om uitleg te stellen, zijn sommige aspecten ervan reeds opgehelderd, maar er blijven nog enkele onduidelijkheden.

In landelijke gebieden zijn er interpolitiezones die met een beperkt aantal politiemensen en rijkswachters moeten werken.

De huidige afspraken omtrent de taakverdeling en de afspraken in het kader van de Octopusakkoorden kennen de lokale politie heel wat basispolitietaken toe. Voorbeelden hiervan zijn bekend. Daarnaast dienen de lokale rijkswachtbrigades nog manschappen te leveren voor opdrachten van federale aard, zoals ordehandhaving en opsporingen. Het ligt in de lijn van de verwachtingen dat tijdens het voetbalkampioenschap Euro 2000 in juni van volgend jaar de ordediensten grote inspanningen zullen moeten leveren.

In de commissie Binnenlandse Zaken van de Kamer verklaarde de minister op 5 oktober 1999 dat de lokale

zone, les zones contiguës doivent envoyer une équipe sur place.

Le ministre dispose-t-il de données précisant combien de fois les équipes d'intervention des zones contiguës sont amenées à intervenir dans les petites ZIP ? Quelles sont les conséquences pour la zone qui envoie une équipe ? Est-il acceptable que, dans certaines zones, aucun poste de police ne soit ouvert après les heures de bureau, voire pendant les heures de bureau les jours ouvrables ? Autrement dit : toutes les zones comptent-elles des effectifs suffisants pour assurer une présence efficace partout, comme le prévoit l'accord Octopus ? Dans quel délai les résultats de l'évaluation des ZIP seront-ils disponibles ? Le ministre sait-il si les petites ZIP ou même les grandes ZIP disposent de suffisamment de moyens pour assurer un service de recherches concernant les dossiers judiciaires ? Ces personnes doivent-elles encore être chargées d'autres tâches, telles que les interventions ? N'y a-t-il pas un risque de devoir faire appel aux services de police fédéraux ? Le ministre connaît-il le pourcentage des effectifs auxquels on confiera les services d'ordre de l'Euro 2000 et les implications de cette mobilisation pour les petites ZIP ?

M. Antoine Duquesne, ministre de l'Intérieur. – Mme Taelman utilise indifféremment les termes zone de police et ZIP. Or, il s'agit de deux organes différents. Les ZIP, que nous connaissons pour l'instant, existent depuis 1995 et ont permis sur le plan local une collaboration limitée entre les différents services de police. Par ailleurs, je suis en train de mettre en œuvre les zones de police prévues par la loi sur la police intégrée à deux niveaux.

Il faut, à mon sens, que les zones de police locales soient fortes, non pas pour le plaisir d'avoir des zones importantes, mais de manière telle qu'elles soient capables d'assumer la totalité des missions de première ligne.

Sur la base des propositions que j'ai reçues jusqu'à présent, je considère que près de 160 zones permettent de faire face à l'ensemble des fonctionnalités. Il faut en effet que les bourgmestres qui formulent ces propositions analysent de près l'ensemble de ces fonctionnalités. Veut-on une permanence au commissariat central ou dans chaque poste ? Veut-on, en fonction des besoins, une, une et demie ou deux équipes d'intervention ? Veut-on un service de la circulation, un service d'aide aux victimes ? Nous devons en principe répondre oui à toutes ces questions et il y a encore d'autres fonctionnalités. On doit donc en tirer les conséquences sur le plan des conditions auxquelles une zone doit répondre pour être véritablement fonctionnelle.

politiediensten daarenboven 80% van de gerechtelijke dossiers zullen blijven behandelen.

In de kleine interpolitiezones is er na de bureau-uren soms geen politie- of rijkswachtpost open, wat de efficiëntie en de veiligheid van de burger niet ten goede komt. Bovendien is er vaak slechts één ploeg beschikbaar voor interventies. Bij een tweede oproep binnen de zone moeten de omringende zones een ploeg ter plaatse sturen, wat dan weer de permanentie binnen die zone in het gedrang brengt.

Graag had ik van de minister vernomen of hij mij kan meedelen hoe vaak interventieploegen van aangrenzende zones in kleinere interpolitiezones dienen in te grijpen. Wat zijn dan de gevolgen voor de zone die een ploeg stuurt? Is er in deze zone dan geen enkele of slechts één ploeg beschikbaar? Is het aanvaardbaar dat in een zone geen politiepост open is na de bureau-uren of dat er in sommige zones op een werkdag zelfs tijdens de bureau-uren geen politiepост open is? Zijn er in alle zones voldoende manschappen beschikbaar om overal op efficiënte wijze aanwezig te zijn, zoals het Octopusakkoord voorschrijft? Wanneer zullen de resultaten van de evaluatie van de interpolitiezones beschikbaar zijn?

Heeft de minister er zicht op of in kleine of zelfs in grotere interpolitiezones voldoende mensen ter beschikking zijn om er een dienst opsporingen voor de gerechtelijke dossiers op na te houden? Dienen deze mensen nog te worden belast met andere taken, zoals interventies? Bestaat er geen risico dat hiervoor een beroep moet worden gedaan op de federale politiediensten?

Heeft de minister een idee over het aantal manschappen dat dient te worden ingezet voor de ordediensten tijdens Euro 2000 en over de implicaties hiervan op de werking van de kleinere interpolitiezones?

De heer Antoine Duquesne, minister van Binnenlandse Zaken. – *U verwacht de politiezones met de IPZ. Deze laatste bestaan sinds 1995 en maken een beperkte samenwerking tussen de verschillende politiediensten mogelijk. De politiezones zijn opgenomen in de wet op de geïntegreerde politie op twee niveaus. Ik wil dat deze zones stevig zijn, want ze moeten alle eerstelijnsopdrachten aankunnen. De maximale efficiëntie wordt bereikt met ongeveer 160 zones.*

De burgemeesters moeten zich beraden over de voorwaarden waaraan de zones moeten beantwoorden om volledig functioneel te zijn. Op dit ogenblik bevinden zich een vijftigtal zones in een precaire situatie. Ik heb de gouverneur gevraagd om de betrokken burgemeesters aan te sporen om voorstellen te formuleren om dat te verhelpen. De minister van Binnenlandse Zaken zal de burgemeesters die dat niet doen, ertoe aanzetten hun effectieven te verhogen. De veiligheid moet immers op de beste manier worden verzekerd op het hele grondgebied.

Op dit ogenblik wordt meer dan 80% van de gerechtelijke dossiers behandeld door de gemeentepolitie. Dat aantal zal nog toenemen omdat de algemene directie van de federale GP met speciale opdrachten zal worden belast. De dossiers die nu door de BOB of de GP worden behandeld, zullen morgen door de lokale politie worden afgehandeld. Elke lokale politie zal dus een gerechtelijke brigade moeten hebben.

Pour l'instant, une cinquantaine de zones sont estimées précaires par mes services. C'est la raison pour laquelle j'ai demandé au gouverneur d'avoir un premier contact avec les bourgmestres concernés pour leur demander de formuler des propositions complémentaires. Je sais, dès à présent, qu'un certain nombre de bourgmestres me présenteront des propositions de fusion pour que les zones soient plus fortes. D'autres me proposeront des mécanismes de collaboration ou de coopération interzone. D'autres encore ne feront rien, mais ils doivent savoir que l'actuel ministre de l'Intérieur ou l'un de ses successeurs pourra être amené alors à leur imposer d'augmenter l'effectif nécessaire puisque l'idée de la police intégrée implique que la sécurité soit assurée de manière optimale sur l'ensemble du territoire.

Vous avez évoqué le problème des brigades judiciaires. J'ai en effet dit en commission de l'Intérieur qu'aujourd'hui plus de 80% des dossiers judiciaires étaient traités par les polices communales. Demain, ce nombre augmentera encore puisque la police judiciaire fédérale sera une police spécialisée. En conséquence, un certain nombre de dossiers qui sont aujourd'hui encore traités par les BSR ou par la police judiciaire le seront demain par la police locale. Cela signifie qu'il faudra prévoir, dans toutes les polices locales, une brigade judiciaire.

Dans l'état actuel des choses, au niveau des ZIP, les centres de dispatching gèrent le soutien horizontal. Ces centres ont un aperçu global de la disponibilité des équipes d'intervention qu'ils gèrent. Ils ont également la possibilité d'envoyer une équipe d'intervention en soutien dans une zone interpolice continue tenant compte de la disponibilité des équipes et du caractère urgent de l'appel. L'équipe envoyée en soutien se limite en principe aux constatations urgentes.

Il appartient à la ZIP où se passe l'intervention de prendre les mesures utiles pour que l'équipe en soutien ne soit pas bloquée trop longtemps et ait éventuellement rappelé son propre personnel. Les données relatives à ces interventions de soutien sont disponibles pour autant qu'elles soient enregistrées par les centres de dispatching qui gèrent les équipes et les interventions, soit par les corps de police des ZIP.

L'ouverture des commissariats de police se fait en principe en tenant compte au maximum des besoins de la population locale. Il va de soi qu'on tente également d'utiliser de manière efficace les moyens disponibles. Concrètement, cela signifie qu'il n'est pas exclu de décider de fermer un commissariat où, durant une certaine période, peu de citoyens se présentent. On prévoit dans ce cas un service alternatif.

L'article 9 de la loi du 7 décembre 1998 fixe la procédure à suivre pour la détermination des zones de police. Je suis absolument convaincu que les futures zones de police devront disposer de suffisamment de personnel pour remplir de manière autonome et complète les tâches qui leur sont légalement dévolues. C'est la raison pour laquelle, comme je viens de vous l'indiquer, j'ai demandé au Service général d'appui policier de réaliser cette analyse fonctionnelle. Ce sont bien entendu les bourgmestres qui décideront. Ils prendront leurs responsabilités et je trancherai dans les cas où ils ne seront pas d'accord entre eux et où il faudra bien procéder à un arbitrage. Ceux qui se montreraient

In de huidige stand van zaken beheert de dispatching de horizontale steunverlening en dus ook de interventieploegen binnen de IPZ. De gegevens betreffende de steuninterventies zijn beschikbaar voor zover ze geregistreerd worden door de dispatchingcentra of de politiekorpsen van de IPZ.

De opening van politiebureaus wordt in principe maximaal afgestemd op de vraag van de plaatselijke bevolking, waarbij vanzelfsprekend ook rekening wordt gehouden met een efficiënt gebruik van de beschikbare middelen.

Dit betekent concreet dat het niet is uitgesloten dat gedurende welbepaalde perioden waarin er zich geen of zeer weinig burgers bij een bepaald politiebureau aanmelden, door de lokale overheid wordt beslist dit bureau niet permanent open te houden. Over het algemeen wordt dan voorzien in een alternatieve dienstverlening.

De toekomstige politiezones zullen over voldoende personeel moeten beschikken om hun opdrachten te vervullen. Daarom heb ik de APSD gevraagd een functionele analyse uit te voeren, maar de burgemeesters zullen hun verantwoordelijkheid op zich moeten nemen. Als dat nodig is, zal ik de knoop doorhakken. Zij moeten wel beseffen dat hun gemeenten de financiële gevolgen van onredelijke beslissingen zullen moeten dragen.

De IPZ werden opgericht om de coördinatie en de samenwerking tussen de twee lokale diensten te verbeteren en bindende akkoorden over de basispolitiezorg uit te werken. De geplande gecentraliseerde evaluatie is overbodig geworden vermits in de Octopusakkoorden werd geopteerd voor een geïntegreerde politie met twee niveaus.

Anderzijds heeft men de voorkeur gegeven aan polyvalente boven gespecialiseerde politieambtenaren. Het lokale speurwerk moet dus niet uitsluitend door politieambtenaren van dezelfde dienst worden verricht.

Bij de federale politie, de ADGP, zullen de politiemensen natuurlijk wel gespecialiseerd zijn, maar elke politieambtenaar zal wel zowel gerechtelijk als administratief onderzoek moeten kunnen verrichten. De toekomstige zonechef zal over de toewijzing van zijn mensen beslissen.

Krachtens de wet staat de lokale politie in voor de basispolitiezorg en alle administratieve en gerechtelijke politieopdrachten voor lokale evenementen.

Bij de beslissing of een onderzoek aan de lokale of de federale politie wordt toegewezen baseert de procureur des Konings of de onderzoeksrechter zich op vier criteria. In de praktijk zal slechts in uitzonderlijke gevallen op de federale politie een beroep worden gedaan om gerechtelijke onderzoeken te doen. Er is dus geen sprake van dat morgen op de federale politie een beroep wordt gedaan omdat men niet vooruit heeft gekeken. De lokale politie zal alle opdrachten, die veel belangrijker zullen zijn dan nu, moeten aankunnen.

De manschappen die voor Euro 2000 zullen worden ingezet, zullen worden versterkt. Alle verloven bij de rijkswacht worden ingetrokken, waardoor de capaciteit naargelang de periode met 20 tot 33% zal verhogen.

De brigades beschikken nog over een bijkomende capaciteit van 13%. De lokale eenheden van de rijkswacht zullen hun taken binnen de IPZ's dus kunnen vervullen. De

déraisonnables doivent savoir que les conséquences en termes budgétaires pourraient être lourdes pour eux et surtout pour leur commune.

L'objectif des ZIP était une amélioration de la coordination et de la collaboration entre les deux services locaux, ainsi que l'établissement d'accords contraignants concernant le service de police de base. Une évaluation de vingt projets pilotes et un débat parlementaire étaient prévus pour que les résultats des expériences faites puissent être communiqués aux autres ZIP. Cependant, dans les accords Octopus, l'option d'une police intégrée structurée à deux niveaux a été prise. Un débat sur la collaboration entre les deux services de police locale n'avait donc plus d'objet. La discussion sur le fond des choses avait eu lieu au Parlement.

Une évaluation centralisée des ZIP n'est plus à l'ordre du jour, même si celles-ci doivent évaluer annuellement leur fonctionnement, conformément à la circulaire ministérielle ZIP 7.

Dans l'analyse fonctionnelle à laquelle j'ai fait allusion, la polyvalence des fonctionnaires de police en matière de services de police de base a été préférée à leur spécialisation. Par conséquent, la fonction de recherche locale ne devrait pas être attribuée exclusivement à des fonctionnaires de police rassemblés dans un même service, bien que je pense qu'il faille constituer de véritables brigades judiciaires. Dans la police fédérale, à la direction générale de la police judiciaire, les policiers seront évidemment spécialisés puisqu'ils devront s'occuper d'une délinquance plus complexe, mais dans la formation de base, chaque fonctionnaire de police devra pouvoir mener à bien des enquêtes tant judiciaires qu'administratives. Il est clair que dans l'organisation des services, sans qu'il y ait parfaite étanchéité, certains agents seront affectés à des missions administratives tandis que d'autres le seront à des missions judiciaires.

Il appartiendra au futur chef de zone de décider si les membres doivent accomplir en même temps, et en fonction des besoins, les deux types de service.

La loi du 7 décembre 1998 indique, dans son article 3, que la police locale assure le service de police de base et, plus précisément, toutes les missions de police administrative et judiciaires nécessaires pour la gestion des événements et phénomènes locaux qui se déroulent sur le territoire de la zone.

La décision d'attribuer une enquête à la police locale ou à la police fédérale appartient au procureur du Roi compétent ou au juge d'instruction. Ils tiennent compte pour ce faire de quatre critères définis dans la directive du 15 mars 1999 relative à la collaboration, la coordination et la répartition des tâches entre polices locale et fédérale. La police fédérale se verra chargée d'enquêtes répondant à un de ces quatre critères ; la police locale sera chargée de toutes les autres. Cela signifie en pratique qu'il ne sera fait appel qu'exceptionnellement à la police fédérale pour des enquêtes judiciaires. C'est une règle très importante à laquelle je tiens beaucoup : on a voulu une police intégrée à deux niveaux et il n'est pas question demain, parce que les effectifs seraient insuffisants et que l'on a manqué de prévoyance, de penser que l'on pourra faire appel à la police fédérale. La police de première ligne, la police locale, devra être capable de faire

politiediensten zullen ook buiten de stadions moeten optreden, met name aan de kust. De burgemeesters zullen dus waakzaam moeten zijn.

face à l'ensemble des missions. Et je dis clairement que ces missions seront plus importantes qu'elles ne le sont aujourd'hui.

En ce qui concerne l'effectif qui sera mis en place pour le maintien de l'ordre durant l'Euro 2000, je ne dispose pas encore de tous les chiffres. Je puis en tout cas déjà vous dire que les congés au sein de la gendarmerie ont été supprimés. Cela signifie une augmentation de la capacité de 25% entre le 10 et le 15 juin et de 33% pour le reste du tournoi. Tenant compte du fait que pour les unités de marche normale, les brigades territoriales doivent investir 12% de leur effectif, cela signifie qu'il existe encore 13% de capacité supplémentaire au niveau des brigades. Les unités locales de gendarmerie pourront donc sans problème tenir leurs engagements en matière de service de police de base au sein des ZIP.

S'il est vrai que le tournoi va mobiliser un nombre important de policiers et de gendarmes, les brigades de gendarmerie seront renforcées, en termes de capacité, compte tenu des efforts que nous avons décidés. Mais il faut savoir que, durant le tournoi, l'animation ne se limitera pas dans les stades ou autour des stades, mais un peu partout ; les services de police auront donc plus de travail que d'habitude. J'ai récemment rencontré les bourgmestres pour leur remettre un memento relatif au tournoi et je les ai incités à faire preuve de beaucoup de prudence et à envisager la mobilisation, au niveau des polices communales, de capacités complémentaires. La situation est bien entendu variable selon les endroits. Il est clair que les villes hôtes ont déjà décidé, tout comme la gendarmerie, de supprimer les congés. Dans certaines communes de la côte comme, par exemple, Ostende ou Zeebrugge, il y aura sans doute aussi plus d'animation que dans certaines communes du fin fond du Luxembourg, comme Florenville ou Étalle.

Tout est donc fonction des circonstances locales et il revient à la police locale d'apprécier en fonction des réalités du terrain.

Mme Martine Taelman (VLD). – *Je remercie le ministre de sa réponse détaillée.*

– **L'incident est clos.**

M. le président. – Nous poursuivrons nos travaux cet après-midi à 14 h.

(La séance est levée à 12 h 55.)

Mevrouw Martine Taelman (VLD). – Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord.

– **Het incident is gesloten.**

De voorzitter. – We zetten onze werkzaamheden voort vanmiddag om 14 uur.

(De vergadering wordt gesloten om 12.55 uur.)